

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

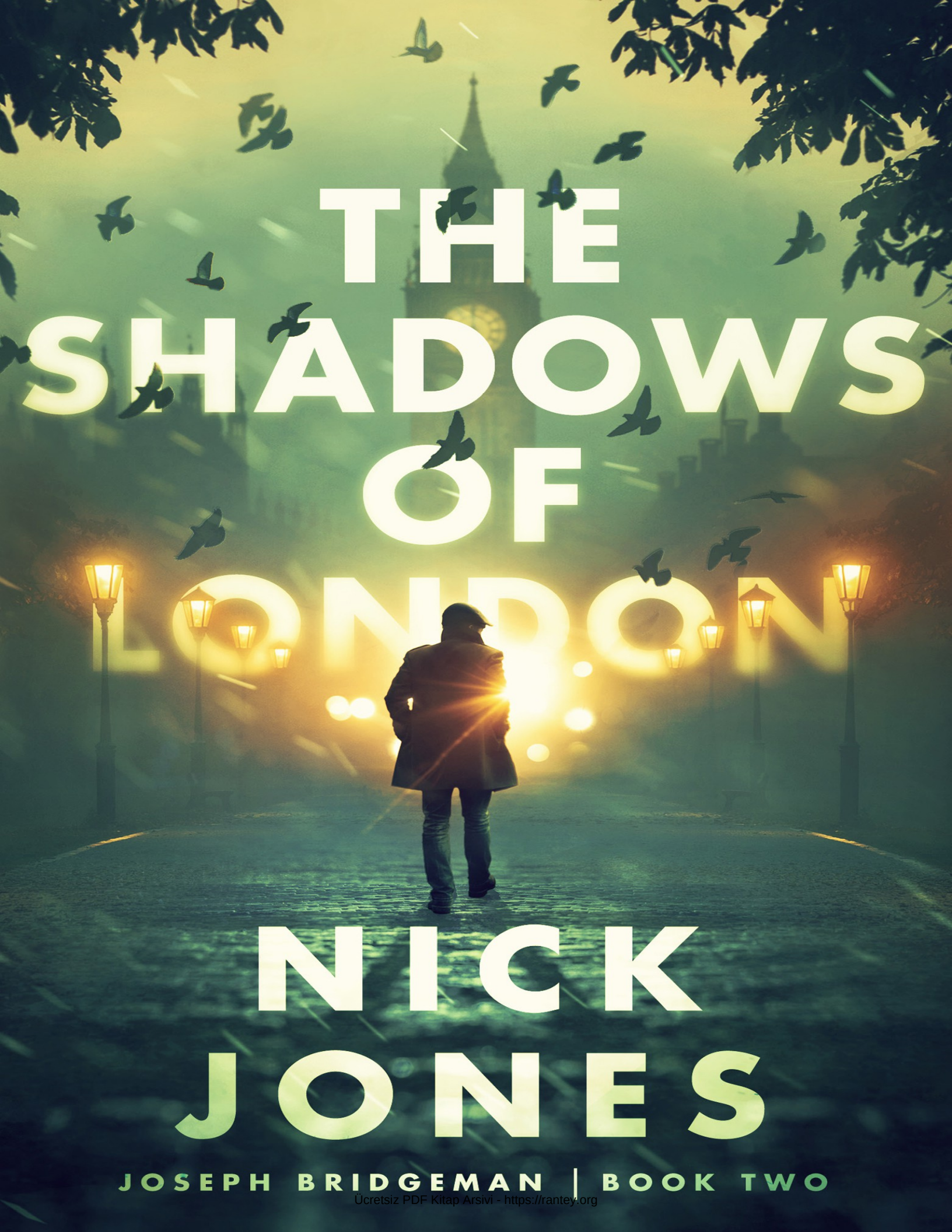
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOWS OF LONDON

NICK JONES

JOSEPH BRIDGEMAN | BOOK TWO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LONDRA'NIN GÖLGELERİ İÇİN ÖVGÜ

"Zekice, duygusal açıdan akıllıca ve sürprizlerle dolu; sayfaları çeviren bir zaman yolculuğu ve tahmin edemeyeceğiniz bir ters köşe."

-Nicholas Sansbury Smith, *Hell*

Divers ve *Extinction Horizon*

kitaplarının New York Times çoksatan yazarı

NICK JONES'UN DİĞER KİTAPLARI

JOSEPH BRIDGEMAN SERİSİ

Ve tr Kayboldu Londra'nın
Gölgeleri
e Gözlemci E ect

THE SHADOWS OF LONDON

NICK JONES

SİYAH
TAŞ

Telif Hakkı© Nick Jones tarafından
Blackstone Publishing tarafından adresinde
yayınlanan e-kitap Kapak tasarımı Book y Design
tarafından yapılmıştır
Blackstone Publishing tarafından kitap tasarımı

Tüm hakları saklıdır. bu kitap veya herhangi bir bölümü çoğaltılamaz
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yayıncının açık yazılı izni
olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz.

u kitaptaki karakterler ve olaylar çok gerçekçi.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir
ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Ticari e-kitap ISBN-----
Kütüphane e-kitap ISBN-----
Kurgu / Bilim Kurgu / Zamanda Yolculuk

Bu kitap için CIP verileri Kongre Kütüphanesi'nden temin edilebilir

Blackstone Yayıncılık
Mistletoe Yolu.
Ashland, OR

www.BlackstonePublishing.com

PROLOGUE

Büyük miktarda bilgi duyularıma saldırırken, bir dünya göz açıp kapayıncaya kadar başka bir dünyayla yer değiştirirken içimde bir şok dalgası oluşuyor. Gözlerimi ögle güneşine karşı siper ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve yeni çevreme bakıyorum. Görünüşe göre Cheltenham'daki bir gece yarısı fırtınasının ısıran soğğundan, kalabalık bir şehirdeki bir yaz gününün yakıcı sıcaklığına yolculuk etmişim. Hem de herhangi bir şehre değil. yükselen Big Ben'e bakarken boynumu yukarı kaldırıyorum. Londra'dayım.

Boğazım düğümleniyor. Bacaklarım katlanmak istiyor. Daha önce de zamanda geriye gitmiştim ama yolculuklarım Cheltenham'daydı, bu Londra gezintisini tamamen farklı bir lige koyuyor. Buraya nasıl geldim? Evimden 100 mil uzaktayım. Bir tür solucan deliğinden mi geçtim? Daha da endişe verici olan, zamanda kaç yıl geriye gitmiş olduğum. s gibi görünüyor. Sürekli bir insan seli yanımdan süzölerek geçiyor. Kocaman saçlı, koyu makyajlı, renkli mini elbiseler giymiş kadınlar; kasvetli takım elbiseler ve şık şapkalar takmış erkekler.

Etrafım sadece tarih kitaplarında ya da grenli YouTube kliplerinde gördüğüm manzaralarla çevrili. Siyah taksiler ve ikonik çift katlı otobüsler, dairesel tabelalar

Yeraltı'nın yarısı tanıdık, ama hepsi eski tarzda.

Tahtaların üzerine yerleştirilmiş çeşitli gazetelerin bulunduğu iyi stoklanmış bir gazete bayisi görüyorum ve şaşkınlıkla ona doğru ilerliyorum. Manşetler beni şaşırttı. *Daily Mirror*'ın ön sayfasında şöyle yazıyordu: "PROFUMO ISTIFA ETTİ! Ailesini kurtarmak için Christine hakkında yalan söyledi!"

Bir kopya alıyorum ve tarihi kontrol etmek için daha yakından bakıyorum. Olamaz. Panik içinde gözlerimi ovuşturuyorum.

"Yeni uyandın?"

Gazete demetlerinin arasında oturan yuvarlak, tombul yüzlü bir adama bakıyorum.

"Pardon?"

"Hâlâ pijamalarını giyiyorsun!" diyor neşeyle, ön dişlerinin arasındaki boşluk ılık çalarak.

Aşağı bakıyorum. Haklıydı. Soluk mavi ipek pijamalar ve lacivert kadife terlikler. Başkente yapılacak bir gezi için pek de iyi bir kıyafet sayılmaz. Gazeteyi elime alıyorum, mürekkebi kapağındaki son dakika haberi kadar taze. *Daily Mirror* logosunun hemen altında şöyle yazıyor: ursday, June .

?

"İyi misin dostum?" diye soruyor adam şapkasını düzelterek. "Biraz kaybolmuş gibisin." "Biraz kaybolmuş ..." Ben de onun sözlerini tekrarlıyorum. " at yılın en hafif deyimi." "Bunun bedelini ödemelisin." Elimdeki kağıdı işaret ediyor. Veriyorum

ona geri döndüm ve Parlamento Meydanı'nda şaşkın şaşkın dolaştım. Rüya görmediğimden emin olmak için yüzümü birkaç kez tokatlıyorum. Hayır. Hâlâ buradayım.

Hatırladığım son şey, dükkanımdaki dokunmak için uzandığım ve sonra-bam! Aklıma hemen W. P. Brown geldi, bu sabah dükkânıma gelip zaman yolculuğu konusunda akıl hocam olmayı teklif eden neşeli adam. Ona kız kardeşim Amy'yi kurtardıktan sonra eve döndüğümü ve daha fazla yolculuk yapmak istemediğimi söyledim. Kibar davrandım, ama sanırım sinsî falanca radyoya bir şey yapmış, onu seyahate çıkacaksın-beğensen de-beğenmesen de enerjisiyle doldurmuş ve beni buraya göndermiş olmalı. Benim için her ne planladıysa.

Hayal kırıklığına uğradım. Bunu yapmayacağım. Tekrar eve dönene kadar burada kalacağım.

Lafı açılmışken, neden hâlâ buradayım? Amy'yi kurtarmaya çalışırken, zamanda ne kadar geriye atlarsam, geçmişte o kadar az zaman geçiriyordum. biraz elastik bir bant gibi düşünürdüm; ne kadar gerersem, geçmişte o kadar az zaman geçiriyordum ve beni eve o kadar hızlı götürüyordu. daha önce hiç gitmediğim kadar *onlarca yıl* geriye. Caddenin ortasında bir polis memuru durağan gibi görünen trafiği yönlendirmekle meşgul. Arabalar, taksiler ve otobüsler korna çalıyor. İnsanlar pencerelerinden anlamsızca bağırıyor. Ya sıkışıp kalırsam? Ya eve hiç gidemezsem? Midemde asit kabarcıkları oluşuyor.

Saati kontrol etmek için cep telefonumu cebimden çıkarıyorum: : *p.m. Sinyal yok.* Tabii ki çeker. masmavi gökyüzünü tarıyorum. Aniden bir hava akımı, güçlü bir ter kokusu ve telefonum kapılıyor. "Hey!" diye sesleniyorum şok içinde. Bol pantolonlu, kirli mavi gömlekli ve koyu yağlı saçlı bir adamın sırtının benden hızla uzaklaştığını görüyorum, elinde telefonum.

Bir an için kararsızlık içinde donup kaldım. Pijamalarımı giyiyorum ve bu sadece bir telefon. Ve adam saldırgan olabilir, eğer onu yakalayabilirsem.

en, rahatsız edici derecede haklı bir sorumluluk duygusu devreye giriyor. küçücük cam levha, birkaç yıl içinde aya insan göndermek için kullanacaklarından muhtemelen bir milyon kat daha güçlü bir bilgisayar içeriyor. Böyle bir teknolojinin fırlatma tarihinden bu kadar önce serbest bırakılmasından sorumlu olamam. Yanlış ellere geçerse her şey olabilir. Eve döndüğümde antikacıları gördükleri yerde vuran kindar robotlar tarafından yönetilen bir dünyayla karşılaşabilirim.

Başım eğik, kovalıyorum. Terlikle kolay değil. Kalabalığın arasından ilerliyorum, lazerle Yağlı Top'a odaklanıyorum, bacaklarımı başka bir vitesle zorluyorum, dizlerim patlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve onu kaybediyorum.

Bir kavşağı yalpalayarak geçiyorum. Diğer tarafta yol ikiye ayrılıyor. Zihinsel olarak yazı tura atıyorum ve sola giden sokağı seçiyorum ve köşeyi döndüğümde, ileride bir ara sokağa dalan hırsız görüyorum. Hızla takip ediyorum. e ara sokak uzun, iki yanında uzanan özelliksiz tuğla duvarlar var.

yan. e soyguncu yoruldu ve ben sonunda ona yetiştim.

Genç, belki de onlu yaşlarının sonunda, ama kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. Yanakları kızarmış ve lekeli, sırma saçları ıslak ve alnına doğru kaymış. Telefona bakıyor. Neyse ki uyuyor ve ekran siyah.

"Nedir bu?" diye . "Pahalı görünüyor."

"Geri ver," diyorum ona, sert görünmek için elimden geleni yaparak. Kolay değil, spa tedavisine hazır gibi göründüğümü düşünürsek.

"ne kadar para var?"

"Yok," diyorum başımı sallayarak. "Hiçbir şeyim yok." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen sapık mısın?"

Şehir caddesinin ortasında pijamalarım ile duruyorum. Bu adil bir soru. "Ona gerçekten ihtiyacım var," diyorum.

Çocuk bir an düşündü, arkama baktı, sonra sırtıttı ve telefonu omzumun üzerinden fırlattı. "Getir!" diye bağırıyor ve ara sokağa doğru koşuyor.

e telefon, bir restoran olduğunu tahmin ettiğim bir yerin arka girişindeki küçük kapılı avluda siyah poşet yığınının içine düşüyor. Rahatlamış bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Kapı kilitli ama etrafını çevreleyen çit o kadar da yüksek değil, bu yüzden dikkatlice üzerinden tırmanıyorum. Diğer tarafa indiğimde burnuma bir haftalık eski yemek ve mutfak artıklarının çürümüş kokusu geliyor. Burun deliklerimi sıkıp çömelıyorum ve poşetleri dikkatlice hareket . Birkaç dakika sonra, parlak bir şeyin parıltısını görüyorum ve iki elimle ağır bir torbayı çekiyorum, ama tam onu yerden kaldırdığımda, yarıyor ve pijama altlarımın üzerine domates sosu, kemik ve etli bağırsaklardan oluşan iğrenç bir karışım kusuyor. "Oh, Tanrı aşkına-" Neredeyse kusacakken cümlemin ortasında duruyorum. "Akıl üstündür," diye mırıldanıyorum, telefonu elime alıp ekranı elimden geldiğince siliyorum.

Tam kapıdan geri tırmanmak üzereydim ki bir kadın belirdi, parlak, güneşli sokağa karşı karanlık bir silüet. Donup kaldım. Omzunun üzerinden acıyla ve sonra sokak boyunca bana doğru koşuyor. Avluya geldiğinde -en fazla altı adım ötede- duraklıyor, dönüyor ve doğrudan bana bakıyor

Bana baktı. Otuzlu yaşlarının başında, düzgün siyah bir etek giymiş ve kahverengi gözleri korkuyla parlıyordu.

Ara sokağa başka bir figür giriyor; bir adam, hatları sert ve tıknaz. Kadın benim baktığımı görüyor, arkasına bakıyor, sonra koşmaya devam ediyor. Adam ara sokakta bana doğru kararlı adımlarla yürüyor. İçgüdüsel olarak çömeliorum ve

kendimi duvara yasladım. Alnı terden parlayarak yanımdan geçip giderken nefesimi tutuyorum.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak sessizce duvar boyunca kayıyorum ve adamın sırtını görecekt kadar dışarı bakıyorum. Yaklaşık otuz adım ötede. Önünde bir kadın var. Kadın koşmayı bıraktı. Ara sokağın diğer ucundaki kaçış yolu bir araba tarafından kapatılmış, yolun karşısına yanlamasına park edilmiş krem rengi bir Rolls-Royce.

Arka kapıdan bir adam çıkıyor.

Uzun boylu ve zayıf, arabanın rengine tam olarak uyan krem rengi bir takım elbise var. Saçları kıvılcık ve düzgünce bir tarafa taranmış. Güneş ışığı üzerinde parlıyor. Başını öne eğerek derin köşeli yüz hatlarını ortaya çıkarıyor ve dikkatle kadına doğru yürüyor. Yüzünü göremiyorum ama adam yaklaştıkça kadın daha uzun duruyor. Boynunda altın bir haç var. Gözlerini kapatıyor ve haçı dudaklarına değdiriyor. Adamın sesini duyuyorum, alçak ve tehditkâr, kadınınkini ise daha yüksek ve ısrarlı, ama ne duyamayacak kadar uzaktayım. Yine de tartıştıklarını söyleyebilirim. Kiralık bir haydut olduğu belli olan tıknaz bir adam onları izliyor. Ara sokaktan geri dönüp geldiğim boşluğa bakıyorum ve onlar beni fark etmeden buradan çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum.

Sesler yükseliyor, kadının sesi artık daha tiz, sözleri daha hızlı. Beklemenin daha güvenli olacağına karar verdim.

Kıvılcık saçlı adamın tıknaz suç ortağına başını sallayışını izliyorum, sonra dönüyor

ve arabaya doğru yürüyor. Birden ne olacağını anlıyorum. e haydut ceketinden bir şey çıkarıyor.

Buz gibi bir korku omurgamı boydan

boya kat ediyor. Bu bir silah.

Ağzımı açtım, bağırarak üzüyordim, ama sonra ara sokakta havlama sesleri duyuldu.

İki el ateş edildi.

Kadın öne doğru yığılıyor. Katil ona doğru yürüyor, çantasını alıyor, sonra kızıl saçlı adamı arabaya doğru takip ediyor. Arkaya tırmanışlarını, kapının çarparak kapanışını ve arabanın uzaklaşmasını sessiz bir dehşet içinde izliyorum.

Titreyerek uzun bir nefes alıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, kenarlar kararıyor ve bir an için korkudan donup kalıyorum, bir topun içinde büzülüyorum. Etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra çitin üzerinden geri tırmanıyorum. Kendimi dönmeye zorluyorum ve yerdeki hareketsiz figüre bakıyorum. Müdahale etmeliydim, bunu durdurmaya çalışmalıyım ama çok korkuyordum. Yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Şu anda yapabileceğim tek şey ambulans çağırmak.

Ara sokaktan sendeleyerek bir yüzler denizine çıkıyorum. İnsanlar beni işaret ediyor ve bana bakıyor. Bir sirenin sağır edici sesi kulaklarımda patlıyor. Bir polis arabası gıcırdayarak durdu, mavi ışıklar her şeyi gören gözler gibi dönüp yanıp sönüyordu. üç polis araçtan fırladı ve hemen sokaktaki insanlarla görüşmeye başladı. en uzun boylu olanı, büyük şişkin burunlu bir adam, doğruca bana doğru yürüdü ve omzuma bir el koydu. Beni destekliyor mu yoksa yerimde mi tutuyor emin değilim.

"İyi misiniz efendim?" diye sorar. " oluyor?"

"Ambulans," diyorum kalın bir sesle, ağzım kurudu. "Biri ambulans çağırsın."

Kasketli bir adam beni işaret ediyor. "Az önce şu ara sokaktan koşarak çıktı. Bana sorarsanız çok tehlikeli."

e polis beni hafifçe sarsıyor. "Az önce ne oldu?" dedi.

Boğazımı temizliyorum. "Şu ara sokakta bir kadın var. Vurulmuş. Sanırım ölmüş olabilir."

Yakınlarda duran bir kadın dehşet içinde nefesini tutuyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor. Diğer eliyle de bacaklarımı işaret ediyor. Aşağı baktığımda pijamalarımın üzerindeki kırmızı lekeleri fark ediyorum. Kanla kaplanmış gibi görünüyorum.

Yanlış zamanda yanlış yerde olmaktan bahsediyoruz.

BÖLÜM

Pazar, Ocak
saatler önce

Haftalar süren başarısız girişimler, fırtınalar, dikenli teller, bilim, sezgiler ve çıkmaz sokaklardan sonra nihayet zamanda geriye gitmeyi ve küçük kız kardeşim Amy'yi kurtarmayı başardım. Ben onu nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışırken, bunu sadece üç kişi biliyordu: en iyi arkadaşım Vinny, bilim dehası dostum Mark ve eski, neredeyse kız arkadaşım Alexia.

Şimdi tarihi değiştirdim, Amy'nin boğulmasını engelledim ve Amy ile benim dışımda kimse bunların hiçbirini hatırlamıyor.

Ya da ben öyle sanıyordum.

William P. Brown antika dükkânımın ortasında duruyor, nazikçe gülümsüyor ve ayaklarının üzerinde hafifçe ileri geri sallanıyor. Dükkânım diyorum ama aslında benim önceki bir versiyonuma ait, yerine geçtiğim bir versiyonuma. Ona "Diğer Joe" diyelim, çünkü kulağa "dün istemeden sildiğim adam"dan çok daha hoş geliyor. Bana daha fazla zaman yolculuğu macerası verdi ve bunu kabul edecekmişim gibi davranıyor.

"bakalım," diyorum ona. "demiştin?"

Bay Brown kibarca başını eğiyor. "Özür dilerim Joseph," diyor. "Bunun farkındayım

büyük bir şok olmalı. Sanırım kız kardeşinizi kurtarmaktan yeni döndünüz"- saatini kontrol ediyor- "dün, doğru mu?"

Açıklama bekliyor ama ben kılımı bile kıpırdatmıyorum. Benim hakkımda, yaptıklarım hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Benim bir zaman yolcusu olduğumu biliyor, Amy'nin de öyle olduğunu biliyor mu? Bir yanım sormak istiyor ama şimdilik ağzımı kapalı tutmaya karar veriyorum. Bu adam hakkında ya da gerçekten neden burada olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şeyi ele vermeyeceğim.

"Bir organizasyon için çalışıyorum," diye devam ediyor, "kendini işine adanmış zaman yolcularından oluşan bir grup."

"Organize zaman yolcuları mı?"

"Gerçekten de öyle," diye gülümsüyor. "Yeni acemiler genellikle birlikte çalıştığımız gerçeğini yadırgıyor ama bu oldukça rahatlatıcı, de öyle değil mi?"

Hayır, bilmiyorum. Bu düşünce beni . Zamanda yolculuk yapma ve kendi hayatımı değiştirme gücüne sahip olduğumu keşfetmek bir şeydi - Amy'nin de bir gezgin olduğunu öğrenmek bir yana - ama farklı hedefleri ve değerleri olan bir sürü başka insanın aynı güce sahip olması fikri açıkçası endişe verici. Zamanda önceki sıçramalarımı düşündüm. Brown -ya da başka biri- beni izliyor muydu? Takip mi? e tüylerim diken diken oldu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Oldukça basit" diyor. "Siz nasıl nesnelere ilgi duyuyorsanız, ben de yeni zaman yolcularına ilgi duyuyorum. Sizin gibi insanlar kendi hayatlarındaki önemli bir anı değiştirdiğinde, tarihin yeniden anlatıldığını fark edebiliyorum. Yeni bir gezginin bu yeteneği kullandığını iliklerime kadar hissediyorum. Bu inanılmaz heyecan verici."

Gözleri yine parlıyor ama bunun heyecanla mı yoksa delilikle mi olduğunu söyleyemiyorum.

"Bunun size tuhaf geldiğinin farkındayım," devam ediyor, "ama hayatın çoğu öyle, öyle değil ? Sevgili Byron'ın dediği gibi, 'Gerçek, kurgudan daha gariptir'."

Sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor. Acaba kaçsam mı diye düşünüyorum. Geri dönüyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Bay Brown neredeyse komplocu bir tavırla, "Yeni bir gezgin 'doğduğunda', zamanı geldiğinde onu ziyaret etme fırsatı buluyorum," diyor

ve ekliyor, "ve yeni gezgini neşeli kalabalığımızın bir üyesi olmaya davet ediyorum. Ve böylece,

İşte buradayım, seni davet ediyorum."

Genişçe sırtıyor ve sanki alkışlamamı bekliyormuş gibi elleriyle *bir ta-da* hareketi yapıyor.

Ben de gönülsüzce gülümseyerek kendime düşünmek için birkaç saniye kazandırıyorum. Eğer bu

Adam delinin teki, onu sakinleştirmeye çalışmalıyım. Eğer gerçekse, ona çetesine katılmak istemediğimi söylemeliyim. Her iki durumda da, onu dükkanımdan uzak tutmak istiyorum. Yine de dikkatli olmalıyım. Benim hakkımda çok şey biliyor ama nasıl olduğunu açıklamadı, en azından bana mantıklı gelecek şekilde. Bana söylemediği şeyler olduğundan eminim. Yeterince çekici biri ama bütün filmleri izledim: en kötü adamlar genellikle sevimli, karizmatik ve ilgi çekicidir, sizi kandırıp savunmanızı düşürür ve beklemediğiniz bir anda boğazınıza sarılırlar.

"için minnettarım," diyorum tereddütle, "ama ben sadece kız kardeşimi kurtarmak için zaman yolculuğu yaptım. Şimdi onu geri aldım, tekrar yolculuk gerek yok - aslında yapmak da *istemiyorum*."

"Her şey tam istediğiniz , değil mi?" Brown soruyor.

Bu retorik bir soru ve tonu tamamen tarafsız değil. Bunu bir uyarı olarak alıyorum.

"Çok az kişi seyahat etme kabiliyetine sahiptir ve seyahat edenlerin de yalnızca küçük bir kısmı bir şeyleri değiştirebilir" diye devam ediyor. "adresinde olmak sizi zaten özel kılıyor."

Özel mi? İçimden bir ses beni uyarıyor. Ben birçok şeyim, ama özel olan onlardan biri değil.

"Ben sadece sıradan bir hayat yaşamak ve beladan uzak durmak istiyorum," diyorum ona temkinli bir şekilde.

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?" diye . "Ne demek istiyorsun?"

"Sıradan insanlar zamanda yolculuk yapıp tarihin tüm akışını değiştirmezler."

Neredeyse gülecektim. "Ben 'tarihin tüm akışını' değiştirmedim," diye düzeltiyorum onu. "Sadece ailemi tekrar bir araya getirdim. benim hatamdı, ben de bunu düzelttim. hepsi bu."

"Çok mütevazısın oğlum," diyor. "Neredeyse imkansızın üstesinden geldin Kız kardeşinizi kurtarma şansınız, yeteneğinizi keşfetmenizin ne kadar uzun sürdüğünü düşündüğünüzde daha da etkileyici. Çoğu gezgin onlu yaşlarında ya da yirmili yaşlarının başında adımlarını atar. Sen, Joseph, geç başlayanlardandın. Fırsat penceren neredeyse kapanmak üzereydi ama sen Amy'ye geri dönmek için çift atlayış yaptın. bu gerçekten de çok nadir görülen bir şey. Aslında dahice."

Tüylerim diken oldu. Seyahat edebileceğimi öğrendiğimde, birçok kez hayatımın yıllarını boşa harcadığımı, Amy'nin kayboluşunun çok gerilerde kaldığını düşündüm. Geçmişte bu kadar az zamanım olduğu için hayal kırıklığına ve fuar gecesi ona ulaşamayacağımı anladığımda çaresiz kalmıştım. Alexia ve ben o çifte atlayış üzerinde birlikte saatlerce çalıştık. Hatta odaklanmama yardımcı olmak için yarı yolda benimle geri geldi. Brown tüm nereden biliyor?

"İnanılmaz bir yeteneğiniz var" diye ısrar ediyor. "Ama bunu tam olarak kullanmayı öğrenmek için eğitime ve rehberliğe ihtiyacın var. İşte ben de bu yüzden buradayım. Yeteneklerinizin geliştirilmesi gerekiyor. Sezgilerinize uyum sağlamanıza ve psikometrinizi geliştirmenize yardımcı olabilirim." Vücudu heyecandan gerilmiş ve yüzü beklentiyle aydınlanmıştı. "Bu sadece başlangıç Joseph. Yardımına ihtiyacı olan başka insanlar, yeniden yazılacak başka hikâyeler var. Neler *inanamayacaksınız!*"

O ne kadar , ben de topuklarımın daha çok bastığını hissediyorum. Sadece bu kadar çok şey biliyor olması beni tedirgin etmekle kalmıyor, aynı zamanda niyetine de güvenmiyorum. Artık yeni bir hayatım var. Kız kardeşimi geri aldım, yürütmem gereken bir işim ve Alexia ile yeniden inşa etmem gereken bir ilişkim var. Benim odak noktam rmlly şimdiki zaman. Zamanda geriye sadece

x hayatım. Belirli bir hedefim vardı ve ona ulaştım. İş tamamlandı.

"Kulağa harika geliyor ama" diyorum kibarca, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "ama ilgilenmiyorum. Sanırım kendimi açıkça ifade ettim."

Brown uzun bir iç çeker. "Anlıyorum," diyor. "Sık sık biraz fazla hevesli olmakla suçlanıyorum. Beni bağışlayın. İtiraf etmeliyim ki, ilk görevinden hemen sonra bir acemiye hiç bu kadar ilgi duymamıştım. Geçmişten daha yenisindüğünüzü hatırlamaya çalışmalıyım." Bir düzine cam dolabın çeşitli

nesnelerden oluşan bir koleksiyonu barındırdığı odanın uzak tarafına doğru ilerler. Yavaşça yürüyor

Her birinin yanından geçerken içindekileri inceliyor ve arada başını sallayarak onaylıyordu.

Üzerinde kakma bir satranç tahtası bulunan, abanoz ve fildişi taşları düzenli sıralar halinde dizilmiş meşe bir masanın önünde durur. "Yine de, zaman olduğu gibi, olayların olması gerektiği gibi gelişeceğinden şüpheleniyorum. Bir nedeni olacak. Her zaman vardır." Bunu mutlak bir kesinlikle söylüyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

Kapıya doğru ilerledim ve kapalı işaretini kaldırdım. "Bildiğiniz gibi Bay Brown, Amy'yi geri almak için her şeyi riske attım. Şimdi evimdeyim ve burada kalmayı planlıyorum. Teşekkür ederim ama ciddiyim. Zaman yolculuğuyla işim bitti."

Nefesimi tuttum, umarım bunu bir kült haline getirmez. e only Odadaki ses, duvardaki saatlerden geliyor, ritimsiz bir şekilde tıklıyorlar.

"Karar senin," diye kabul ediyor ve ceketinin cebinden saatini çıkarıp zamanı kontrol ediyor. "Ah, ne yazık, vaktim yok. Sana iki ya da üç kez daha çekileceğimi bildirmeliyim." Yüz ifademi gördü. "Bu konudaki duygularını son derece açık bir şekilde ifade ettiğin için sana minnettarım. Ancak, sana çekilmek benim kontrolümde olan bir süreç değil. Belki -en azından- bir kadeh keyifli bir şeyler içebiliriz ve sen de bana yeni hayatında işlerin nasıl gittiğini anlatabilirsin."

Ne diyebilirim ki? Umarım bir dahaki sefere o beni görmeden ben onu görürüm ve böylece saatte yüz mil hızla ters yöne koşarak ondan tamamen kaçabilirim.

Vücudu, suyun üzerinde dans eden yağ ve ipek gibi parıldıyor. "Seni gördüğüme sevindim Joe," diyor şaşırtıcı bir sıcaklıkla, sanki eski bir dostundan ayrılıyormuş gibi. Belki bir saniyeliğine yarı saydamlaşıyor, sonra düzgünce hiçliğe karışıyor.

anlamaya çalışırken beynimde geçici bir kısa devre oluyor. Daha dün küçük kız kardeşimin bu şekilde yok oluşunu izledim. Yağmurda kristal gibi kesilen vücudunun ısıltılı hatlarını, sessizce toprağa düşen su damlalarını hala görebiliyorum. Bu yok kaç kez görürsem , buna asla alışamayacağım.

Masamdaki sandalyeye ağır ağır oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. Rahatlamıştım.

Yine yalnızım ama kendimi son derece rahatsız hissediyorum. Başka gezginler, bir şekilde ne yaptığımı bilen başka insanlar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu garipliğin ötesinde bir şey.

Önümdeki çekmece uğuldamaya başladığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Çekmeceyi , titreşirken kendi etrafında yarım daire çizen bir cep telefonu görüyorum. Hiç düşünmeden telefonu açıyorum.

"Alo?" Sinirlerim titreyerek cevap verdim. "Merhaba, Joe."

Bu Amy. Sesini duyduğuma çok sevindim. Beni burada dükkanda bıraktığında

Dün gece, sadece birkaç saat sonra gitmesine izin vermek çok zordu. Yetişkin kız kardeşimi tanımak için sabırsızlanıyorum.

"Orada mısın?" diye soruyor.

"Üzgünüm, evet. Ben buradayım." *Ve sen de buradasın.*

"Sesin nefes nefese geliyor. Her şey mi?"

"Tamam. Telefona ulaşmak için dükkânın karşısına geçtim. Sen nasılsın?" "" diyor. "Pek iyi uyuyamadım ama iyiyim. Sen nasılsın? musun?"

"Güzel. Harika!" Onu rahatlatmak için cevap veriyorum. "Sadece kapalı olduğumuzu fark etmeyen zor bir müşterim vardı ama ondan kurtulmayı başardım. Sorun olmadı." En azından olmayacağını umuyorum.

"Aferin," diyor. "Karşılaştığınız her müşteriyle işiniz daha da kolaylaşacak. Merak ediyordum da, bir şeyler yemek için bize gelmek ister misin? Yarın hakkında konuşuruz, bir plan yaparız, herkese ne söyleyeceğimize karar veririz diye düşündüm."

Kalp atışlarım sabit. Her şey yolunda. Amy iyi. Kız kardeşimle öğle yemeği yiyeceğim. Kulağa çok sıradan geliyor ama benim için bu bir rüyanın .

Amy, çoğunlukla genç ailelerin ve bekâr profesyonellerin yaşadığı, şehrin hoş ve gelecek vaat eden bir bölgesinde yaşıyor. Binasının önüne varıyorum ve ağaçlarla çevrili cadde boyunca takdirle bakıyorum. Yakınında tenis kortları ve oyun alanı olan kapılı bir park var ve yolun karşısında bir otobüs durağı var. Güvenli bir yer, kız kardeşimin olması için iyi bir yer.

Yoldan yukarı ve Amy'nin odasının düğmesine bastım. Beni içeri aldı ve ben de merdivenlerden ikinci kata çıktım. Zili çaldım ve Amy kapıyı açtı. Gülümsüyor ve bana sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum, yeniden bir kız kardeşim olduğu gerçeğini içime sindirmeye çalışıyorum. Eski hayatım geride kaldı. Artık yeni bir hikayem var.

Amy çekiliyor. "İçeri gel," diyor. Yetişkin yüzüne ve belli açılardan annemin ürkütücü yankılarına bir kez daha vuruluyorum. Kendisine çok büyük gelen kırmızı bir kapüşonlu sweatshirt, kırpılmış, baykuş rengi bir pantolon ve parlak mor ve gümüş Converse All-Stars giymiş. Saçları açık ve biraz dağınık. Pek çok kadının denediği ama çok azının başardığı türden ortamsız, bohem bir tarz yayıyor. Amy'yi oturma odasına kadar takip ediyorum. Yüksek tavanlı, süslü kornişli ve uzun pencereli, ferah ve havadar bir salon.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor bana, tırnaklarını karıştırırken. "Uyudun mu?"

Her şey yolunda mı?"

"Uyudum," dedim ona. "Daire harika." Aslında, daha cesedi soğumadan ölü bir adamın evine taşınmış gibi hissediyorum, ama sanırım eninde sonunda alışacağım. "Amy, beni davet çok rahatladım.

çok şey var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Bu çok büyük bir şey," diye katılıyor. "Bunun olacağını uzun zamandır biliyordum ve bunun hakkında çok düşündüm, ama hiçbir şey sizi gerçekten hazırlayamaz." Omuz silkiyor. "Bir şeyler içmek ister misin? Bir fincan çay? Ya da daha sert bir şey? Bira?"

"Bira iyi olur, teşekkürler." Saat öğleyi biraz geçmişti ve ben neredeyse hiç 'dan önce içebilirsiniz ama bu sıradan bir gün değil.

"Sanırım sana katılacağım." Beni büyük kanepeye oturttu ve mutfığa yöneldi. "Bir dakika içinde döneceğim."

Renkli minderlerden oluşan bir yığına yaslanıyorum ve etrafımı inceliyorum. Odanın ortasında iki büyük kanep ve oyma ahşap bir sehpa var, sheesham olabilir. Duvarların ikisinde Berberi halıları asılı, üçüncüsünde ise kitaplarla dolu uzun raflar ve yaldızlı çerçeveli kocaman bir ayna. Baktığım her yerde , oymalar ve biblolar var. Bazı insanlar burayı düzensiz olarak tanımlayabilir ama benim için büyüleyici bir şekilde kaotik. Burası bir sağlıklı gıda dükkânı gibi koksa da, tuhaf hippie yağlarının güçlü kokusu ve hafif bir meyan kökü kokusuyla, burada kendimi Other Joe's'da hissettiğimden daha fazla evimde hissediyorum

at.

Duvarda bazı fotoğraflar görüyorum ve daha yakından için yanlarına gidiyorum. Burada Amy'nin, hatırladığımdan biraz daha büyük, bir jimnastik yarışmasında çekilmiş bir fotoğrafı var. Ergenlik çağındaki Amy'nin bir plajda üniversite arkadaşlarıyla takılırken çekilmiş fotoğrafları. Amy gülümsüyor, Amy insanlara sarılıyor, Amy dans ediyor, Amy yaşıyor. Yirmi yıldan fazla, binlerce gün süren dolu dolu bir hayatın kanıtı.

Beklenmedik bir şekilde, karmaşık bir dizi duygu ortaya çıkıyor. Küçük kız kardeşimle geçirdiğim onca yılı özliyorum ve her şeyi ilk elden deneyimleyen Öteki Joe'ya karşı kıskançlık duyuyorum. Ama onu kurtarmak için geri dönmemiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Gurur duymalıyım, kıskançlık değil.

Amy elinde iki bira ve bir şişe açacağıyla belirir.

"Güzel fotoğraflar," diyorum kanepeye dönerek. Sesimi düz tutmaya çalışıyorum ama takılıyor.

" anks," diyor, biraz da endişeyle. Beni daha fazla zorlamıyor Yine de minnettarım. Uсталıkla kapakları çıkarıyor, bana bir şişe bira uzatıyor ve diğer kanepeye karşıma oturuyor. "Ee," dedi. "İlk olarak ne hakkında konuşmak istersin?"

Kafamın içinde o kadar çok şey dönüyor ki, bunalıyorum. Burnumun ucundakiyle başlamaya karar verdim. Dün Amy ve ben herkese hafıza kaybım olduğunu söylemeye karar . Görünüşe göre "unuttuğum" tüm geçmişi açıklamanın kolay bir yolu gibi görünüyordu. Yine de biraz daha düşündüm ve bütün bir hikayeye ihtiyacımız olacağını fark ettim.

"Yarın dükkânı açacağım için kendimi oldukça gergin hissediyorum," diyorum. "Bu hafıza kaybı olayına hazırım. Sanırım işe yarayacak ama insanlara bunun nasıl olduğunu açıklamamız gerekecek."

Amy birasından bir yudum alır. "Dağ bisikleti kazası geçirdiğini söyleriz diye düşünüyordum."

"Dağ bisikleti mi?" Dedim. "Hiç dağ bisikletine binmedim."

"Aslında Joe -yani Diğer Joe- çoğu hafta sonu giderdi," diyor. "Buna bayılırdı. Tam bir adrenalin bağımlısıydı."

Kendimi herhangi bir tepeden aşağı atmakla ilgilenen bir yanım yok. Diğer Joe'nun bu tür bir eylemden hoşlandığını nasıl ve ne zaman keşfettiğini merak ediyorum. "Tamam, dağ bisikleti kazası o zaman."

"Harika," diyor Amy. "Bugün Mollyyi arayıp haber veririm." Dün Amy bana Molly'nin mağaza müdürü olduğunu açıkladı. Amy ona hafta sonunu vermişti, böylece ben " tr adresinden döndüğümde etrafta olmayacaktı. Martin Watts'ı arayıp ona da haber vereceğim. Martin senin muhasebecin."

Tanıdık bir isim duymak çölün ortasında bir vaha gibidir. Martin bana her türlü idari kabusu yaşatırdı -adil olmak gerekirse, o sadece işini yapıyordu ve genellikle kabusların nedeni bendim- ama aynı zamanda benim aşk tanrımdı. Alexia ile ilk hipnoterapi randevumu ayarladı. Ben olacağım

Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım. "Onu tanıyorum," diyorum. "Eski hayatımda dükkanıma göz kulak ol nances."

"Hâlâ mağaza hesaplarınızı tutuyor ama aynı zamanda sizin için mülk geliştirme işini de yürütüyor."

"Emlak geliştirme işi mi?" Ben de öyle dedim. "Tanrım, Amy, emlak geliştirme hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"Merak etme," diyor. "Diğer Joe eskiden işlerini denetlerdi ama Martin ve Molly gibi insanların işleri yürütmesine izin verdi. Sen de aynısını yapabilirsin. Etrafında harika insanlar var Joe. Eminim seni desteklemek için ellerinden geleni yapacaklardır."

Lanet olsun. Biradan uzun bir yudum alıyorum. Öğrenecek çok şey var, temelde her şey. Ailem ve Diğer Joe'nun mirası için bu işi yürütmeye kararlıyım ama sadece benim değil, herkesin sabırlı olması gerekecek. Gerçek amnezi hastalarının nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Korkunç olmalı.

"Sanırım annemle babama bugünkü 'kazandan' bahsetmeliyim. Amy devam ediyor. "Eğer bunu , Martin muhtemelen ağzından kaçırarak ve ben de bunun sonunu asla duyamayacağım."

Amy'nin ailemiz hakkında konuştuğunu duymak garip. "Annemle babamı tekrar görmek benim için büyük bir olay olacak," diyorum ona.

"Hayal edebiliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Ona ne bildiğini sormanın zamanı geldiğine karar verdim. "Amy, panayırdan döndüğüm gün bana çocukken birkaç kez ileri gittiğini, geleceği gördüğünü söylemiştin."

" doğru," diye yanıtlıyor.

"Ne gördünüz?"

Bir an duraksıyor, hatırlıyor. "Çoğunlukla nerede olduğumu bilmiyordum, ya da ne kadar uzağa . Daha küçüktüm ve sanırım *geçmişin* ve *geleceğin* ne anlama geldiğini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Ve korkuyordum. Yine de birkaç kez evime, yatak odama indim."

"Gerçekten mi?" Amy'nin odasının önünden defalarca geçtiğimi, kapıyı açıp dokunmadan bıraktığımız mabede girmeye korktuğumu düşünüyorum. Ya içeri girseydim

ve onu buldun mu?

"Biliyorum," diyor ve yüzünde onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum. "At

Önce hiç seyahat edip etmediğimi merak ettim. Odam bıraktığım gibi duruyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Tabii şimdi nedenini anlıyorum. Bir keresinde pencereden dışarı baktığımı ve annemi bahçede gördüğümü hatırlıyorum. Çok daha yaşlıydı. Ağlıyordu. Sanki orada olduğumu biliyormuş gibi başını kaldırıp baktı." Amy bana baktı. "Sık sık o gün beni görüp görmediğini merak ederim. Eğer , bir hayalet gördüğünü düşünmüş olmalı."

"Bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Muhtemelen seni endişelendirmek istemezdi."

"Sanırım öyle," diyorum. "Beni hiç gördün mü? Ya da babamı?"

"Hayır, ikiniz de. Ve sonra, sen beni kurtardıktan sonra, hayatımızın o versiyonunu bir daha hiç ziyaret etmedim."

"Bu mantıklı. Çünkü böyle bir şey olmadı."

"Doğru. Değiştirmişsin." Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Joe, sana bir şey sorabilir miyim? Beni kurtarmadan önceki hayatın hakkında?"

"Elbette," diyorum.

"Geri döndüğün gün sana annemle babamın iyi olduğunu söylediğimde ne kadar rahatladığın belliydi. Benden babamın iyi olduğunu söylememi istedin. Ona ne oldu?"

Titriyorum. Geçmişim bir anıdan başka bir şey değil, tıpkı herkesinki gibi, ama benimki sadece bana ait ve artçı sarsıntılar gibi periyodik olarak içimde hareket ediyor. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet," diyor. "Neler yaşadığını bilmek istiyorum." *Sadece söylemem gerekiyor.* "İntihar etti."

"Olamaz!" diye mırıldanıyor ve elini ağzına götürüyor. "Ne kadar korkunç." Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Peki ya annem?"

"Bunamaya başladı. O öldükten sonra oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

Sanırım her şeyin stresinden kaynaklanıyordu."

"Zavallı annem," diyor Amy. "Olanlar üzerinde herhangi bir kontrolüm

olmadığını biliyorum ama kendimi kısmen sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Amy! yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diyorum telaşla. "Bu sadece bir korkunç, korkunç bir trajedi. için." . "Ama böyle bir şey olmadı ve artık bunu düşünmemize gerek yok."

Amy konuşurken bana sarılıyor ve tutuyor. " yazında gece , Beni kurtardığında hepimizi kurtardın. Her şeyin üstesinden geldin." Uzaklaşıyor ve bakışlarımı tutuyor. "Şimdi sana yardım etme sırası bizde."

" olacağım. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Biliyorum," diyor. "Umarım annem ve babamla tekrar karşılaştığında, üzücü anılar kötü bir rüya gibi kaybolur, güçlerinin bir kısmını kaybederler."

"de öyle umuyorum," diyorum ve korkum bir anda yanımda belirince şaşırıyorum.

Heyecan külü. "Seyahatlerinden ne zaman dönüyorlar?"

" ey's be away for another ten days yet," diye beni rahatlatıyor. " zamana kadar iyice alışmış olacaksın." Birasını yere bıraktı. "görmek ister misin?"

İstiyorum, ama korkarım ki, bu büyüklükle başa çıkamayacağım. duygular. "Tamam," diyorum tereddütle. " at iyi olur."

Amy odanın diğer tarafına yürüyor ve duvardaki çerçeveli bir resmi kaldırıyor. Geri getirip bana uzatıyor. "Bu yaklaşık üç yıl önce bir fotoğrafçının stüdyosunda yaptığımız bir çekimdi" diyor.

İşte buradalar, Bridgeman ailesi. Annem parıl parıl parlıyor, Yaşlı bir kadının ortalanmış duruşu. Babam gururlu ve dik duruyor, bir kolu annemin etrafında, diğeri Amy'nin omzunda. Amy kameraya ıslıl ıslıl bakıyor, burnu bir anlık neşeyle kırışmış. Diğer Joe bana sırtıyor. Başına gelecekleri bilseydi gülümsemezdi. Bu insanları, kendi ailemi, birlikte büyüdüğüm insanları inceliyorum ve yine de onları tanımakta güçlük çekiyorum. Ayrıntıları gözden geçiriyorum: sağlıklı yüzleri, zekâları, özgüvenleri. Ben on dört yaşına kadar hepimiz aynı trene bindik ve sonra raylar şiddetle ikiye ayrıldı. Annemle babamın bir başka hüznümlü versiyonu ve ben sıkışık bir vagona tıkdıldık ve annemi deliliğin eşiğine getiren, babamı intihara sürükleyen ve beni neredeyse yok eden cehennem gibi, dolambaçlı bir rotaya gönderildik. Bu arada, bu adamlar manzaralı yoldan gittiler. Böyle bir şey olmadığını biliyorum.

ama mutlu ve sağlıklı görünüyorlar. Ve dört tane de Onlar. Koşulların her şeyi değiştirdiğinin kanıtıdır.

Fotoğrafları Amy'ye geri veriyorum. "Sence Diğer Joe ona ne olacağını biliyor muydu?"

"Onun yapmadığından oldukça eminim," diyor. "Dün sabah olay olduğunda onunla birlikteydim."

"Aman Tanrım," dedim. "Orada olduğunu fark etmemiştim. at çok zor olmuş olmalı."

Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, henüz tam olarak aklıma yattığını sanmıyorum. O korkmadı. Sadece gitti. Anlık bir şeydi."

Titriyorum. "Amy, şu ana kadar bunu gerçekten düşünmemiştim ama dün kardeşini kaybettin."

"Hayır, yapmadım," diye beni temin ediyor. "O benim önümde oturuyor. *Sen de* tam buradasın."

Bunu söylemesi çok nazik bir davranış ama artık hayatta olmayan bir erkek kardeşle ilgili anıları var. var. "Ben ona benziyor muyum? O benim gibi miydi?"

"Onu aynı takımdan biri olarak düşünmeye çalışın" diyor. "Her zaman güvende olduğumdan emin oldu. Tıpkı senin gibi."

Yerine geçtiğim adamı düşünüyorum, kız kardeşine göz kulak oluyordu, ben gelip onu ortadan kaldırırsam kadar hayatını mutlu bir şekilde yaşıyordu. Suçluluk duygusu beni dalga dalga vuruyor. "Kendimi çok kötü hissediyorum, Amy," diyorum. "Bana yer açmak için ortadan kayboldu. Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Yapmamalısın," diyor Amy bana usulca. "Bu zorundaydı. Eğer olmasaydı, ben burada olmazdım. Dinle Joe. Bir zamanlar, yedi yaşındayken öldüm. Sen beni kurtarmak için geri geldin ve bana hayatımı geri verdin. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi asla bilemeyeceğim. Sana her şeyi borçluyum. Ama ölmemiş olsaydım, bunların hiçbirisi . Suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da benim."

"Hayır, Amy, bu saçma bir konuşma," diyorum ona.

"Senin söylediğinden daha çılgınca değil," diye karşılık veriyor. "Ama artık hepsi geçmişte kaldı. Şu anda yerdeyiz. Geleceğe odaklanmayı kabul edebilir miyiz?"

"Sanırım," diyorum, hâlâ nasıl hissettiğimi çözmeye çalışıyorum.

"Güzel," diyor kararlılıkla. "Beni dinle. Şu andaki tek görevin Buradaki yeni hayatınızı tanımak için. Ailenizi ve arkadaşlarınızı tanıyın, neyi ileriye taşımak istediğinize karar verin ve keyfinize bakın. Benimle konuşmaya devam et, ben de seninle konuşmaya devam edeceğim ve hepimiz iyi olacağız."

Sarıyoruz ve dünya neredeyse yeniden güzelleşiyor.

Gökyüzü uğursuz bir şekilde gri ve gökler açılmadan eve varmak için acele ediyorum. Caddeyi dönüp İmparatorluk Bahçeleri'nden geçen kestirme bir yola sapıyorum. Yazın, çiçek tarhları tamamen çiçek açmış olur ve yeşil alan işçiler, köpekli anneler, oynayan çocuklar ve bebek arabalarıyla dolup taşardı. Bugün sessiz, sadece ben ve birkaç kişi daha, soğuğa karşı omuzlarımızı kamburlaştırmış durumdayız. e ağaçlar çorak, ağaçlıklar çıplak toprak parçaları, havanın ısınmasını ve günlerin uzamasını bekliyorlar. Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum. Amy ve ben yeni ilişkimizin tohumlarını ekiyor, yıllar önce bıraktığımız yerden devam ediyoruz. Umarım hayal kırıklığına uğramaz.

Yoğun sis sonunda çiselemeye başlayacak kadar yoğunluk kazanır. Büyükanne Bridgeman buna "ıslatan yağmur" derdi. Başka türlü var mı? Su birikintilerinden kaçınarak bir süre sırlıslık caddelerde yürüyorum. Beynim allak bullak oldu. Zihnimde çelişkili görüntüler uçuşuyor. Yedi yaşındaki Amy gölde benden uzaklaşıyor. Yetişkin Amy bu sabah beni evinde karşılıyor. Annem huzurevinde ve sonra dördünün birlikte mutlu oldukları o fotoğraf. Acı anılarla dolu eski evim ve Öteki Joe'nun dairesinin serin lüksü. Bir adamı delirtmeye yeter.

Yürümeyi bıraktım ve Alexia'nın karşısında durduğumu fark ettim. Finch's o ce. Belli ki bilinçaltımın bir planı vardı. Alexia yetenekli bir hipnoterapist ve büyük olasılıkla dünyanın en iyi dinleyicisi. Nazik, komik ve muhteşem biri. Zaman yolculuğu yeteneklerimin ortaya çıkmasına yardımcı oldu ve geri döndüğümde beni bekleyeceğine söz verdi. Beklemiyordu.

Bir ağaca yaslanıp onun bakıyorum. Karanlık, açıkça boş. Nerede olduğunu, olduğunu merak ediyorum. Hafızamın acısı beni tekrar vuruyor; birlikte geçirdiğimiz kısa, yoğun geçmişimiz silinip gitmiş. Alexia'dan döndüğümde olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Planımızın işe yaradığını ve Amy'nin iyi olduğunu haber vermek için onu aradım ama Alexia neden bahsettiğimi bilmiyordu. Sanırım aklımı kaçırdığımı düşündü. Korkunçtu.

Hiçbir parçam eski hayatıma dönmek istemiyor ama Alexia'yı özliyorum; gülümsemesinin sıcaklığını, öpücüğünün yumuşaklığını. Bir hayal alemine dalıyorum, kendimi caddeyi koşarak geçerken, merdivenleri hızla çıkarken ve elim kalbimde, ona sonsuz aşkımı ilan ederken hayal ediyorum. romantik olurdu, değil mi? Beni kollarına alırdı ve gün batımına doğru birlikte vals yapardık. Ama gerçek hayat bu şekilde işlemiyor. Gerçek şu ki, ben yağmurdan sıırıslam olmuş bir sapığım, bir zamanlar bana karşı bir şeyler hissettiğini hatırlamayan bir kadının gözlerine özlemle bakıyorum.

Uzaktan gök gürlüyor. Yağmur sağanağa dönüşüyor, bardaktan boşanırcasına yağıyor ve başıma vuruyor. Sanki evrenden gelen bir mesaj: pes et ve eve git. Yakamı kaldırıyorum ve son birkaç sokağı koşarak dükkâna dönüyorum.

Montpellier Yolu'na vardığımda, morarmış bulutlar kirli bir sarı tonuna bürünmüştü. Anahtarlarımı ararken bir çatal şimşek çakıyor ve dükkânı bir kamera küllü gibi aydınlatarak vitrindeki her şeyi beyazlatıyor. zoetrop hâlâ orada, bu sabah W. P. Brown dükkânı terk ettikten sonra bıraktığım yerde duruyor. Ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum, tekrar sıcaklığın içinde olduğum için minnettarım. Ayaklarımın altındaki eski tahta döşemelerin hafifçe büküldüğünü hissediyor ve havada rahatça asılı duran küflü, kösele ve cila kokusunu takdir ediyorum.

" benim dükkânım," diyorum sessizce, kelimeleri test ederek. ey kulağa yabancı geliyor, ama

sanki dükkan dinliyormuş ve yeni sahibini tanıyormuş gibi hissediyor.

Sırılsıklam oldum. Buz kütlesi gibi hissettiğim ayaklarımda su birikiyor. Telefonumu masanın üzerine bırakıp ön kapıyı kilitledikten sonra üst kata çıkıp sıcak bir duş alıyorum. Henüz yatma vakti olmadığını biliyorum ama hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden yeni şık mavi pijamalarımı giyiyorum. Kendime sıcak bir todgy yapıyorum - tamamen tedavi amaçlı - ve artık dairemin üst katını kontrol etme zamanının geldiğine karar veriyorum. Amy beğeneceğimi düşündüğünü söyledi.

Lekesiz fayansları ve ışıltılı tezgahlarıyla şık mutfaktan geçip çalışma geçiyorum ve koridorun sonundaki geniş cam merdivenden yukarı çıkıyorum. e basamaklar parlak beyaz LED'lerle aydınlatılmış. Sanki cennete giden bir merdivenden çıkıyormuşum gibi hissediyorum.

Tepeye ulaştığımda ışıklar yanıyor. Kendimi tonozlu tavanı ve açıkta bırakılmış ahşap kirişleri olan geniş, ultra şık bir mekânda buluyorum. Duvarlar çıplak tuğladan örülmüş, düzenli ve hassas ölçülerde aralıklarla endüstriyel aydınlatma armatürleri, akıllı hoparlörler ve soyut sanat eserleriyle süslenmiş. Benim zevkime göre değil ama her şey çok pahalı görünüyor. e soluk ahşap döşeme tahtaları parlak bir şekilde cilalanmış ve merdivenin tepesinden odanın diğer ucundaki cam kapılara kadar krem rengi geniş bir halı ile kaplanmış. Sağımda tabureli bir bar ve duvarda LED'lerle tasvir edilmiş klasik bir Amerikan arabası var. Sol tarafımda ise iki hırpalanmış deri kanepeler, kağıt ve çıra ile döşenmiş ve harekete geçmeye hazır odun sobasının iki yanında toplanıyor. Sobanın hemen önünde, sahte leopar derisinden bir halının üzerinde devasa bir koyun derisi puf oturuyor.

Tüm oda şık ve havalı, butik bir otelin barını andırıyor. Tam bir bekâr evi, zengin oğlanların oyun alanı. Diğer Joe tüm bunlar için biraz yaşlı değil miydi? Bir an onun hayatı ile benimki arasındaki uçurumu hissettim. Sonra kendimi toparladım. Burada bir eşle yaşadığını hayal edin. Ya da çocuk sahibi olduğunu. Tüylerim diken diken oluyor ve omuzlarımı silkiyorum, Öteki Joe'nun ben dönmeden önce kimseyle yuva kurmamış olmasına kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım. Elbette doğru olanı yapar ve bu ilişkiyi yürütmeye ama her adımı kendi seçtiğim biriyle kendi hızımda atmak istiyorum.

bir başkasının hayatının tam ortasında, mutlu aileleri oynarken
Yabancılar.

Odanın içinde yürüyorum. Dışarısı artık karanlık ama çift kanatlı kapılara ulaştığımda ışıklar yanıyor ve teras binlerce ampulün ısıltısıyla aydınlanıyor.

Vay canına.

Kapıları açıyorum ve terasa çıkıyorum. Küçük ve bir geminin pruvası gibi şekillenmiş. Yağmur fûme cam tenteyi dövüyor. Ve bayanlar baylar, bir jakuzim var. Su, parıldayan mavi ve yeşil ışıklarla aydınlatılmış soğuk gece havasında hafifçe buharlaşıyor. Henüz kurumadım ama o kadar davetkâr görünüyor ki dalmayı düşünüyorum.

Büyük bir baraka büyüklüğünde ahşap panelli bir bina sauna ve duşa dönüşüyor. İçeride ahşap raflarda yığınla yumuşak havlu, lif, yüz bezi, yağ ve duş jeli dolu bir dolabın yanında duruyor. Saunayı nasıl açacağımı bulabilseydim denerdim, ancak bariz bir kontrol yok. Diğer Joe'nun bir yerlerde, belki barın arkasında ya da alt katta, merkezi bir teknoloji merkezi olduğunu tahmin ediyorum. Yarın Molly'ye sorarım.

Ani ve şiddetli bir rüzgâr yüzüme yatay olarak yağmur yağıdırıyor ve aceleyle içeri geri dönüyorum. Fırtınanın anası olmaya doğru ilerliyor. Sosyetik terliklerimle odanın içinde ilerlerken barın arkasındaki duvarda bazı fotoğraflar fark ediyorum. Yaklaştıkça, hepsinin Öteki Joe'nun fotoğrafları olduğunu fark ediyorum. arkadaşlarım da var, Amy ve ailem de. Ama hepsinde o var. Eski evimde neredeyse hiç fotoğrafım yoktu, sadece Amy'yi kaybetmeden önceki Noel'e ait bir fotoğraf vardı. Tonlarca fotoğrafım vardı ama hepsi çatı katındaki . . . ey çok zordu, çok fazla acı verici anıyı canlandırıyor. Sanırım Diğer Joe'nun unutulması gereken bir şey yoktu.

Onu daha yakından inceliyorum. Daha zayıf, daha keskin ve yüz hatlarında belli belirsiz yabancı bir şeyler var. Benim yüzüm ama değil. Sanırım yüzü yıllar boyunca farklı ifadeler takınmış ve farklı duygular sergilemiş, bu da kaslarını, kırışıklıklarını ve çizgilerini .

Bu resimlere bakmak bana tuhaf, kopuk bir his veriyor.

Gerçi arkadaşlarımdan biri kafamı bir adamın vücuduna photoshopla yapıştırmış.

uzak yerlerde fantastik maceraları seven biri. Hiçbirini hatırlamıyorum.

Bir resimde rugby oynuyorum, muhtemelen yirmili yaşlarımda sonundayım.

Bir diğerinde,

Arkadaşlarımla sırt çantamla Ailand'da geziyor . Garip ve beklenmedik bir kıskançlık duygusuna kapılıyorum.

Daha küçük bir fotoğraf gözüme çarpıyor, Cheltenham Belediye Binası'nda çekilmiş bir grup fotoğrafı, herkes şık giyinmiş. Öteki Joe grubun ortasına yakın bir yerde duruyor, kolunu çok kısa siyah bir elbise ve baş döndürücü topuklu ayakkabılar giymiş son derece çekici kızıl saçlı bir kadına dolamış. Diğer herkesin yüzü gülüyor ama Öteki Joe ve kadın son derece ciddi. Resmin altında, montaj kartının üzerine el yazısıyla yazılmış bir not var: "Seni seviyorum bebeğim. İki yıl! Karen xx." Amy bana Öteki Joe'nun son zamanlarda ciddi bir ilişkisi olmadığını söyledi ve ben de Karen'a ne olduğunu merak ettim. Eğer eski sevgilisiyse, nasıl oluyor da fotoğrafı hâlâ duvarda asılı duruyor?

Birkaç saatimi yeni hafıza şeridinde yürüyerek, müzik dinleyerek ve yerleşmeye çalışarak geçiriyorum. Gece yarısı yaklaşırken, yatma vaktinin geldiğine karar verdim. Tam ışıkları kapatmak üzereydim ki duydum. Parlak bir şimşek çakmasının ardından bir patlama sesi geliyor ve karanlığa gömülüyorum. Işıkların geri umarak hareketsiz duruyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ya elektrik kesildi ya da sigorta attı ama sigorta kutusunun nerede olduğunu bilmiyorum. Alt katta bir yerden ısrarlı bir bip sesi duyuyorum. Muhtemelen alarm, şebeke bağlantısının kesildiği konusunda beni uyarıyor. Son seste çalmasını istemiyorum, bu yüzden koridorun sonuna doğru ilerleyip dar merdivenlerden dükkana iniyorum.

Merdiven boşluğundan aşağı inerken, bir başka büyük gök gürültüsü duvarları titretiyor ve soğuk bir ter damlası omurgamdan aşağı süzülüyor. Üst kata koşmak ve kendimi içeri kilitlemek için büyük bir istek duyuyorum.

"Bu kadar saçmalama," diye mırıldandım. "Kendine gel Bridgeman."

Ayağım merdivenin dibindeki kapıyı buluyor. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde sürgüyü kaydırıyor ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum.

Gündüzleri Bridgeman Antika, ilgi çekici ürünlerle dolu bir harikalar diyarıdır

ama geceleri Stephen King'in en sevdiği korku dükkânı. Rüzgâr uğulduyor, kızgın bir hayalet gibi ön kapıyı sallıyor. Yağmur büyük cumbalı pencereleri dövüyor. Bir sokak lambası dükkânı hastalıklı bir su ışığıyla yıkıyor, yağmur kanallarını antikaların uğursuz şekilleri üzerinde şakacı bir şekilde dans eden sallanan deniz yosunlarına dönüştürüyor. Gölgeler, beni karanlığa sürüklemek için bekleyen kırık ağlar gibi uzanıyor.

Işık düğmesini bulmaya çalışıyorum ve birkaç kez aşağı yukarı tıklıyorum. Bip sesi artık daha yüksek ve sanırım masama yakın bir yerden, dükkânın ön tarafına doğru geliyor. Ön kapının yanında rastgele yanan garip bir ışık fark ediyorum, eski bir televizyondaki parazit gibi. Elektrik kablolarının sis içinde çatırdaması gibi vızıltılar da duyabiliyorum.

"Orada biri mi var?" Sesleniyorum. e sesimin gücü korkumu yalanlıyor.

Rüzgâr uğursuz bir uyarıyla uğulduyor ve gök gürültüsü tam tepemde patlıyor. Hayalet ışığa doğru birkaç adım atıyorum. Kapıya yaklaşırken dolaplardan birinin açık olduğunu fark ediyorum. Eve geldiğimde kapalıydı, bundan eminim.

Kalbim duracak gibi oldu. Birisi dolabın yanındaki tavana çömelmiş! Koyu renk giysiler ve kapüşonlu bir tişört giymiş olan bu kişi benden uzağa bakıyor ve zeminde bir şeylerle uğraşıyor.

Donup kaldım, olduğum yere çakıldım kaldım. Ne yapacağım?

Kukuletalı figür aniden bana döndü. Şimşek çakıyor ve hırsızın karanlık, kediye benzeyen gözleri bana bakıyor. Hırsız ayağa fırlıyor, kapıdan bir çanta alıyor ve ön kapıdan çıkıp gidiyor.

Hızla doğru yürüyorum, kapatıyorum ve sürgülüyorum. Zorla girildiğine dair hiçbir iz yok, kırık cam ya da parçalanmış tahta yok. Kapıya yaslanıp yavaşça nefes alıyorum ve sağlıklı düşünmeye çalışıyorum. Dükkânı kilitlemeden mi bırakmıştım? En azından davetsiz misafirin elinde sadece küçük bir çanta vardı ve fazla bir şey almış olamazdı. Yarın Molly ile konuşacağım, ondan herhangi bir stokun kayıp olup olmadığını kontrol etmesini isteyeceğim ve hırsızlık olayını polise bildireceğim. Artık kimseyi yataktan kaldırmanın anlamı yok.

İşte zaman fark ettim: Bir Roberts radyo. Kiraz kırmızısı ve yepyeni.

yuvarlak kadranlar beyaz ve pırıl pırıl, ızgarası parlatılmış, dalga bandı ekranı net ve iyi aydınlatılmış.

Statik elektrik derimin üzerinde dalgalanıyor. e uğultu sesi geri geldi. Niteliği değişiyor, daha keskin hale geliyor, hava dalgalarını tarayan bir radyonun ısıığı ve vızıltısı. Rüyadaki bir adam gibi ona doğru süzölüyorum, sanki radyo beni cezbediyormuş gibi ona doğru çekiliyorum. en, kadran kendi kendine dönmeye başlıyor. Bir sinyale kilitleniyor, dükkânı sağır edici bir rock and roll, hızlı bir tremolo gitar ri - La minörden Sol majöre, anında tanıdığım bir ilerleme. Bu Del Shannon'ın "Runaway" şarkısı. O meşhur falsetto'suyla mırıldanıyor, nerede kalacağını merak ediyor. e klavye solosu uluyor ve şarkı daha da yükseliyor, muazzam bir kreşendoya ulaşılıyor.

Ses kadranına uzanıyorum, sinir ve radyo arasında ham güç çatırdıyor. Ağzım kadranla birleştğinde, bir oda dolusu ampulün aynı anda patlaması gibi gürültülü, paramparça bir patlama duyuyorum. e dünya kör edici bir ışık dönüşüyor ve Bridgeman Antiques artık yok.

Bir polis minibüsünün arkasındayım, kelepçelerle bağıyım. Haziran ayındayız. Ben bir cinayet ve bildiğim kadarıyla burada sonsuza kadar sıkışıp kalabilirim. Silah sesleri hala kulaklarımda çınlıyor. Zaman yolculuğundan emekliliğim tam olarak plana göre gitmiyor.

Karşımda taze yüzlü bir polis memuru oturuyor. On iki yaşlarında görünüyor, çilli ve kirli sakalı yok. Kahverengi saçları düzgünce kesilmiş ve yağlanmış. Standart bir üniforma giyiyor, siyah üzerine ütülenmiş mavi bir gömlek ve kravat; kemeri belinin üstünde. Kaskını kolunun altına sıkıştırıyor ve bana ince bir gülümseme sunuyor.

Minibüs sauna gibi sıcak. Üzerimde hâlâ kurumuş ketçapla kaplı ve ter, çürümüş yemek ve dezenfektan karışımı mide bulandırıcı bir koku yayan pijamalarım var. Sesler duyuyorum kapılar açılıyor. Ani parlak ışık beni geri çekilmeye zorluyor. Londra'nın Doğu Yakası için ürkütücü derecede sessiz bir sokağa çıkıyoruz. Polis karakolu, koyu metal pencereleri olan kırmızı tuğladan bir levha. Günümüzde bunun gibi binalar kirli ve haraptır, üzerlerinde imzası olan her mimarın ve planlamacının utancıdır.

Beni taş basamaklardan çıkarıp mavi polis işaretli büyük bir meşe kapıya götürdüler.

iki yanında lambalar var. Duvardaki bordo tabelada krem rengi harflerle "Limehouse Polis Karakolu" yazıyor. İçeriden gelen baş döndürücü çamaşır suyu ve taze boya kokusu burun deliklerime çarpıyor. Kusmaya çok . İki memur beni bir koridor boyunca yürütüyor, ayakkabılar muşamba zeminde gıcırıyor ve sonunda bodrumdaki küçük bir odaya giriyoruz. Burası *Uzay* Yolu'nun bir bölümünde bile rastlanmayacak radyo ekipmanlarıyla dolu.

Bana gözetim yapacağı söylenen melek gibi görünen bir adamla tanıştırdım. Çenesi mürekkeple kaplıydı. Beni sadece yirmi dört saat tutabileceklerini açıkladı.

"Fark etmez," diyorum ona. "Kalmayacağım."

İki yanımdaki memurlara bakıyor ve telefon görüşmesi yapmama ve avukat tutmama izin verildiğini açıklıyor. Sadece başımı sallıyorum, sanki olayları uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Cinayet şüphesiyle tutuklandınız," diyor polis memuru. "Sen Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

Tekrar başımı salladım. Bunu televizyonda binlerce kez duydum.

Nergislerim mürekkeplendi ve yuvarlandı. Parmak izlerimin henüz var olmaması gerektiği aklımdan geçiyor. Daha doğmadım bile.

e custody o cer ceplerimi boşaltmamı istedi.

"Bu ne?" diye soruyor iPhone'umu keşfederken. Daireye basıyor -çünkü tam da bunu yaparsınız- ve gelecek bir parıltıyla canlanıyor. e o cer'in ağzı açık kalıyor. "Şey ben hiç ..."

"Ee, bunu yanımda tutabilir miyim?" diye sordum.

"Korkarım hayır," diyor. Çaresizce, üzerinde " " yazan karton kutuya yerleştirmesini izliyorum. Yapabileceğim bir şey yok. Umarım, bir dolaba tıklır ve bir noktada günümüze geri dönene kadar unutulur. "Biz onu kilitleyeceğiz ve sen de onu alacaksın.

sonra."

"Serbest bırakıldığınızda" demiyor, çünkü suçlu adamlar

serbest bırakıldı ve benim hakkımda çoktan vermiş gibi görünüyor. ey all Benimle birlikte minibüse binen ve şimdi bana sıkışık bir hücre bloğuna kadar eşlik eden çok genç görünümlü polis memuru dışında.

"Benim adım Polis Memuru Robert Green," dedi bana. "Bir polis memuru bulmaya çalışacağım.

Sana temiz kıyafetler getireyim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." " teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

" sorgulanacaksınız." Hücreye girmem için eliyle işaret etti. Genç olmasına rağmen, soğuk gri gözleri çok daha yaşlı bir adaminkiler gibi, kendinden emin ve bariz bir nezaketle bakıyor. "Şimdilik kendini evinde hisset."

İçeri girdim ve o da hücre kapısını kilitledi.

e sesi yeni bir panik dalgası gönderiyor. Hücrenin etrafına bakıyorum. Beyaz süslemeli hardal sarısı renginde yüzme havuzu gibi döşenmiş. küçük bir pencere var, parmaklıklılı, ama en azından dışarıdan biraz ışık alıyor. Duvara cıvatalanmış bir bankın üzerinde ince bir şilte yatıyor. Çelik lavabo ve tuvalet önceki sakinlerin döküntüleriyle lekelenmiş.

Bu işten sıyrılmamın imkanı yok. Zavallı kadın öldürüldü ve polise göre adamlarını buldular.

Bu nasıl oldu?

Tüm yollar W.P. Brown'a çıkıyor. Belli ki bu onun işi. Bu sabah dükkanıma gelip zaman yolculuğunun harikalarını anlatması ve akıl hocalığı teklif etmesi tesadüf değil. Ve sonra bu oldu. Zararsız görünüyordum ama yanılmışım. Ona hayır dedim ama o açıkça istesem de de seyahat edeceğime karar verdi. Ne elde etmeye çalışıyordu? Neden beni ikna etmeye çalışıp yine de gönderdi?

Beynimin donmasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, şimdiki zamana dönmek üzere olduğumu işaret eden o güven verici buzsoğukluk. Acıtıyor, ama şimdi tamamen yokluğu daha kötü. Tekrar fırtınayı, radyoyu düşünüyorum, uzanıp ona dokunmamak için kendimi güçsüz hissediyorum ... burada olmamın nedeni bu olmalı. Ama neden?

Kırk dakika sonra, hücre kapısında anahtar tıkırtıları duyduğumda, bir cevaba daha yaklaşmamıştım. e kapı açıldı. Bu PC Green. Elinde bir yığın

katlanmış giysiler. "Umarım bunlar t you," diyor. "Üstünü değiştir ve eski kıyafetlerin burada." Bana bir çanta uzattı. "Dedektif Müfettiş Price sizi görmeye hazır."

Mülakat odası açıkça insanların hayatını emmek için tasarlanmıştır. Bu penceresiz, küçük ve soğuk. İki sandalyeli kare bir masadan başka bir şey yok. PC Green köşede duruyor ve bana söylüyor. Söyleneni yaptım. Kokuşmuş pijamalarımın kurtulmak güzel ama gömlek ve pantolon dar, küflü ve ekşi kokuyor.

Odaya bir adam giriyor. Tahminimce kırklı yaşlarının başında, orta boylu, iri yapılı, geniş omuzlu ve üstünlük taslayan bir havası var. PC Green'i selamlıyor, karşımdaki sandalyeye oturuyor ve bir elini kırışmış saçlarında gezdiriyor.

"Ben Dedektif Müfettiş Price," diye anons ediyor. Biraz Yorkshire aksanı seziyorum ama Londra savaşı kazanıyor gibi görünüyor. "Şimdi bir avukatla konuşmak ister misiniz? Ya da bu görüşme sırasında yanınızda bir avukat bulunmasını?"

"Avukatım yok."

"Sizin için bir tane atayabiliriz."

"İhtiyacım yok. Suçlu değilim."

Price bana bakıyor, beni ölçüp biçiyor. "Lütfen tam adınızı söyleyin," diyor, sadece dudakları kıpırdıyor.

"John Smith."

"Adres?"

"Ben burada yaşamıyorum."

"Burası bir polis karakolu," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor.

"Burada kimse yaşamıyor." "Yani bir adresim yok."

"Evsiz misin?"

"Evet."

Price sandalyesinde arkasına yaslanır, kahverengi kravatı göbeğinin üzerine uzanır. Cebinden bir sigara çıkarır, yakar ve paketi masanın diğer tarafına kaydırır. "Keyfinize bakın."

Başımı sallıyorum, ellerinin güçlü ve nasırlı olduğunu fark ediyorum. e

duvardaki saat: p.m. e saniye ibresi tik tak ediyor, kalbim atıyor kene başına üç kez.

"Gergin görünüyorsunuz Bay Smith."

Tabii ki gerginim. İçimden bir bulantısı dalgası yükseliyor. "Sigara içmeseniz olur mu?" Ona soruyorum.

Burun deliklerinden duman çıkarıyor ve gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Neden bana ne olduğunu anlatarak başlamıyorsun?"

"Bir silah sesi duydum," diye açıklıyorum zihnimde alıştırmaya yaptığım hikâyeyi. "Kadına ara sokakta rastladım, caddeye koştum ve alarmı çalıştırdım."

PC Green bana inanıyor gibi görünüyor. DI Price, pek değil.

"Öyleyse onu kim öldürdü?" Price soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Onu bu şekilde buldum."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" Cevap beklemiyor. "Bence dün gece birlikteydiniz ve bu sabah senden kaçtı, dolayısıyla pijamalar. Onu yakaladınız, kavga ettiniz, soğukkanlılıkla vurdunuz ve sonra cinayet silahını sakladınız."

Başımı sallıyorum.

Saniyeler geçiyor. Arduvaz grisi gözleri bana dikili kaldı.

Sonunda, " en, garip bir nedenden dolayı, kendini onun kanına buladın ve sirenlerin geldiği yöne doğru yürüdün. Dayanılmaz bir suçluluk duygusu belki de?"

"Kan değil," diyorum ona. "Korktum, düştüm. en koştum. Tek yapmaya çalıştığım-"

"Oyun oynadığımızı mı sanıyorsun?" Price elini masaya vurur. "Bir kadın öldü Bay Smith ve siz hiç rahatsız olmuş görünmüyorsunuz."

"Bu korkunç bir şey. Ama bunun benimle bir ilgisi yok."

Price sigarasını söndürür, ayağa kalkar ve odada volta atar. "Seni ," dedi. "Bir suçluyu gördüğümde tanırım ve senin kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum, John."

"Değilim," diye hevesle kabul ediyorum.

" en doğruyu söylemeye başlamanın zamanı geldi," diyor. "Bana ne gördüğünü söyle."

Ağızımdan baklayı çıkarmak çok cazip geliyor ama neden 'da olduğumu anlayana kadar

Ne kadar az konuşursam o kadar iyi. Sadece burada bulunarak tarihi değiştirdim. Onlara ne gördüğümü söylersem, gelecek üzerinde felaket etkisi yaratabilecek olayları harekete geçirebilirim. "Size söyledim, ben bir şey görmedim."

Arkasına yaslanır ve iç çeker. "Buna polis sezgisi diyebilirsiniz Bay Smith, ama ... biri sizi tehdit mi etti?"

"Hayır."

"Seni koruyabiliriz," diye bana güvence veriyor. "Sadece doğruyu söylemen gerekiyor."

Kararlılığımın zayıfladığını hissediyorum. Travmatik bir olay yaşandığında, bunu birilerine, dinleyecek herkese anlatmak istersiniz ama ben yapamam. Burada olmaz, bu sefer olmaz. Bu adamlar için üzülüyorum, sadece işlerini yapan iyi insanlar. Tek istedikleri gerçek. Sorun şu ki, onlara gerçekte nereli olduğumu söylersem bunu kaldıramazlar. Tek yapmam gereken ağzımı kapalı tutmak ve beklemek.

"Üzgünüm ama bir şey bilmiyorsam size bir şey söyleyemem."

"önemlidir," diyor Price. "Eğer mahkemeye çıkarsanız, jüri neden bilgi sakladığınızı merak edecektir. Bu savunmanıza zarar verebilir. Anlıyor musunuz?"

Onu temin ederim. Yılmayan DI Price, on dakika kadar daha beni sıkıştırıyor, vidaları çeviriyor. Ben senaryoma sadık kalıyorum. Zor değil, sadece iki kelime var: "Yorum yok."

Price bana dik dik bakıyor ve masanın üzerindeki kaleme vuruyor. Yüzündeki sert ifade, o kalemi boynuma saplamak istediğini gösteriyor. "Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Aslında bilmiyorum."

Sırıttırıyor, ki bu endişe verici. Gözleri soğuk kalıyor. "Onu Trevor'ın yanına koy."

PC Green kaşlarını çatıyor ama hemen sallıyor. "Evet, Şef." "Trevor kim?" Ben soruyorum.

Price bana dişlerini gösteriyor. "Yorum yok."

PC Green bana çelik kafesli bir içki fabrikası gibi ekşi viski kokan hücreme kadar eşlik etti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ter ve idrar.

Trevor -sanırım bu o- hücrede bağırarak ve el kol hareketleri yaparak dolaşıyor. Saçları yağlı, dağınık ve kafasının arkasında toplanmış. Gri sakalı ağzının etrafındaki birkaç hoş olmayan kahverengi lekeyi gizleyemiyor. Hayatı boyunca aynı kıyafetleri giymiş gibi görünüyor.

Londra'ya ölmek üzere olduğunu ve bir doktora ihtiyacı olduğunu söylemekle meşgul. Onu endişeyle izliyorum, ana ışıklar sönüp bizi kasvetli bir yarı aydınlıkta bırakana kadar umutsuzca göz temasından kaçınmaya çalışıyorum.

Trevor sendeleyerek yanıma geliyor, kokusu beni ağzımı kapatmaya zorluyor. Konuşmaya başlıyor, sonra aniden kafası karışmış gibi duraksıyor. Neredeyse bebek gibi bir ifade çöküyor yüzüne ve sonra geçiriyor. "Daha iyi," diyor, ağlamaklı, kan çanağına dönmüş gözleri bana odaklanıyor. "Yatma vakti geldi mi?"

"Evet, dostum," diyorum yavaşça. "Uyuma vakti geldi."

Sakalının içinden, şaşırtıcı derecede mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme beliriyor. Ellerini çırpıyor ve tek ayağının üzerinde zıplamaya başlıyor, bana bir zamanlar önemli biri olduğunu, bir hayatı olduğunu söylüyor.

Evet, hepimiz öyle yapmadık mı?

Trevor'ın atıp tutmaları bir döngü halinde devam eder ve oldukça yüksek sesli çığlıklar içerir. Kimse yardıma gelmiyor. Çenelerimi kulaklarıma sokuyorum. Sonunda hücre sessizleşiyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum; düşüncelerim kısa sürede Alexia'ya odaklanıyor. yokluğun kalbi daha da büyüttüğü söylenir; kırk küsur yıl bu düşünceyi daha da güçlendiriyor.

Burada tek başıma unutulduğumu, zamanın çatlakları arasında kaybolduğumu hayal etmek çok kolay. Gençken sık sık altmışlı yıllarda yaşamının ne kadar havalı olacağını düşünürdüm. Hapishanede ailem, arkadaşlarım ya da umudum olmadan o kadar da değil.

Ya sıkışıp kalırsam? Cinayetten yargılanabilir, daha doğmadan müebbetle mahkum edilebilirim. Eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Amy'yi kurtarmaya çalıştığım önceki atlayışlarımı düşünüyorum. Her zaman geçmişin daha derinlerine gitmeye, kadar uzun süre kalmaya çalışıyordum. Ama sonunda zaman beni hep eve gönderiyordu ve ne kadar geriye gidersem

daha hızlı gerçekleşirdi. kurallar vardı. Onları öğrenmek zorundaydım ve sonra

İmkansızlı başarmak için onları kırmak. Aynı şeyi tekrar denemek ve yapmak zorunda mıyım? Radyonun zamanda yolculuk etmenin yeni ve çok farklı bir yolunu nasıl mümkün kıldığını düşünüyorum. Bazı benzerlikler, bazı ortak noktalar olmalı.

Tüm bunlar tersine mi döndü?

W. P. Brown muhtemelen biliyordur.

Alexia'yı düşünüyorum. Bana *şimdi* olarak gördüğüm şeyi yeniden düşünmeyi öğretti. Bana geçmişİ sıfırlamayı, şimdiki zaman gibi hissettirmeyi öğretti. Acaba eve dönmenin anahtarı bu olabilir mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi sabitliyorum. Trevor'ın ritmik horlamasını dinliyorum, bir metronomla bir filin çarpışması gibi. Gürültülü ama güvenilir bir şekilde tutarlı.

Sahip olduğum tek şey şu an. Tek olduğum şey şu an.

Etrafımdakiler uzaklaşmaya başladığında bir rahatlama hissediyorum, ama kısa süre sonra tanıdık bir his duyuyorum, uyku perdesinin altından kaymak gibi, ama yine de tamamen uyanık ve farkındayım.

Farkındayım, bir görüntüleme yapmak üzereyim.

Ve onu tavşan deliğinden aşağı takip etmekten başka seçeneğim yok.

e sahne önümde bir filmdeki kuruluş çekimi gibi geliyor. Yüksekteyim, sanki bir vincin üzerindeyim, Londra'nın işlek bir caddesinden otuz metre yukarıda. Aşağıda ve önümde etkileyici bir taş bina duruyor, girişinin üzerinde Lloyds Bank'ın kendine özgü siyah atı.

Ön kapıdan bir kadın çıkıyor, el çantasını vücuduna sımsıkı sarmış, merdivenlerden sokağa doğru koşuyor. Onu hemen tanıdım. Ara sokakta vurulduğunu gördüğüm kadındı bu. Gözleri etrafı tarıyor, belli ki birini arıyor. Ölüme yakın, beden dışı deneyimler gibi. Sokak seviyesine, kadına doğru sürükleniyorum ama kendi bedenime dönmüyorum. Onun yerine, onun bedenine girdiğimi hissediyorum. Dünyayı onun gözlerinden görmeye başlıyorum ve ne kadar gergin hemen farkına varıyorum.

Yakındaki bir duvara yaslanmış, onlu yaşlarının sonlarında genç bir adama doğru hızla yürür. O yaklaşırken adam sigarasını yere atar ve üzerinde durarak dumanını aceleyle omzunun üzerinden üfler. Onu azarlamamaya karar verir. Bugün olmaz.

" oluyor?" diye soruyor. "Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Şimdi ondan daha uzun boylu, kaslı ve güçlü, ama hala onun oğlu ve Onu güvende tutmak onun görevi. Yanağını hafifçe avucunun içine alır. "Korkunç bir şey oldu. Tehlikedeyiz, Gus. Londra'yı terk etmeliyiz. Üzgünüm." Kalbi acıyor. Hepsi onun suçu. Keşke Unicorn'daki o işi hiç almasaydı.

"Ne tür bir tehlike?" Adam ona araştıran gözlerle bakıyor. "Müşterilerinizden biri tarafından tehdit edildiyse, onları halledebilirim. Bazı iyi hareketler biliyorum. Onlara ne olduğunu anlamayacaklar." Ellerini yumruk yapıyor ve biraz daha uzun duruyor.

"Yumrukla halledebileceğiniz türden bir şey değil. Gitmemiz gerek. Bir süreliğine başka bir yere, en azından birkaç aylığına." Bunu asla geri gelmeyeceklerini bilerek söylüyor.

"Birkaç ay!" Gus haykırır. "Ama benim hayatım burada anne. Bütün arkadaşlarım!" "Yeni arkadaşlar edineceksin."

Bakışları sertleşir. "Yeniden başlamak bittim. Koşmaktan bittim. Eğer İnsanlarla yüzleşmezsek, bırakmazlar. Onlara korkmadığımızı göstermeliyiz."

"Bazı insanlar kadar güçlüdür," diyor.

Gus başını sallar. "Dinle anne. Eskiden Tommy Shaw'a saygı duyardım, ama sonra insanlar onun yumuşadığını söylemeye başladılar ve bir bakmışsın ki kafasına vurmuşlar ve bitkisel hayata girmiş. Güçlü olmazsan olacağı budur. durmalıyız." Kaşlarını çatı. "Hey, eminim Frankie yardım eder. Shaw'lar herkesi tanır. Frankie her zaman başkaları için bir şeyler ayarlar."

"Hayır!" diyor güçlü bir şekilde. Gus belli ki verdiği yanıtın gücü karşısında şok olmuştur. "Shaw'ların bu işle bağlantısı var," diyor. "Onlar da sorunun bir parçası."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Sana söyleyemem," diyor. "Seni daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum." "Neler oluyor? Ne yaptın sen?"

Oğlunu kollarından tutuyor. "Beni dinle," der, sesi

alçak ve acil. "Seni her zaman ilk sıraya koydum. Bunun sonsuza dek süreceğini söylemiyorum, ama biz

Londra'dan bir süreliğine ayrılmak zorundayım. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Gus'ın yüzü . "Gitmen sen git o zaman. Ben burada kalıyorum."

Babasının siyah saçları ve inatçılığı ona miras kalmıştır. Başka bir yol deniyor. "Sen küçükken *evet* dediğimiz günleri hatırlıyor musun? Her şeyi isteyebilirdin ve ben de yapabilirsem 'Evet' derdim."

"Anne, hayır! Aynı şey değil."

"Evet, öyle. Senden fazla bir şey istemiyorum Gus, ama bunu yapmanı istiyorum.

Lütfen."

Bir dakika düşünür. Onun gözlerinde kendini, kendi kararsızlığını görür. Zamanlarının tükenmesinden korkmasına rağmen onu acele ettirmemeye çalışır.

"Tamam," diyor . "Ben de seninle geleceğim."

"Ne yaptığımızı ya da nereye gittiğimizi kimseye söylememelisin. Peder William'a bile. Bana söz ver."

". "

"Söyle."

"Söz veriyorum anne, Tanrım!" diyor ellerini teslimiyetle kaldırarak. "Plan nedir?"

"Eve gidip eşyalarımızı toplamalıyız, sonra bize tren bileti ayırttım. Sahil."

Otobüs durağına doğru yürürken midesine bir adrenalin salgısı yayılır. Caddenin karşısında, kaldırım boyunca ağır ağır ilerleyen krem rengi bir Rolls-Royce görür. "Gus, yolculuğumuz için birkaç şey almam gerektiğini hatırladım," der. Biraz hareket eder, böylece Gus arabaya arkasını döner. Çantasından bir zarf dolusu para çıkarır ve aceleyle oğluna uzatır, kalbi göğsünde güm güm atmaktadır. "Bunu al ve doğruca eve git. Seninle birazdan orada buluşuruz. Bir saat Victoria İstasyonu'na gitmek için bir taksi çağır."

"Anne, seni bırakmıyorum."

"Yapmalısın, *tesoro*, lütfen! Uzun sürmez." Onu nazikçe itiyor. "Şimdi git. Unutma, kimseyle konuşma. Yakında görüşürüz. *Ti voglio bene*."

Adamın cadde boyunca koşmasını ve bir arabanın arkasına atlamasını izler.

çift katlı otobüs. Otobüs uzaklaşırken omuzları rahatlar ama bu rahatlama kısa sürer. Geri döndüğünde Rolls-Royce'un park ettiğini görür. Arkadan deri ceketli, uzun boylu, tıknaz bir adam iner. Ona çarpıyor ve yolun karşısına geçmeye hazırlanıyor. Gözlerini etrafta gezdirirken, bankanın yanında bir sonraki sokağa açılan küçük bir ara yol görür. Çantasını sıkıca tutarak bankanın yanından geçip ara sokağa doğru koşar.

İleride duvarda bir aralık var, belki saklanmak için iyi bir yer. Küçük avluya ulaştığında, pijama giymiş bir adamın çöp kutularını karıştırdığını zar zor fark eder. Tehlikeden kaçmaya odaklanmıştı.

Ara sokakta koşmaya devam ediyor.

Ayak seslerini duyunca arkasına bakar ve deri ceketli adamın kendisine yaklaştığını görür. Kalbi göğsünde çarpmaya başlar. Geri dönüp kaçmaya hazırlanıyor ama sonra olduğu yerde duruyor, vücudu kaskatı kesiliyor. e Rolls-Royce sokağın diğeri ucunu kapatıyor.

Kızıl saçlı bir adam arka kapıdan ağır ağır çıkıyor ve ara sokağın ortasına heybetli bir şekilde yerleşiyor. Boynunun altında ağır bir altın haç parıldıyor.

Korkusunu göstermemeye kararlı bir şekilde nefesini tutmaya çalışır. "Frankie Shaw! Ne yapıyorsun, beni mi takip ediyorsun?" diyor öfkeyle.

"Bir yere mi gidiyorsun Lucy?" diye sorar kızıl saçlı.

"Burası özgür bir ülke," diye yanıtlar.

"Sana başka bir yerde olman için para ödüyorsam öyle değıl," diyor. "Tony aradı ve aniden kaçtığında vardiyana daha yeni başladığını söyledi. Senin için endişelendim." Ses tonu değışiyor, rahatsız edici bir şekilde empatikleşiyor. "Gus nerede? Onu bankanın dışında seninle birlikte gördüm. Her şey mı?"

Lucy kollarını kavuşturur. "Kendimi iyi hissetmiyorum Frankie. Eve gitmem gerekiyor. Geçmeme izin verir misin lütfen?"

"Bak ne diyeceğim," diyor kayıtsızca. "Bana kardeşime ne olduğunu söyle, ben de gitmene izin vereyim."

ensesinin arkasındaki deri karıncalanıyor. "Ciddi misin? yine mi?
Ben

Sana zaten söyledim, hiçbir şey bilmiyorum."

Ellerini ceplerine sokar ve iç çeker. "Lucy, benim Tanrı vergisi bir yeteneğim var. İnsanlar bana yalan söylediğinde anlarım. Senin de çok iyi bildiğin gibi ben mantıklı bir adamım, ama bir yalancıya katlanamam." Çenesini sıkıyor ve yüzü daha da solgunlaşarak çillerini belirginleştiriyor. "Tommy'ye ne oldu?"

"Bilmiyorum! Frankie, yemin ederim!" ve el çantasını daha sıkı kavıyor. "Her neyse, iyi haberleri duydum, iyileşiyormuş."

Frankie gülümsüyor ama bu acımasız bir alay. "Komadan çıkacağını duydun demek?" diyor usulca.

"Evet," diyor, "ve uyandığında ona ne olduğunu kendin sorabilirsin. oldu." Lucy umutsuzca onu ikna etmeye çalışarak yüzünü arar. "Bununla hiçbir ilgim olmadığını göreceksin."

Frankie başını sallar ve homurdanır. "Sen onun başına gelen en kötü şeysin. Ona fikirler verdin, banliyöde sakın bir yaşam hayalleri kurdurdun. Onu yumuşattın." Yukarıdaki yaz gökyüzünü tarar, kendini toparlar ve Lucy'nin gözlerinin içine bakar. "Tommy bu sabah öldü," der.

Sanki bacaklarındaki tüm kan çekilmiş gibi hissediyor. "Hayır!" diyor. "Ama iyiye gittiğini duymuştum! Tony iletişim kurduğunu, gözlerini açmaya başladığını söylemişti?"

"O söylentiye ben yaydım," diyor Frankie, tüyler ürpertici bir sakinlikle. "İstedim ki ush ona bunu yapan pis fareyi ortaya çıkaracak. Ve kaçan da sensin."

Lucy titremesini gizlemeye çalışıyordu.

"Ölmeden önce," diyor Frankie, "Tommy bana sen olduğunu söyledi." "Buna inanmıyorum."

"Ben de inanmamıştım. Ama öğrendiğim bir şey varsa o da masum insanların kaçmadığıdır."

Haçına uzanır ve onu dudaklarına götürür. Gözlerini kapatır ve onu öper, ağzı sessiz bir duayla hareket eder.

Lucy ne olacağını sezmiştir. "Cinayet günahtır Frankie," der yavaşça. "Beni öldürürsen cehenneme gidersin." Gus'ın yüzü zihninin gözünde küllenir. *Onu bırakamam.*

Frankie kıkırdar. "Tanrı ve ben ... bir anlayışa sahibiz.
Göze göz durumları. Kardeşime yaptıklarından sonra seni öldürmek bir nevi
iptal edilmiş oluyor."

Lucy dönüp koşmaya , silah sesini bekliyordu.
gelirse, acı yoktur. sadece karanlık vardır.

BÖLÜM

Öz farkındalık, bir de brilatörün şoku gibi içimde dalgalanıyor. Ciğerlerime oksijen dolduruyorum. Hapishane hücresine geri döndüm. Ay ışığı parmaklıklı pencereden içeri süzülüyor. Trevor yüzüstü uyuyor, bir şekilde horluyor. Bu

ve ben hayattayım.

O ara sokakta vahşice vurulan kişinin ben olmadığımı dair kendimi rahatlatıyorum. Yine de silah sesleri kulaklarımda çınlıyor ve ölümün soğuk hayaleti bir hastalık gibi üzerime yapışıyor. Kalbim küt küt . Oturup öne doğru eğilerek görüşümdeki benekli noktaların azalmasını bekliyorum.

zavallı kadına.

Lucy.

Onun duygularını hissedebiliyordum. Korku, panik, şok ve Frankie Shaw'ın beni öldürmek istediğini fark etmek.

"Onu öldürmek için," diye mırıldanıyorum, kendimi bu deneyimin bir görüntüleme olduğunu kabul etmeye zorluyorum. Benim başıma gelmedi. Yine de her şeyi hissettim. Son nefesini verdiğini hissettim.

Hayata ilk kez başka bir gözle bakmıyorum. Tam tersine. beri nesneler bana sırlarını gösterir. Özellikle, buna

psikometri, ama ben onlara *görüntüleme* diyorum. Bir insanla bağlantılı bir his alıyorum

Nesne ve onunla ilişkili hisler ve duygular. Ama bu izleme daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Başlangıç olarak, görüntülemeyi tetikleyecek bir nesne yoktu. Ve genellikle nesne hassas hissettiriyor, sabun köpüğü gibi ilişkili hikayeler. Görüntüleri çıkarmak için zorlamam gerekiyor. Ama öyle değildi. Bir meditasyon anı sırasında bana geldi. Geldi ve bana sahip oldu, izin gerekmedi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ve bu sadece teknik yönü. Görüntünün kendisi daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve ayrıntılıydı. Bütün bir anlatıyı, bir hikayenin tutarlı bir parçasını aldım.

Adrenalin sonunda ellerim titriyor. Radyo beni buraya göndermiş olabilir ama cinayeti Lucy'nin bakış açısından bu kadar ayrıntılı görmemin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum.

Gözler ruha açılan pencerelerdir derler. Acaba Lucy ve ben sokakta ilk karşılaştığımızda bir tür duygusal bağ mı kurduk? Kısa sürdü ama göz teması kurduk, ikimiz de şok olmuş ve korkmuştuk. Hepsi bu kadar ?

Ama neden şimdi? Neden bu daha önce başıma gelmedi? Öldüğü için mi? Bu mezardan gelen bir çeşit mesaj mı?

W. P. Brown'ın sözleri, nefret ettiğiniz bir şarkının sözleri gibi aklıma geliyor ama

aklınızdan çıkaramazsınız. Yeteneğimi geliştirmemden bahsetti, uyum sağlayacağımı söyledi, korkmamamı söyledi. Bu da onun bir parçası mı?

Başımı ellerimin arasına aldım, umutsuzluğa kapıldım. O kadar çok soru var ki ve ben hala eve varmaya yaklaşmadım. Başım soğuk bir mengenede sıkılıyormuş gibi çarpıyor, irkiliyorum.

biraz.

Bir dakika bekle!

"Beyin donması." Coşkulu bir sevinç dalgasıyla ayağa kalkarak ağlıyorum. Acı çektiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Ben eve gidiyorum!"

"Seninle gelebilir miyim?" Trevor ayağa kalkarak sorar.

Ondan gergin bir adım uzaklaşıyorum. "Üzgünüm dostum, ama bu tek yönlü bir

yolculuk."

Trevor ay ışığına doğru adım atar, aniden aklı başına gelir. "İyi görünmüyorsun," diyor. "Sana neler oluyor?"

Ellerime bakıyorum. Cildim, bir balığın pulları gibi parıltıyor. ışık huzmesi. "Dinle, Trevor, her şey girecek."

Dudakları titriyor. Gözleri sulanır. "Bir daha asla içmeyeceğim." " at iyi olurdu," diyorum. "*Gerçekten* iyi."

"Sen hayalet misin?" diye soruyor, ama ben daha tek kelime edemediğim için atışıyor - ve atışıyor, tıpkı bir ölüm perisi gibi.

Ona sessiz olması için yalvardım. " hepsi bir rüya!" Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama

Gözleri genişliyor, biraz daha kızarıyor ve sesi bir kademe daha açıyor. Hücre mavinin harika bir tonuna dönüşürken kulaklarımı kapatıyorum.

Normalde iade işlemi yaklaşık on beş dakika sürer, ancak bu sefer dondu. şimdiki zaman neredeyse geldi.

Hücre ışıkla doluyor. PC Green koşarak içeri girer. "Bu gürültü de ne?" diye sorar.

Trevor hücrenin parmaklıklarına doğru koşuyor, onları kavriyor, gözleri o kadar geniş ki sanki kafasından kaçmaya çalışıyorlar. "O bir iblis, beni öldürmeye geldi!"

"İyi misiniz Bay Smith?" PC Green soruyor. "Çok solgun görünüyorsunuz."

Ellerim artık yarı saydam. Neyse ki burası, yani kayboluşumu kaydedecek CCTV kameraları yok. "İnanamayacağın bir şey görmek üzeresin," diyorum ona.

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Hepsini daha önce gördüm ve duydum," diyor, sadece gençlerin başarabileceği yavaş ve dünyevi bir tonla. "Sakın bana kaçmayı planladığını söyleme."

Birden bu zavallı genç adam için çok üzülüm. Şu anda hayat onun için çok anlamlı. değişmek üzere.

"Ortadan kaybolmak üzereyim," diye açıklıyorum, eve döndüğüm için rahatlamış bir halde nefes nefese. "Yani, gerçek bir Houdini yapacağım. Geriye dönüp düşündüğünde

bu, sadece delirmediğinizi bilin. gerçektir. Sadece açıklaması zor."

e genç polis güler, ama sonra ifadesi . Ağzı bir karış açık, gözleri şaşkın. "Yüzünüze ne oluyor?" diyor, sesi titriyor.

e oda, zaman yolculuğunun serin mavisikle kokuyor, sanki şimdiki zamanın okyanusu üzerimize çöküyor. Hücre önümde çözülürken, PC Green'i görüyorum, ifadesi anlaşılmıyor ve Trevor'ın çığlığının yankılanan sesinin karanlığa karıştığını duyuyorum.

Ama ben eve gitmiyorum.

Zamanlar arasında var olan bir yere, pencerelerin zaman içinde portal görevi gördüğü karanlık bir boşluğa kayıyorum. Burayı hatırlıyorum. Amy'ye geri dönmeye çalışırken kendimi burada bulurdum. Burayı bir zoetropun içinde olmaya benzetirdim. O zamanlar burada olmak istiyordum. Zamanın derinliklerine gitmeye çalışıyordum. Şimdi ise kafam karıştı. Ağzım kuruyor. Bu daha da geriye gittiğim anlamına mı geliyor?

Etrafımda dönen pencereleri inceliyorum. Boş alana taşan yumuşak kenarlarla çerçevenlenmiş renkli, hareketli sahneler. Kaba bir şekilde Cheltenham'ı, dükkanımı, mobilya, tuğla ve ahşap gibi küçük detayları görüyorum.

Oors. Jakuzili terasımı görüyorum ama çok çabuk geçiyor. Sekiz ya da dokuz farklı sahne mide bulandırıcı bir hızla geçip gidiyor.

Panik yapmamaya çalışıyorum. Zamanlama her şeydir. Başımı geçen camların ritmine göre sallıyor, kendimi atlamak için hazırlamaya çalışıyorum. e teras yine geçiyor ve hedefimin orası olacağına karar veriyorum.

Zoetropun devrildiğini hissediyorum, tıpkı bir kasırğa tarafından yerden çekilen bir çadır gibi. Eğer şimdi atlamazsam, sonsuza dek hiçliğe dönebilirim. Yukarı bakıyorum ve sadece karanlığı, imkansız bir boşluğu görüyorum. İçgüdüsel olarak, orada zamanın var olmadığını biliyorum.

Teras penceresinin devrim daha yapmasını izliyorum ve sonra gurur duymadığım bir çığlık atarak koşuyorum. zoetrop bana karşı dönmeye devam ediyor. Terasımın görüntüsüne doğru fırlıyorum. Rüzgar hızlanıyor; midem bulanıyor. Gözlerimi kapatıp zıplıyorum.

Ayaklarım beklediğimden daha erken yere çarptığında şok oldum. Vücudum yere çarptı

Korkunç bir açıyla kiremit olduğunu anladığım şeyin üzerine düştüm, sümüksü ve ıslak. Parmaklarım tutunamıyor ve kiremitlerden aşağı doğru kayıyorum. Terliklerim yırtıldı ve şimdi sadece çıplak ayaklarım pürüzlü pişmiş toprak üzerinde kayıyor. acıyor ama biraz daha iyi kavıyorum.

Plastik oluklardan geçip düşüyorum, mide bulandırıcı derecede uzun bir iniş bekliyorum ama terasın ahşap zeminine çarpıyorum ve geriye doğru sendeleyerek bir sandalyeye ve masalara çarpıyorum. Ellerim hâlâ hayalet gibi, nabız gibi atıyor ve parıldıyor. Geriye doğru tökezliyorum, kollarım ağrıyor ve jakuzinin içine düşüyorum. Sıcak ve davetkâr ve az önce yaşadığım onca şeyden sonra oldukça iyi hissettiriyor.

Neon mavisi köpüklerle yıkanarak doğruldum. "Yaşıyorum!" Gözlerimdeki suyu ve yaşları silerek ağlıyorum. Sonunda, bacaklarımı dairesel küvetin kenarından döndürüyorum ve ayaklarımı tekrar güverteye yerleştiriyorum, kendime gerçekten evde olduğuma, bunun şimdiki zaman olduğuna dair güvence veriyorum.

Dışarısı aydınlık. Midem bulanıyor, sanki bir hız trenine binmişim gibi. Ama artık yolculuk bitti. Evimdeyim.

İki katlı kapıları kaydırarak açıyorum, sıcak çatı katına adım atıyorum ve kapıları arkamdan tekrar kapatıyorum. Her şeyin ne kadar modern olduğu dikkatimi çekiyor, altmışlı yıllarla tam bir tezat oluşturuyor. Duvardaki saat bana sabah olduğunu söylüyor. Seyahat ettiğimde zaman şimdiki zamanda da aynı hızda geçiyor. Radyoya dokunduğumda saat gece yarısıydı, yani sekiz saattir geçmişteydim. Duş alma arzusuyla çatı katından merdivenlere doğru ilerliyorum ama burun deliklerim lehim gibi yanan bir metal kokusuyla doluyor. İlk başta bunun duyularımın zaman yolculuğu sonrasına alışması olduğunu düşündüm ama sonra duvara yaslanmış, arkasından kablolar çıkan bir hoparlörün yanında bir dizi metal merdiven fark ettim. Etrafa bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

"Alo?" Seslendim. "Burada biri mi var?"

Bir kazıma sesi ve ardından bir inilti geliyor. Zekice, deri koltuklardan birine doğru sürünüyorum.

Eğildiğimde iri yarı bir adamın sırt üstü yattığını ve duvara yaslandığını gördüm.

Duvar. Kel kafası LED'lerden oluşan bir örtünün altında parlıyor ve terden kayganlaşıyor.

Doc Martens, soluk gri kot pantolon ve üzerinde "Korku Yok" yazan siyah bir tişört giyiyor. İronik bir şekilde, korkudan aklını kaçırmış gibi görünüyor.

Rahatlayarak iç çektim.

"Vinny!" Dedim. "İyi misin?"

En iyi arkadaşım hararetle dudağını çiğniyor. "Evet, ben ne, kesinlikle ne."

Önceki hayatımda Vinny Amy'yi kurtarma maceramda bana yardım etmişti -her ne kadar birlikte yaşadığımız maceraları sadece ben hatırlasam da- ve o zamandan beri onu görmedim. Onu görmek güzel ama mutluluğum çabucak dağılıyor. Vinny sadece benim aniden ortaya çıkmama şaşırmadı. Tamamen taşlaşmış görünüyor. Alnından boncuk boncuk terler akıyor ve korkunç derecede solgun, neredeyse sarı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Sahanlıktan kalktı, tozunu aldı ve bana baktı. "Benim burada ne işim var?" Vinny ilk sorumu tekrarlıyor. "*Benden istediğin gibi* yeni Sonos sistemini kuruyorum." Cebinden kahverengi bir cam şişe çıkarıyor, titreyen eline birkaç hap sıkıştırıyor ve sabun çiğniyormuş gibi yüzünü buruşturarak hapları mideye indiriyor.

"Ah," diyorum, Vinny'nin hafıza kaybı hikayesi için ilk test vakam olabileceğini düşünerek. "Mesele şu ki dostum, dağ bisikletimle bir kaza geçirdim. Kafamı çarptım ve şimdi hatırlamıyorum-"

"Kimseye söylemeyeceğim," diye soluk soluğa konuşuyor, gözleri korkudan çıldırmış. "Her şeyi unutacağım. bu bir sır gibi bir şey olabilir. Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim!"

"Vin, sen neden?"

"Ben bir şey görmedim, yemin ederim!" Şimdi yalvarıyor, sesi gittikçe yükseliyor. "Lütfen beni öldürmeyin!"

"Seni öldürmek mi?" Gergin bir kahkaha. "Saçmalama! Neden Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Seni gördüm. . . Merdivenlerin üzerindeydin ve pencereden bakıyordum ve sen birden ... gökyüzünden düştün!"

Ah canım.

"Dinle Vinny, her ne gördüğünü düşünüyorsan açıklayabilirim,"

diyorum.

Elimden geldiğince güven verici bir şekilde. "Seni öldürmeyeceğim. Biz arkadaşız."

istenen yaratmıyor. "Artık o olmadığını *biliyorum!*" Vinny eli titreyerek bir tornavida tutuyor. "Tanrım, ölmek istemiyorum, böyle değil... *aç* değil!"

"Vinny, sana zarar vermeyeceğim."

"Burada neler döndüğünü biliyorum." Derin bir nefes alıyor, gözleri her yöne dalıyor. "Sen öldün ama ruhun dinlenmedi. Benden intikam almak için geri döndün."

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim Vin, hayalet de değilim."

Tornavidayı bana doğrulttu. "Neden hiçbir şey bilmediğini ve sesinin neden bu kadar çıktığını biliyorum. Uzaylılar tarafından kaçırıldın ve hafızanı sildiler." Altmışlı yıllardan kalma hapisane kıyafetlerime el sallıyor. "Ve sana ne giydirdiklerine bir bak!"

Hafıza silme fikri ana kadarki en yakın teorisi. Gülümsemeye çalışıyorum.

"Çatıdaydım ve-"

Vinny manik bir kahkaha atarak, "Birdenbire ortaya çıktın," dedi. "Yere indiğinde jöle gibi bir şeyden yapılmış gibi görünüyordun! Oksijenli ortamımıza uyum sağlamak zorunda mısın?"

Cebinden hap şişesini tekrar çıkarıyor, başını geriye eğiyor ve boğazından aşağı biraz daha döküyor.

"Vinny," dedim, "biraz yavaş ol, tamam mı?"

Çıtırdarken başını sallıyor. "Bunlar anksiyetem için," diyor. "Uyumama da yardımcı oluyor, gerçi bir daha uyuyabileceğimden emin değilim. Şimdi kanıtını gördüm."

Duvar boyunca merdivenlere doğru ilerliyor, bakışlarını bana dikmiş. "Dinle," diyor. "Beni tanıyanlar ki, ben biraz *tuhaf içkiler* içmişimdir. Kaçık içkinin ne olduğunu anlıyor musun?" Başımı salladım. "Ben tam bir boş kafalıyım, bu yüzden onlara söylesem bile bana inanmazlar. Onlara söyleyeceğimden değil!" Başparmağı ve ön dudaklarına bir çizgi çekiyor. "Buradan yavaşça çıkıp gideceğim ve sen de gitmeme izin vereceksin, tamam mı?"

"Evet," diye onu temin ediyorum, onu bu kadar korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum. "Ve Vinny, endişelenmemeye çalış, tamam mı?"

Sti y gülümser ve arkasına bakmadan merdivenden aşağı iner. Merdivenlerden ikişer ikişer indi ve gitti. Zavallı adam. Onu biraz yalnız bırakacağım, sonra gidip onu göreceğim. Kim bilir, belki ona gerçeği bile söylerim. Bunu daha önce bir kez yapmıştım ve iyi karşılamıştı.

Bu arada, Amnezi Protokolü devam ediyor.

Kirli mahkûm giysilerimi banyonun köşesine atıp duşa giriyorum. Çok sayıda fiskiye beni bir araba yıkama makinesi gibi her açıdan hortumla temizliyor. İyi hissettiriyor. Topraklama.

Sonunda, hayatımın son birkaç saatini işlemeye başladım.

. e cinayetine beklenmedik varışım, ardından tutuklanmam ve Lucy'nin bakış açısından güçlü bir şekilde izlenmesi. Her şeyin radyoyla başladığını düşünüp duruyorum ama bu pek doğru değil. Hayat, Bay Lucy'nin W. P. Brown kapıdan içeri girdi. Dükkanı soyan o değildi, ama bağlantısı olmadığına inanamıyorum.

Maksimum jet lag gibi yorgunluk dalgaları üzerime çöküyor. Buna son seyahatimin şokunu ve yoğunluğunu, güvensizlik duygusunu ve şimdiki hayatımdan kopukluğu da eklerseniz, ortaya ne çıkar? Tam bir çöküş için bir reçete.

bana Vinny'yi düşündürüyor. Döndüğüm için o kadar ve o kadar rahatlamıştım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Anksiyete haplarını fazla kaçırıp başka bir gezegenden geldiğimi düşünmesine izin veremem. Bugün gidip onu görmeliyim. Duşu açtım ve havlulardan birini aldım. Ellerim hâlâ titriyordu.

Hayatım nasıl tekrar bu kadar karmaşık bir hal aldı?

Mahkûm kıyafetlerimin kaybolduğunu fark ettim ve buna pek şaşırmadım. İşte böyle çalışıyor. Nesneler zaman içinde sürüklendiğinde, biraz zaman alır, ama sonunda zaman onların senkronize olmadıklarını fark eder ve onları olmaları gereken yere geri gönderir. Sanırım pijamalarım şimdiki Limehouse polis karakoluna geri dönmüş olacak, iPhone'um da öyle, umarım o zamanlar kimse onu çok yakından inceleme fırsatı bulamadan. O zamanlar, zamanının altmış yıl ötesinde, teknoloji tarihinin tüm akışını değiştirme potansiyeline sahipti, ancak şimdi sadece milyonlarca kayıp cep telefonundan biri.

Öteki Joe'nun yatak odasında asılı giysi raflarını inceliyorum. Renklerine göre düzenlenmiş, hepsi tasarımcı markaları olan şık oluşan raylar. Ayakkabılar dışında her şey biraz rahat hissettiriyor. En azından o konuda tamamen .

Saat sabahı biraz geçiyor. Buradaki hayatımla yüzleşme zamanı. Yeni işimin ilk günü ve birdenbire endişe verici bir şekilde gerçekmiş gibi hissetmeye başladım.

Dükkana doğru gidiyorum.

Antika harikalar diyarıma tozlu ışığın altın şaftları süzülüyor. Önceki hayatımda bir dükkânım vardı ama odaklanma eksikliği nedeniyle onu kaybettim. İçten içe başarıyı ya da mutluluğu hak etmediğime inanıyordum. kendime ait bir yer olarak kabul etmem uzun zaman alacak ama kesinlikle seviyorum: toz, yaş ve vernik kokusu; saatlerin tik taklarından oluşan bir koro; her birinin kendine özgü hikayesi olan çok eski şeylerin büyüleyici havası, hazineler ve sahiplenilmeyi bekleyen büyüleyici eserler.

Bridgeman Antiques iş için açık görünüyor, ancak henüz müşteri yok. Buna minnettarım. Kendimi için zamanım var demek.

Depodan bir kadın çıkıyor. Altmışlı yaşlarının başında. Tahmin et. Kendini iyi taşıyor, omuzları dik, çenesi yukarıda, elleri belinde kenetlenmiş. Krem rengi bir bluz, koyu kahverengi bir pantolon ve bağcıklı mantıklı ayakkabılar giymiş. Kalın gri saçları kısa ve dalgalı.

"Ah, buradasın," diyor gözlüklerini çıkararak.

Zihnimin gözünde kül rengi ışıklar içinde bir isim beliriyor. "Molly!"

"hâlâ kim olduğumu biliyorsun?" diyor. "Amy bana düştüğünü söyledi. dağ bisikletin ve hafıza kaybına uğradın." Beklentiyle bana bakıyor. "Tepeden aşağı kafamın üstünde zıpladım ve şimdi pek bir şey hatırlamıyorum. hiçbir şey hakkında."

"Kask takmıyor muydun?" diyor, onaylamadığını gizlemeyi başaramayarak. "Hayır. Unutmuşum. Ama doktor hafızamın eninde sonunda geri geleceğini söyledi." "Ah canım, ah canım. Ne korkunç bir şey. Amnezi olduğuna emin misin?" Onun soluk yeşil gözleri şimdi endişeyle doludur. "Ne kadarını hatırlayabiliyorsun?" "Temel bilgileri hatırlıyorum. Antikalar hakkında bilgim var ve ailemi tanıyorum. e

Gerisi şu anda biraz bulanık."

Dudaklarını büzüyor, alnında derin çizgiler beliriyor. "Bilmiyorum Bay Bridgeman. Hiç iyi görünmüyorsunuz. Sesiniz farklı geliyor ve söylemeliyim ki, kafanızı neyin ne olduğunu bilmeyecek kadar sert bir şekilde vurup sonra da normal bir şekilde devam etme fikri pek doğru görünmüyor." Bakışlarını yavaşça üzerimde gezdiriyor, sanki eski bir mobilyada tahta kurdu olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. "Doğru düzgün değerlendirildiniz mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Bir sürü test ve stu . Görünüşe göre, işler yoluna girecek ve anılarım geri gelecek. Umarım."

"Anlıyorum," diyor. "Amnezi oldukça nadir görülen bir şey, değil mi? Çok şanssızmışsınız. Yine de kask yok, Bay Bridgeman ..." Başını sallayarak devam ediyor.

Sanki bir öğretmen tarafından azarlanıyormuşum gibi hissediyorum. "Üzgünüm, Molly," diye mırıldanıyorum.

"Bunların hiçbirinden emin değilim," diyor kollarını kavuşturarak. "İşte olman gerektiğine emin misin?"

" e Doktor, etrafımda beni seven insanlar olursa çok daha hızlı iyileşeceğimi söyledi.

Beni tanıyan, hayatım hakkında konuşabilecek ve hafızamı tazelememe yardımcı olabilecek kişiler. Bunu benim için yaparsanız gerçekten minnettar olurum. Sadece bana işleri nasıl yaptığımızı anlatın. Ayak uydurmak için elimden geleni yapacağım."

Büyük bir isteksizlikle iç geçiriyor. "Peki, eğer kesinlikle eminsen."

", Molly. Devam et."

"Pekala," diyor hızlıca, birdenbire bir iş bürünmüş. O masaya doğru yürür ve günlüğü açar. "Bugün yoğun bir günümüz var. Nereden başlamak istersiniz?"

Plansızlığım yüzünden bir an paniğe kapıldım. en Hatırlıyorum Her şeyi unutmuşum. "Neden bana normalde ne yaptığımızı anlatarak başlamıyorsun? Bana normal bir günün neye dair kabaca bir fikir ver."

Tedirgin görünüyor. " normal gün diye bir şey yoktur."

Isırmamaya karar verdim. Sadece bekliyorum.

Sonunda, "Genelde sana güzel bir fincan çay yaparım, sonra da günlüğü gözden geçiririz. en Ben burada kalır ve tüm teslimatları, müşterileri, sevkiyatı ve stok sayımını hallederim" diyor.

"Peki ben ne yapacağım?" Ben soruyorum.

"Satın alma işleriyle sen ilgileniyorsun. Dükkânın tüm stoklarını sen ayarlıyorsun. Her şeyi kendin seçiyorsun."

Rahatlayarak gülümsedim. "Bunu halledebileceğime eminim."

"Burada çok fazla zaman geçirmiyorsunuz," diye devam ediyor, "ama müşterilerle sohbet ediyor, onlara ilgilendikleri ürünlerin kaynağını anlatıyorsunuz. ey like that. Hem de çok."

"Tamam," diyorum, dükkânın etrafına bakıyorum, Öteki Joe'nun da psikometrik bir yeteneği olup olmadığını ilk kez merak etmiyorum.

Molly beni izliyor. "Gerçekten bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye soruyor.

"Her şey yoluna girecek Molly," diyorum ona, elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

Bana kuşkuyla bakıyor ve sonra deliliğimi yok edencesine bir elini havada sallıyor. "Siz öyle diyorsanız, Bay Bridgeman. Şimdi çaydanlığı açayım mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Dükkânın arka tarafındaki mutfağa doğru süzülüyor ve ben yine antikalarla baş başa kalıyorum. Sanki okuldaki ilk günüm gibi. Yerleşmem muhtemelen birkaç ay sürecektir ama bu işe yarayabilir.

Molly geri dönüyor ve bana bir fincan çay uzatıyor. "Nasıl istersen," dedi.

Umutsuzca bir Ca eine vuruşuna ihtiyacım var, ancak kafama aldığım darbenin beni kuduz bir co ee içicisine dönüştürdüğünü iddia etmemeye karar verdim. Bunu başka bir zamana bırakıyorum.

" teşekkür ederim," diyorum kibarca.

Molly bir yudum almamı bekliyor. Tereddütle, yapıyorum. Zayıf, ılık ve tadı korkunç derecede tatlı ve sütlü. Neredeyse odanın her tarafına püskürtecektim. Bardağı masanın üzerine bıraktım. Molly büzülmüş dudaklarından hava emiyor. "Kim olduğumuzu unutmuş olabiliriz Bay Bridgeman ama terbiyemizi unutmayalım." Fincanı alıp bana uzatıyor, bir yudum daha almamı izliyor ve başını sallıyor. "Dün gece benim için yüklediğiniz uygulamadan bir uyarı aldım."

"Uygulama mı? Üzgünüm, ne demek istediğinizi anlamadım."

"e güvenlik uygulaması." Gülümsüyor ama neredeyse yüzünü buruşturuyor. "Dün gece alarm devreye girmiş, ancak zorla girildiğine dair bir işaret göremiyorum."

"Sanırım fırtına yüzünden," dedim ona. " e elektrikler kesildi."

"Oh, aklıma geldi." Depoya gider ve elinde kırmızı Roberts radyoyla döner. "Bu radyoyu bu sabah buldum ama tanıyamadım. Stok listesinde de yok" diyor, sanki bu büyük bir günahmış ve benim hatammış gibi.

onu görünce içim içimi . Bir adım geri çekiliyorum. "Şunu mısın lütfen?" Kaba görünmemeye çalışarak söylüyorum.

Kaşlarını çattı. "Bu sadece bir radyo, Bay Bridgeman. Onu içeri aldınız mı?" Ses tonundan bunun kötü bir karar olacağı anlaşılıyor. Ben de fikirdeyim. Yanında olmak beni hasta hissettiriyor, ancak dün gece ondan hissettiğim enerjiyi hissetmiyorum.

"Hayır, yapmadım," diyorum. "Ondan kurtulabilir misin?" "Elbette. Sadaka yığınınına atacağım."

"Aslında, onu buradan uzakta bir yere götürmeni tercih ederim. Bugün." Sakin görünmeye çalışıyorum ama bana şüpheyile bakıyor.

"Bunun nesi var?" diyor radyoyu incelerken.

"Yok bir şey. Sadece onu dükkanda istemiyorum."

Saat on civarında, şapka standı arayan bir adam geldi. Keyifli bir sohbet ettik ve ilk satışımı yaptım. İyi hissettiriyor. Ben düşeni yaptım, Molly de parayla ilgilendi. Mucizevi bir şekilde memnun görünüyor ve bana takdirle hala "sihre" sahip olduğumu söylüyor.

Olabilir, ama yakında biraz rahatlamazsam, yaptıklarımın sorumluluğundan olmayacağım. Biraz fazla yüksek sesle esnedim.

"Bir fincan çay daha ister misiniz?" Molly sorar.

Bir başka ılık, çaylı milkshake düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Aslında ben dışarı çıkıp öğle yemeği yiyeceğim," diyorum ona.

Molly saatini kontrol eder. "Saat daha on bir. Biraz erken değil mi?"

"Sanırım öyle, ama bugün kendimi biraz jet-lag olmuş hissediyorum."

"Jet-lagged? Neden? ?"

"Çok kötü uyudum, hepsi bu," diyorum ona. "O zaman dışarı çıksam sorun olur mu?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Ne?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Neden benden izin istiyorsun?" Gerçekten şaşkın görünüyor. "normal değil, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Genelde ne onu yaparsın."

"Molly," diyorum, "burada bazı şeyler değişecek, daha iyi iletişimle başlayarak."

"Oh, mükemmel," diyor ağır bir pasif saldırganlıkla. "Belki de telefonlarına cevap vererek başlayabilirsin."

"Birini mi kaçırdım?"

"Martin dün gece beni aradı, sana ulaşmaya çalıştığını söyledi." Kollarını kavuşturuyor. "Hiç de mutlu değildi," diye ekliyor, sesi neredeyse neşeli çıkıyor.

"Onu arayacağım," diyorum. "Gerçi bu bana şunu hatırlattı. Telefonumu kaybettim." Molly'nin kaşları çatıldı. "Kayıp mı, yani nerede hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Ayaklarımın üzerinde düşünüyorum. "Bisiklet kazam sırasında parçalandı, bilirsin işte."

"Sizin için yeni bir tane ayarlamamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Eğer olmazsa?"

"Tabii ki."

"Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben sorarım.

Şaşırmış görünüyor. "Çay poşetlerimiz neredeyse bitmek üzere," diyor. "Yine de isterseniz öğle yemeğinde biraz getirebilirim."

"değil," dedim. "Dönerken biraz alırım." Kapıyı

açıyorum ve zil çalıyor.

"Bay Bridgeman?" Molly sesleniyor. Ona doğru dönüyorum. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ama sonra yumuşadı. "Sadece söylemek istedim. Kötü yaralanmadığınıza sevindim. burası siz olmadan aynı olmazdı."

Sokağa çıktığımda, dükkâna hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Kapının üzerindeki tabelaya bakıyorum, altın kenarları olan koyu gri bir serif yazı tipiyle yazılmış. Ön cephesi şık görünüyor, taş sütunlarla desteklenmiş koyu mavi bir kapı. Büyük pencerelerde orijinal antikalardan oluşan cazip bir ürün yelpazesi sergileniyor. Cheltenham'daki sıkı sıkıya bağlı satıcı topluluğu içinde bana kaç kez böyle bir dükkanın asla işe yaramayacağını söylediğini unuttum. İş yapmak çok zor, çok fazla turist ve pazarlık avcısı var. Yine de bir şekilde, Diğer Joe bunu başardı.

Molly'nin bir ton yardımı olduğuna şüphe yok.

Hayatım haline gelen bu oyundaki karakterleri doğru bir şekilde değerlendirmek ve öğrenmek zaman alacak, ancak ilk izlenimler önemlidir. Molly becerikli, yetenekli ve sadık bir çalışan gibi görünüyor. Amy'nin de dediği gibi, Diğer Joe burayı onun yönetmesine izin vermiş gibi görünüyor. Onun mirasını ve işini yok etmemek için bu yaklaşımı sürdürmeyi planlıyorum. Dikkatli olmam gerekiyor.

e temiz hava iyi, ama yeterli değil. Zihinsel GPS'imi tarıyorum
Vinny'nin dükkanıyla burası arasında sıcak noktalar var. Yürürken, ayaklarımın üzerine bu kadar sağlam basabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Kendimi alçakgönüllü hissediyorum,

neredeyse utanıyordum. düşününce aklıma kaçınılmaz olarak Lucy geliyor, vurulmuş

ara sokakta. O kadar şanslı değildi. Ona olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum ama bu uzun zaman önceydi ve benimle hiçbir ilgisi yok. O telsizle her ne olduysa, bunu arkamda .

On dakika sonra kahve radarım . Daha Daily Grind'i görmeden fasulyenin kokusunu alıyorum; bolca ahşap panel ve endüstriyel aydınlatmaya sahip bağımsız bir işletme. KT Tunstall hoparlörlerden tatlı tatlı şarkılar söyleyerek beni kafede karşılıyor. Küçük kuyruk hızla azalıyor ve bakımlı sakalı ve kareli gömleğiyle bir hipster olan garson beni tanıyor gibi görünüyor.

" e her gibi mi?" diye soruyor.

"Eğer her zamanki gibi üç shot beyazsa, evet lütfen."

"Elbette," der hipster, şaşırdığı bellidir. "Sorun değil."

Bakışlarım iki müşteriye takılıyor. İkisinin de sakalı var, buradaki erkeklerin çoğu gibi. ey gerçekten çocuk ve fazlasıyla olumlu, yüksek sesli ve coşkulu davranıyor, bol bol kafa sallıyor ve sırt tokatlıyorlar. Gülümsüyorum. Belki de başlarına henüz kötü bir şey gelmemiştir. Aferin onlara.

Ağır dövmeleli bir kız adımı söylüyor. Kahvemi alıp umutsuzca bir yudum alıyorum. Bu cennet.

"Bugün aradığınız her şeyi buldunuz mu?" diye soruyor kız. iyi çalışılmış bir coşku.

Bu genel soru en sinir olduğum şeylerden biridir. Kıza, bir insanın bir kahve dükkanında aradığı *her şeyi* bulmasının *gerçekten* ne kadar olası olduğunu sormayı düşünüyorum - o sırada içeri bir kadın giriyor. Sanki biri dünyanın ses kadrancısını çevirmiş gibi ses kesiliyor. Kadın odanın içinde süzülürken çevresel görüşüm kenarlarda kayboluyor.

Alexia Finch.

Onu tekrar görmek ilk kez görmek gibi. Dar siyah kot , kalın kahverengi çizmeleri ve sallanan uzun paltosuyla ışıltılı ve şık görünüyor. Saçları onu son gördüğümünden daha kısa, neredeyse küt. Teni parlıyor. Midem sıkışıyor. Yerden bir panik ve adrenalin dalgası yükseliyor.

ve üzerime tırmanıyor, ben de olduğum yere çakılıyorum.

Alexia tezgâha ulaşıyor ve yavaşça gerçeklik duygularıma geri sızıyor. Henüz beni görmemişti. Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek göz kırpiyorum. Son konuştuğumuzda garipti. Çantasını açıyor ve bir yığın kâğıdı yere bıraktığında kader bana bir çözüm

"Kahretsin!" diyor, doğru çömelerek.

Yanında diz çökmüş, aşık bir okul çocuğu gibi klasörleri ve zarfları topluyorum. Saçlarının sabunlu parlaklığını ve altındaki parfümün hafif baharatını kokluyorum. Bana bakıyor ve ağzının etrafındaki çilleri fark ediyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, Leckhampton Hill'deki ilk öpüştüğümüz geceye ısınlanıyorum. Kaşlarını çatıyor.

Benim bu halimi bilmiyor ama bu onu ne kadar özlediğimi söylemek istememe engel değil. Bu anın çok uzun sürdüğünün farkındayım ama elimde değil; öylece bakıyorum, gözlerim onun gözlerinde yüzüyor.

"Ne ?" diye soruyor biz ayağa kalkarken. Sesinde boğuk bir Hatırladığım kalite, ama yeni bir şeyle bağlanmış. Sinirlenmiş görünüyor.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diyorum ve ona bir yığın klasör uzatıyorum.

"*Şimdi* demek istemedim." Kağıtları elimden aldı, sesi keskin ve suçlayıcıydı. "Yani o telefon görüşmesi ne hakkındaydı?"

Amy'yi kurtarmaktan döndüğümde onu aradığımdan bahsediyor, İşte o zaman hiçbir hatırlamadığını fark ettim. Korkunç bir andı. Kötü bir rüya gördüğüme dair saçma sapan bahaneler mırıldandım. Aslında her şey bulanıktı ama Amy'yi kurtarmama yardım ettiğine dair hiçbir şey hatırlamamasına rağmen sesimi tanıdığını ve birbirimizi tanıdığımızı söylemesi beni şaşırttı. Aklımdan çıkmıyor.

Sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Dinle, o arama için üzgünüm. Öyle olmalı. kafa karıştırıcı ve korkutucu oldu."

"Öyleydi." Kâğıtları çantasına yerleştiriyor, beyaza üç atış sipariş ediyor - bakın, birbirimiz için *yaratılmışız* - ve sonra bana kaşlarını çatıyor. "Ama bu sadece asıl olay için bir ısınmaydı, değil mi!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu ne zamandır planlıyordun? Çoktan göndermiş olmalısın.
beni aradı!"

"Ne
gönderdi?"

"Bak. Bu bir iş, anlıyorum. Tek istediğim, bu konuda
biraz daha haber ver." Kapıya bir göz atıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, şimdi
yapmam gereken çok şey var."

Tamam. Karar verildi. Amnezi Protokolünü uygulama ve neden zamanı.
"Seni kadar geçirebilir miyim?"

Başını sallıyor.

"Lütfen. Sana bir şey açıklamam gerekiyor ve bu çok önemli."

Omuz silkiyor. "Burası özgür bir ülke, sanırım." Kahve dükkanından dışarı
çıktı. Ben de arkasından. Alexia o kadar hızlı yürüyor ki ona yetişmek için her
üç ya da dört adımda bir koşmam gerekiyor. "Ne yaptığımı düşündüğünüzden
emin değilim," diyorum, zaten nefes nefese kalmış bir halde, "ama her neyse ..
.. Yani bir şey oldu, bir şey değişti."

"Sen neden ?"

"Alexia, bu sana garip gelecek ama hafıza kaybım var, yani seni bu kadar
kızdıracak ne yaptığımı hatırlamıyorum."

Aniden durdu ve bana inanamayarak baktı. Bu ifadeyi daha önce de
görmüştüm. "Amnezi! Sen ciddi misin?"

"Evet." Ciddiyetle başımı salladım.

Kollarını kavuşturuyor. "Devam et o zaman, ne oldu?"

"Dağ bisikletimden düştüm. Çok kötüydü," diyorum, kelimelerimi
dikkatle seçmeye çalışarak. "Ve şimdi, hayatım hakkında pek bir şey
hatırlamıyorum ama seni tanıyorum."

Ve bu bütün gün söylediğim en dürüst şeydi. Onu tanıyorum. Birlikte
yemek yedik, köpeği Jack'i gezdirdik. Öpüştük. Yolumda kalmaya
çalışıyorum. "Bana kızgın olduğunu söyleyebilirim. Sorun şu ki hafıza
kaybım yüzünden nedenini hatırlamıyorum."

Kollarını kavuşturuyor. "Bisikletinden düştün ve şimdi sana neden
kızdığımı bilmiyor musun?"

" at's right."

"İnanılmazsın," diyor. "Dinle, ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum. Bu sefer pişti ama ben oynamıyorum."

Tekrar adım atıyor ve ben de onu takip ediyorum, evinin önüne kadar güvenli bir mesafeyi koruyorum. Ön kapıya çıkan taş basamakların dibinde duraklıyor.

"Alexia, lütfen."

Dönüp bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Ve sanırım şimdi bana mektup gönderdiğini hatırlamadığını söyleyeceksin."

"Ne mektubu?"

Odasının kapısı açılır ve bir adam belirir. Fiziksel olarak iyi görünüyor, iyi giyinmiş ve üstünlük havası yayıyor. "İyi misin?" diye soruyor Alexia'ya, sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Evet, ben ne." Adam kapıyı onun için açık tutuyor ve kadın merdivenlerden yukarı çıkıyor. "Sen kimsin?" Ona sordum.

"Ben Gordon," diye yanıtlıyor, uzun burnunun ucuyla bakarak. "sen?"

"Joseph Bridgeman."

"Ah." Bakışlarını daraltıyor, sonra Alexia'ya bakıyor. "İyi olduğuna emin Alex?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyerek ona gülümsüyor. Bana geri dönüyor. "Sanırım bitti, değil mi?"

Alex. Ona sadece Alex dedi. Gözlerim aralarında gidip geliyor, sonra Alexia'da karar kılıyor. "Lütfen söyle bana, mektupta ne vardı?"

Gordon bana şaşkın şaşkın bakıyor. "mı yapıyorsun?"

Alexia ince bir gülümseme takınır. "Bak, artık bunun bir önemi yok. Cheltenham'dan ayrılıyorum ve belki de en iyisi bu."

"Ne?" "Ne?" dedim. "."

Gordon başını sallar. "Ama bu senin hatan, Tanrı aşkına!" "Sana söyledim, hatırlamıyorum. Anlamıyorum."

Alexia merdivenlerden inip geldi. "Tamam, eğer oynamak istediğin oyun buysa, sana neler olduğunu anlatayım. Durup , ev sahibim bana bir aylık ihtar verdi. 'Durup ' diyorum ama sanırım ikimiz de

Burada neler döndüğünü biliyorum." Keşke . ediyor. "Bu oldukça açık hiçbir şeye sadık kalamazsın. Sözünün senet olması da başka bir yalan, değil mi?" Bir cevap beklemiyor. "Sana bir şey sorayım: Yapacağını söylediğin şeylere hiç sadık kalır mısın?"

Ağzım açık kaldı. kelimeler çıkmıyor.

Alexia'nın ifadesi değişiyor ve birden rahatlamış görünüyor, sanki bu duygular şişelenmiş de ben mantarını patlatmışım gibi. "Belki de sana teşekkür etmeliyim," diyor. "Belki de bu hayatımda yeni bir sayfa açmak için ihtiyacım olan itici güç olur."

"Ne sen?"

"Beni tahliye ettiğiniz için teşekkür ediyorum."

İçeri girdi. Gordon onu takip etmek için hamle yaptı ama bana döndü. Bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra sırtıyor. "O daha büyük ve daha iyi şeylere doğru ilerliyor," diyor. "Bence artık onu yalnız bıraksan iyi olur."

Gökyüzü kapalı, bulutlar yağmurla ağırlaşıyor. Kapılardan Sandford Parkı'na doğru yürürken hava tenimde nemli ve rutubetli bir his uyandırıyor. Geniş çimenlik alan bu sabah bomboş ve parkın kenarındaki çıplak dallı ağaçlar yakama yapışan buzrüzgârı kesmek için hiçbir şey yapmıyor.

Alexia ile yaptığım konuşma beni kederli hissettirdi. Amy'yi kurtarmama yardım ettiğini hatırlamadığını zaten biliyordum ama bundan sonraki en iyi şey beni hiç tanımaması olurdu. Böylece her şeye en baştan başlayabilirdik. Ne yazık ki bu en kötü senaryo, çünkü Diğer Joe'yu tanıyordu; ev sahibiydi ve onu evden çıkardığı için ona kızgındı. Adam bunu neden yaptı? Belki de Alexia'nın dediği gibi "sadece iş" içindi, ama daha fazlasını öğrenmem ve eğer yapabilirsem işleri yoluna koymam gerekiyor. İlk fırsatta babama ya da Martin'e tahliye konusunu sormayı aklıma not ediyorum.

Londra'ya yaptığım yolculuktan sonra duygusal olarak tükendim ve uykusuzluk da beni perişan ediyor. Kafamdaki hayali şişlik, insanların beni biraz rahat bırakacağı anlamına geliyor, ancak yeni bir hayat kurmak zor iş.

Bir kapıdan geçip kapalı bir ormanlık alana giriyorum. Kardelenler ıslak toprağı yarararak yükseliyor, baharın ilk müjdesi. Derin nefes alıyorum ve yuvarlanıyorum

Omuzlarımı birkaç kez silkeleyerek hüznümden kurtulmaya çalışıyorum. Adımlarımla golf sahasında. Mükemmel bir zamanlamayla yağmur yağmaya başlıyor, ben de sağanak geçene kadar saklanmak için parkın diğer tarafındaki bando tribününe doğru koşuyorum.

Yağmur şiddetleniyor, alnımdan aşağı akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. I Başımı eğip son yüz metre kadar koşuyorum ve bando tribününe geldiğimde nefes nefese kalıyorum. Gözlerimi silerek yukarıya, W. P. Brown'ın yüzüne bakıyorum.

Neredeyse sıçrayacaktım. "geldin sen?" Çığlık atıyorum. "Seni korkutmak istememiştin," diyor.

Şok öfkeye dönüştü. Göğsümde kızgın bir öfke patlıyor. "Aslında, sevindim buradasın. Yapman gereken bazı açıklamalar var!"

Yüzü ifadesiz. "Neden kızgın olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Çok haklısın, kızgınlım!" Onunla aynı seviyeye gelene kadar basamakları ikişer ikişer . "Sana tekrar seyahat etmek istemediğimi söylemiştim! Beni neden Londra'ya gönderdin?"

Bandonun kenarındaki ahşap banklardan birine ağır ağır oturuyor ve bastonunu dizlerine dayıyor. Üzerinde parlak siyah düğmeleri olan kalın kahverengi bir palto ve sarmaşık yeşili bir fular var. Ayakkabıları siyah rugan, mükemmel parlıyor. Bu çamurlu parkta ne kadar yersiz göründüklerini fark ediyorum.

"Seni Londra'ya ben göndermedim Joseph," dedi. "Başına gelenlerin benimle hiçbir ilgisi yok."

Dün doğduğumu düşünüyor olmalı. "Yani sen dükkânıma geldikten birkaç saat sonra ve ben senin zaman yolculuğunda parlak bir kariyer teklifini geri çevirdikten sonra, büyülü bir radyoya dokunmam ve geçmişe dönmem sadece bir tesadüf, mi?" Önünde bir ileri bir geri yürüyorum. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Korkunçtu! Bir daha eve dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum!"

Cebinden bir mendil çıkarır ve burnunu siler. Yorgun görünüyor. "Ne kadar endişe verici olduğunu tahmin edebiliyorum. Tüm bu durum çok talihsiz."

"*Talihsizlik* mi? bu yılın en hafif ifadesi olmalı."

"Bunun gerekiyordu. Gitmemen gerekiyordu." O koyar mendilini cebine geri koydu ve iki elini bastonuna dayadı. "Ne demek gitmemem *gerekiyordu*?"

"Sanırım zaman yolcularından oluşan organize bir grubun parçası olduğumu söylemiştim."

"Sen . Nedir bu, bir tür karanlık hükümet operasyonu mu?"

Bu fikir iğrençmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Biz tamamen bağımsız ve özel olarak finanse edilen bir kuruluşuz. 'Değişim olayları' için geçmişi izliyoruz, yanlış giden şeyleri düzeltmek için fırsatlar yaratıyoruz. e radyo bizim 'odak nesne' dediğimiz şeydi, bu olaylardan biriyle zaman içinde güçlü bir bağlantıydı. Bizden çalındı. Birinin onu dükkanınıza yerleştirdiğini düşünüyoruz."

Fırtınanın geceyi ve dükkânımdan koşarak çıktığını gördüğüm kişiyi düşünüyorum. Çantaları boş görünüyordu ve Molly stoklarımızdan hiçbir şeyin eksik olmadığını anladığında, onları bir şey çalmaya fırsat bulamadan durdurduğumu düşündüm. Karşımda oturan adama güvenmek için bir nedenim yok ama ona güvenmemem gerektiğini gösteren bir kanıtım da yok. Ya doğruyu söylüyorsa ve hırsızın çantası boşsa çünkü radyoyu dükkâna çoktan yerleştirmişlerse?

"Tamam," diyorum yavaşça. "Bir saniye için, bir radyoya dokunmanın beni nasıl geri götürebileceği kavramını bir kenara bırakalım. Neden biri bana bunu yapmak istesin ki?"

W. P. Brown ellerini kavuşturur. "Bu iyi bir soru. Deneyimsiz bir yolcuyla kritik bir göreve bağlamak için kasıtlı bir girişim olduğuna inanıyoruz."

"Görev mi?" Neredeyse gülecektim. "Gizli operasyonlar gibi mi demek istiyorsun? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

"Biliyorum," diyor, "ama bu seferki çok önemli. Öldürüldüğünü gördüğün kadın, Lucy Romano, kurtarılmalı."

Her şeyin kontrolden çıktığını hissediyorum. "Bak, bundan ne anlam çıkaracağımı, sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum ama bunun gerçekten bir önemi yok. Artık döndüm ve sana daha önce de söylediğim gibi bir daha seyahat etmeyeceğim. Dudaklarımı oku. Asla."

Brown tekrar konuştuğunda merdivenleri yarılamıştım bile, sesi artık beklenmedik derecede güçlüydü.

"Üzgünüm, Joseph. Bu o kadar kolay değil."

Ona geri dönüyorum. Şimdi ayakta duruyor, bir kolunun altına sıkıştırmış, gözleri buz kristalleri gibi keskin bir şekilde parlıyor.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Brown?"

"Hayır, size tavsiyede bulunuyorum. Bugün buraya mümkün olduğunca hazırlıklı olduğunuzdan emin olmak için geldim. Çünkü tekrar seyahat *edeceksiniz*. Bu artık bir seçim değil."

"Kim demiş?"

"Açıkladığım gibi, radyo düzeltilmesi bir olayla zamanda geriye giden bir bağlantıydı. e Lucy Romano'nun hayatını kurtarma görevi zaten en deneyimli zaman gezginlerimizden birine verilmişti, ancak radyoya dokunduğunuzda ona bağlandınız."

"Bağlanmış mı?"

"Bağlanma bir tür kuantum dolanıklığıdır. Kalıcıdır." "Peki, beni çözebilirsin. Beni 'Debond' edebilirsin." "Bağ bir kez kurulduğunda, geri alınamaz. Geri alamazsın." "Ama radyo gitti," diye ısrar ediyorum. "Ona bir daha dokunmayacağım."

" at hiçbir fark yaratmıyor" diyor.

" bir yolu olmalı. Beni buradan çıkarmalısın!"

"Joseph, aramızdaki bağlantı artık fiziksel bir bağlantı değil. Lucy'nin öyküsündeki son sahneye tanıklık etmek için geri gönderildin ve zamanı geldiğinde tekrar geri dönecek ve öyküyü değiştirme fırsatı . Siz ve hikaye bir oldunuz. evrenin gizemi iş başında. e radyo yoldu, açıldı ve size bağlandı. Lucy'ye ve onun hikayesine kadar bağlısınız."

"Bu kimin fikriydi? Kim çalışan bir sistem tasarlar ki?" "Kimse tarafından tasarlanmadı. doğal bir süreçtir."

Yeni bir yaklaşım denemeye karar verdim. Bandonun merdivenlerine geri döndüm. "Bakın Bay Brown," diyorum daha sakın bir şekilde, "Lucy'nin başına gelenler için üzgünüm ama bu benim sorumluluğum değil. Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Akıl hocan olmama izin verip vermeyeceğini sorduğumda," diyor, "heyecanlandım, çünkü sen olağanüstü yetenekli bir zaman yolcususun." Dişlerimi sıkıyorum

Dişler. En iyi zamanlarda attery'ye direnirim, ancak ikna etmek için tasarlandığında, ben nefret ediyorum. "Bu görevin böylesine deneyimsiz omuzlar için büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorum," diye ekliyor, "ancak bunu başarıyla tamamlayacak becerilere zaten sahip olduğunuza da inanıyorum."

O pes etmiyor. "Başkalarına yardım iyi bir şeydir," diye kabul ediyorum, "ama burada toplumun savunmasız bir üyesine market alışverişinde yardım etmekten bahsetmiyoruz, cinayetten bahsediyoruz. Amy'yi geri almak için cehennemden geçtim ve sırf biri telsizle umursamaz davrandı diye her şeyi kaybetme riskini göze alamam. Kız kardeşimi geri aldım, burada bana ihtiyacı olan bir ailem var, bir işim, gereken koca bir hayatım var. Londra için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama bunu başkasının yapması gerekecek."

Brown iç çeker ve çenesini ovuşturur. Birden sinirlenmiş görünüyor. Sanırım mesajı almış olabilir.

"olsun," diyor. "Seni ikna etmek için elimden geleni yaptım. Seni bu görevi üstlenmeye ikna etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım." Başını sallar. "Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı."

Ceketini açıyor ve yeğinin cebinden saatini çıkarıyor. Yavaşça çeviriyor, kuruyor. e yağmur aniden başımızın üstündeki çatıya vurmayı kesiyor, ama hava su damlacıklarıyla dolu kalmaya devam ediyor. e bulutlardaki bir çatlaktan süzülen güneş ışınları etrafımızdaki havayı sayısız gökkuşağından oluşan pırıl pırıl, hipergerçek bir ağa dönüştürüyor. ağaçlar hareketsiz. e kuşlar gecenin ortasında duraklıyor ve tüm sesler kesiliyor.

Kim bu adam?

Bana doğru bir adım attı. "Üzgünüm Joseph, ama bana başka seçenek bırakmadın."

Bir alanda beliriyoruz. Uzakta tanıdık bir manzara görüyorum: büyük bir branda çadır, kırmızı ve sarı şeritleri solmakta olan yaz gökyüzüne karşı aydınlık. Tepesinden bir ag dans ediyor. King's Funfair, Amy'nin kaybolduğu gece. İçim ürperiyor.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

W. P. Brown sakın ve kendinden emin bir şekilde beni inceliyor. "Çünkü sen hayır dedin." Topuklarının üzerinde dönüyor ve kararlılıkla panayıra doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, zihnim etrafımızdaki karnaval oyuncakları gibi dönüyor, bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyorum. Tezgâhların arasından, insan kalabalığının arasından zarifçe başını sallayarak yürüyor. Giyinişine bakılırsa, muhtemelen onu daha sonra sirk yöneticisi olarak görmeyi bekliyorlar.

Işıklar yanıp sönüyor. Elma ve şeker kokusu tozlu yaz havasında mazot dumanına karışıyor. Dönme varıyoruz. Sıra yok.

"Bu neyle ilgili?" Ben soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Brown'ın ifadesi soğuktur. "Bazen ileriye giden yolu görmek için geriye dönmemiz gerekir. Sizi buraya bir bakış açısı edinmeniz için getirdim."

Sormadan ikimizin de parasını ödedi ve ben yükseklik korkum olduğunu açıklayamadan, metal ölüm tuzağına tırmanmam için eliyle işaret etti. A

metal çubuk başımızın üzerinden aşağı iner, tekerlek dönmeye başlar ve biz Havayı.

Atış poligonunun patlamasını duyuyorum ve altımızda, buraya ilk kez geldiğimde Artful Dodger olarak etiketlediğim adamı görüyorum. Sian Burrows'u da görüyorum, Julia Roberts'a benzeyen ve bu kader gecesinde benim asıl genç halimin dikkatini dağıtan kişiyi. Hesaplarıma göre, şu anda burada benim dört versiyonum var. Biraz kalabalık hissetmeye başladım.

On dört yaşındaki kendimi ve yedi yaşındaki Amy'yi görüyorum. en Yetişkin halimin iki versiyonunu izliyorum, biri güvenlik görevlisiyle tartışıyor.

Midem sıkışıyor. Amy'yi parlak mavi elbisesiyle kaçarken görüyorum. ve kendimi kovalarken gördüm. Çok geçmeden Amy'nin de benim gibi bir zaman yolcusu olduğunu öğrenecektim. Bu gece, bir kez, geleceğe yolculuk etti ve sonsuza dek kayboldu. Ölmek onun kaderiydi, ama sonra ben bunu değiştirdim.

Yavaşça, karanlık bir farkındalık kalbimi sıkıştırıyor. Vücudum geriliyor ve parmaklarım soğuk metal çubuğu kavıyor. Brown'a, ona bakmadan, "Bununla uğraşamazsın," diyorum.

"İstemiyorum," diyor, "ama dinlemen için ne gerekiyorsa yapacağım"

Korkum daha da derinleşiyor. "Bana şantaj yapıyorsun," diye homurdanıyorum, dudaklarım aciz bir öfkeyle kıvrılıyor.

"Bana başka seçenek bırakmadın," diyor, sesi o kadar sakın ki beni çıldırtıyor. "Bunu sağlamak zorundayım-"

" ne cüret!" Öfkeyle tükürdüm. "Kız kardeşimi kurtarmak için cehennemden geçtim." Ona döndüm, gözlerim yanıyordu. "O sadece küçük bir kızdı. Ölmeyi hak etmiyordu."

Rahatsız edici bir soğukkanlılıkla beni inceliyor. "Gerçekten istediğini yapabileceğini mi düşündün?"

Ona ters ters baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Zamanı değiştirdiniz, tarihi kendinize uygun hale getirdiniz. Bunun bedelsiz olacağına gerçekten inandın mı?" Koluma girdi. "Ödemen gereken bir borcun var Joseph. Lucy Romano kurtarılmalı. Kendini bu göreve adamalı ve ciddi olmalısın. Eğer bunu yaparsan, bu geceyi yalnız bırakırım."

Vücudumdaki ateşin boşaldığını hissediyorum. "Neden?" Bıkkınlıkla soruyorum. "Neden Lucy bu kadar önemli mi?"

"Oğlu Gus'ı yetiştirmeli. kişiyi şekillendirmek için annesine ihtiyacı var."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ama bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok."

"Hepiniz başımıza gelenlerin bizi şekillendirdiğini biliyorsunuz," diyor.

"Annesinin desteğiyle Gus harika şeyler yapmaya devam ediyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Gelecekteki Değişim Endeksini değiştirmekten korktuğum için size daha fazlasını söyleyemem." " e Gelecek ne?" diye sordum.

"Size çok fazla bilgi verirsem, yaklaşımınızı değiştirebilir ve zamanı öngöremediğimiz şekillerde değiştirebilir."

"Doğru," diye mırıldandım, kafam karışmıştı.

"Joseph, geçmiş hazır değil. Senin görevin onu en iyi döndürebilir. Korkunç bir yanlışı düzeltebilirsin. İnan bana, Lucy'yi kurtarmak daha büyük bir iyilik için."

Buna gerçekten inanıyormuş gibi konuşuyor. "Sen kim oluyorsun da neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veriyorsun?" Ben soruyorum. "Sen kimsin ki neyin değiştirilmesi gerektiğine karar veriyorsun?"

"Sen de aynı çağrıyı yaptın," diyor, "kurtarmak için buraya geri döndüğünde kız kardeşin."

"Bu farklı!"

"Öyle mi?"

Ellerime bakıyorum, uzanıp o lanet radyoya dokunduğum ana lanet ediyorum.

Dönme dolap iniyor. Kargaşa içindeyim. Bu sefer ne olduğuna inanıyor muyum?

Traveler mı söylüyor? Neler yapabileceğini bilmiyorum ama gördüklerime bakılırsa bazı gelişmiş becerileri var ve istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacak. Karanlık ormanlık alanı inceliyorum, bir versiyonumun şu anda Amy'yi kurtarmakta olduğunu biliyorum.

Şimdi aynısını tekrar yapmam gerekiyor.

"Diyelim ki bunu yapıyorum." Sesim pürüzlü. "Borcumu ödemiş olacak mıyım?"

Başını sallıyor.

"Başka bir şey yapmama gerek kalmayacak mı? Artık seyahat etmek yok mu?" "Eğer gerçekten dileğin buysa, evet. Artık seyahat yok."

Dönme dolap durur, güvenlik çubuğu kalkar ve tekrar yere ineriz.

Şantajcım yürüyor, adımları kararlı. Kısa bir süre önce geldiğimiz alana geri dönene kadar onun peşinden gidiyorum.

Birkaç dakikanın yarattığı fark inanılmaz. e world feels undone. "Geceleri nasıl uyuyorsun?" diye sordum.

"Neden hissettiğinizi anlıyorum," diyor. "Yine de zamanla, tüm bunların neden gerekli olduğunu anlayacağınızı umuyorum."

"Bundan şüpheliyim."

Bronz cep saatini çıkarıyor ve açıyor. "Karar verme zamanı," diyor ve tekrar kapatıyor. "Ve ciddi olmalısın."

Başka ne seçeneğim var ki? Kontrol tamamen onda. ", " diyorum ona, acı bir şekilde.

Omuzları düşer ve rahatlamış bir şekilde iç çeker.

"Ama bir dahaki sefere birini işe almaya çalıştığında sunumunu biraz değiştirmelisin," diye ekliyorum. "İnsanlara gezginlere emirlerinizi yerine getirmeleri için nasıl şantaj yaptığınızı anlattığınızdan emin olun."

Bana kayıtsızca bakıyor ve sağ elini uzatıyor. "Yapmamız gereken bir iş daha var."

Eline bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

Panayıra bakıyor, sonra sert bakışlarını bana çeviriyor. "Tabii burada kalmak istemiyorsan?"

Elini tutuyorum. Birbirimize bağlandığımızda, aramızda ham, kötücül bir gücün dalgalandığını hissediyorum. Anında bando tribününe dönüyoruz. Cheltenham. e present. Ama zaman burada hâlâ donmuş durumda.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Heykele dönüşmüş insanların görüntüsünden rahatsız olarak soruyorum. Bir kadın, ağzı sessiz bir gerilmiş.

Elini tutan adam, havada asılı milyonlarca damlacıkla çevrili.

ey performans sanatçılarına benziyor, gerçek zamanlı olarak sürdürülmesi imkansız olan pozisyonlarda xed.

" ey bunu hissedemez," diyor W. P. Brown, sesi ürkütücü derecede sakın.

"Biz olduğumuzda

Burada işimiz bittiğinde, zaman kaldığı yerden devam edecek ve onlar konuda hiçbir şey bilmeyecekler."

"Oh, çok ," diye cevap veriyorum kasıtlı bir kinle. "Her neyse, yapmak istediğin başka bir şey olduğunu söylemiştin. Şu işi bitirebilir miyiz?"

Yeleğinden gümüş bir cep saati çıkarıyor ve zincirinden sarkan saati göz hizasında tutuyor. Metal kasada normalde gümüşle ilişkilendirilmeyen bir yanardönerlik var. Işığı yakalıyor ve dallara benzeyen bazı çekici, gravürleri vurguluyor. Bir şantajcının elinde bile inkar edilemeyecek kadar güzel bir saat.

Diyor ki, "Bu bir çift yarım."

"Hunter, biliyorum." Sanırım antika işinde olduğumu unuttu. Ön kasada üç dairesel cam pencere var, böylece kadranslar kapalıyken bile okunabiliyor.

"Kasa orijinal," diyor Brown, "ama mekanizma büyük ölçüde , bir dizi zaman kristaliyle donatılmış." Saati ters çeviriyor. Esasen cam olan saat, safir, yakut ve lal taşı gibi parıldayan küçük mücevherlerle süslenmiş bronz ve gümüş çarklardan oluşan güzel bir mekanizmayı gözler önüne seriyor. "Zaman kristalleri zamanın dokusundaki değişikliklere karşı son derece hassastır. Her saatte bunlardan yirmi iki tane bulunur."

"Zaman kristalleri mi?"

"Zamanın yer değiştirmesini ve dalgalanmalarını ölçer. Saatlerimiz bu hem kalkış zamanını hem de geçmişte ne kadar süre kalacağımızı doğru bir şekilde tahmin edebiliyor."

Anlamakta zorlandığım açık olmalı, çünkü yeni bir yaklaşım benimsiyor.

"Barometreyi düşünün" diyor. "Atmosfer basıncını ölçer, doğanın yaklaşan değişimin göstergesidir. e bilgi başından beri oradaydı, sadece birinin cıvayı bir vakumun içine hapsedip fark etmesini bekliyordu.

Saatinizi bir *zaman* barometresi olarak düşünün, saatinizin yarattığı basıncı ölçün.

yaklaşan seyahat. Geçmişe yolculuk zamanı geldiğinde, saat size bir geri sayım verecektir. Geçmişe indiğinizde, kalibre edilecek ve orada ne kadar kalacağınızı söyleyecektir. İlk atlayışınızda, saatiniz sizi değişim olayının kendisine yönlendirecek, böylece görevinizin hedefi hakkında net olacaksınız. İlk atlayışınızı zaten tamamladığınıza göre, görevinizin hedefini zaten görmüşsünüz demektir."

" e Lucy Romano cinayeti?" Ben öneriyorum.

"Aynen öyle. Daha sonra saat sizi ara noktalara yönlendirecek. Ara noktalar her hikayenin dönüm noktalarıdır. ey, zamanın görmenizi istediği bir şeyi gözlemleyerek ya da fiziksel bir değişiklik yaparak görevinizi çözmeye doğru ilerleme şansınızdır. Sizin durumunuzda, saat sizi Lucy'nin önemli olaylara yönlendirecek." Saati bana uzattı. "Al onu."

Kendimi tutuyorum. Telsizle yaşadığım deneyimden sonra, başka bir bilinmeyen nesneye dokunmanın bana neler yapabileceğinden korkuyorum.

W. P. Brown tereddütlerimi doğru yorumlayarak, "Bu seni hiçbir yere götürmez," dedi. "Sana söz veriyorum."

"Sanki senin sözün bir şey ifade ediyor. Sana güvenmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

"Bu saat olmadan Londra'ya ilk atlayışında kayboldun. Bu saat olmadan Orada ne kadar kalacağınızı ya da nerede olmanız gerektiğini bilmiyordum." Bakışları hiç . "Görevi tamamlamak ve Amy'nin güvenliğini sağlamak için buna ihtiyacın olacak."

Yavaşça cep saatini alıyorum. Ağır ama zinciri üzerinde mükemmel bir şekilde dengelenmiş. Kasası pürüzsüz ve soğuk bir his veriyor ve elime mükemmel oturuyor. Ters çeviriyorum. İşçilik olağanüstü. Sol kolumdan omzuma doğru karıncalanma enerjisi yayılıyor. Acı verici değil. Neredeyse hoş, bir okşama gibi.

W. P. Brown memnun görünüyor. "Saat artık senin, Joseph," diye duyurdu. "Sana bağlandı. Onu kaybedemezsin, anlıyor musun?"

Sadece başımı sallıyorum, bakıyorum, trans xed.

"Neden açmıyorsun?" diye .

Kasanın üstündeki açma düğmesine basıyorum. Altında krem rengi bir rengi, altın Romen rakamları, süslü siyah ibreler ve saat, dakika ve saniyeleri gösteren radyal kadranlar var. Zamanında pek çok cep saati gördüm ama böylesini hiç görmemiştim. Eski görünüyor ama kesinlikle bir şeyler var. Bir televizyon ekranında gün batımını izlemek gibi, güzel ama tam olarak gerçek değil.

Brown, "Artık buna sahip olduğunuz için eve gelmek daha güvenli olacak," diyor. "Boşlukta gezinmek zorunda kalmayacaksınız."

" e geçersiz mi?"

Düşünceli bir şekilde göz kırpmıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, onu bir zoetropa benzetmiştin.

e boşluk, zamanın dışında var olan bir yerdir. Saat ile boşluğu atlayacak ve doğrudan eve gideceksiniz."

Saate bakıyorum, kendime rağmen ilgimi çekiyor. "Tamam, yani bu bana bilgi veriyor Bunu anlıyorum ama seyahat etme şeklimi nasıl değiştiriyor?"

"Bu çok iyi ayarlanmış bir enstrüman," diyor Brown. "Zaman kristalleri dengede tutulabilirse, ekstra stabilite kazandığımızı keşfettik. işte iterbiyum burada devreye giriyor."

"O da ne?"

"Nadir bulunan bir toprak elementi. Tüm saatlerimizde az miktarda bulunur. Zaman kristallerini dengede tutar, böylece ait olduğunuz yere göre zamanın neresinde olduğunuzu ölçebilirler. Saatiniz yalnızca sizi topraklamak ve size bilgi vermekle kalmaz, aynı zamanda bir yön bulma feneri görevi de görür. Geçmişe yaptığınız her yolculuktan sonra sizi Bridgeman Antiques'e geri getirecek şekilde kalibre edilmiştir."

"Peki tekrar ne zaman seyahat edeceğim?"

"Şu bir şey söylemek mümkün değil ama gözünüz saatinizde olsun. Yolculuğa çıkmadan önce size bazı uyarılarda bulunulacak. Geçmişe vardığınızda kristaller kalibre olacak ve bir geri sayım gösterecek."

"Geçmişte ne kadar kalacağımı ne belirler?" "Bu noktada, bunu söylemek imkansız."

"Yani bana söylemeyeceksin."

"Hayır, yani kimse bilmiyor. Geçmişte kaldığınız sürenin uzunluğu İnsanlar, makineler ya da bir algoritma tarafından belirlenir. Başarı için en uygun parametreleri zamanın kendisi belirleyecektir."

Burnumu kıvırıyorum. "Sanki zamanın farkındaymış gibi söylüyorsun."

"Farkında değilim. Ancak zamanın dengeyi sağlamak için derin, önlenemez bir dürtüsü vardır. Amacımızla uyumlu olduğumuzda, gezgin için zamanın bizim tarafımızda olduğunu hissedebiliriz. Elbette içinde çalışmamız gereken kurallar, kısıtlamalar vardır, ancak doğru yapıldığında, zamanın değişimi *istediğini*, başarılı olmamızı istediğini hissedebilirsiniz."

Onun saçmalıklarıyla şişmiş gibi hissettiğim başımı sallıyorum. "Yani diyorsun ki

Aylarca, hatta yıllarca geçmişte sıkışıp kalabilir miyim?"

Bunu göz önünde bulunduruyor. "Kalış sürenizin son derece değişken olabileceği doğru. Bu biraz da size bağlı."

Hayal kırıklığı içinde kollarımı kavuşturuyorum. "Bana *bir* fikir veremez misin? Herhangi bir ipucu yardımcı olacaktır."

Omuz silkiyor. "Genelleme yapmak zor ama birkaç saat yaygın bir süre."

Bu, olması gerekenden çok daha zordu. "Kaç sefer yapacağım?"

" at depends-"

"Benden," diyorum o .

"Doğru. Ancak, sadece bir atlama kalırsa, saatiniz seyahate çıkmadan önce son uyarı." Elini ceketinin içine sokuyor ve içgüdüsel olarak aceleyle bir adım geri çekiliyorum. "Sana zarar vermeyeceğim Joseph," diyor yumuşak bir sesle. Bana bir zarf uzatıyor. " Burada bir sonraki seyahatin için biraz nakit var."

Zarfin içine bakıyorum ve bir deste banknot görüyorum.

"Bu banknotlar adresinden yasal ödeme aracıydı," diye açıklıyor, "yani güvende olmalısınız."

Sersemlemiş bir halde zarfı ceketimin cebine soktum.

"Anlamanız gereken birkaç şey daha var," diyor Brown. "Lucy ya da Gus'ı zaman içinde sürüklemeye çalışmayacaksınız. eir destinyes belong in

kendi zaman
izelgeleri."
"Tamam," diye
mırıldanıyorum.

"Ve bundan kimseye bahsetmemelisin, özellikle de Amy'ye."

"Neden söylemeyeyim? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Her Şey birbiriyle bağlantılı," diyor gizemli bir Şekilde. "Göreviniz size anlatabileceğimden çok daha önemli. Lucy'yi kurtarmak, karŐılıėında pek çok hayatı kurtaracak." Gözlerini kırpıŐtırıyor, sanki bir Şeyi hatırlıyormuŐ gibi dalgın görünüyor.

"Diyelim ki elimden geleni yapıyorum ama yine de başarısız oluyorum. O zaman ne olur?" diye sordum. "Başarısız olmayacaksın."

Sorunlu görünüyor, bu da beni rahatsız ediyor. Genellikle, kötü adam sizi tam istediği yere getirdiğinde, kendinden memnun görünmekten başka bir Şey yapamaz.

W. P. Brown ise yaptığı işten hiç zevk almıyor gibi görünüyor.

Söylediği hiçbir Şeye gvenemeyeceğimi kendime hatırlatıyorum. Bu adamı tanımıyorum.

Dkkanıma ilk girdiği ve hayatıma bir el bombası attığı zamankinden daha iyiyim.

"Son bir Şey daha var," diyor. "Amy'yi kurtarıırken bir özgürlük duygusu hissetmiŐ olabilirsiniz, size uygun olan herhangi bir Şekilde zamanda geriye gidebileceğinizi düşünmüş olabilirsiniz. Ama işler o Şekilde yürümüyor. Tüm sıramalarınız onu kurtarmakla ilgiliydi. Ne yapılması gerektiğine zaman karar verir."

Sözlerini tekrar okudum ve bence . Amy'yi nasıl kurtaracağımı düşünürken çok odaklanmış ve spesifik sıçramalar, çok *kasıtlı* sıçramalar gerkleŐtirdim. Ama kartlarımı gėŐme yakın tutmaya karar verdim.

W. P. Brown solmaya başlar, teni ıslak, yağlı kum gibi parıldar. "İyi yolculuklar, Joseph, ve iyi Şanslar."

"Bana Şantaj yapmıyor olsaydın at çok daha anlamlı olurdu."

Başını eğiyor. Yüzünün etrafındaki ışık gibi görünüyor, hatları netliğini kaybediyor ve kayboluyor.

BÖLÜM

Eve yürürken, soğuk ve ıslak, her şey farklı hissettiriyor. Bu sabah, gri gökyüzüne rağmen, hayatımın geri kalanının ilk günü gibi hissettim ve onu yaşamak için sabırsızlanıyordum. Şimdi ise köşeye sıkışmış durumdayım ve çıkış yolu yok.

Islak sokaklarda yürürken zihnim sonsuz bir döngü içinde dönüyor. Eğer W. P. Brown'ın söyledikleri doğruysa, o zaman borçluyum ve onun emirlerini yerine getirmezsem, Amy ölmüş sayılır. Tekrar soruyorum. Ama onu kim Tanrı yaptı?

Keşke ona kimin için çalıştığını, bu "organize grup" hakkında daha fazla soru sorsaydım. Bir şekilde oyuna getirildiğim, açıklanamaz bir nedenden ötürü bu kanlı görevi yapmam için *beni* seçtiği ve Amy'nin hayatı üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı ihtimalini düşünüyorum. Bu durumda, onun dediklerini yapmak zorunda değilim. Onu görmezden gelebilirim. Ama riskler çok yüksek. Amy'ye daha yeni ve onu tekrar tehlikeye atma riskini göze alamam. Kendimi kapana kısılmış ve klostrofobik hissederek paltomun üst düğmesini açıyorum ve nemli kış havasını çekiyorum ama bu beni sisin içinde boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

Gustav Holst müzesine yaklaşırken, uzun boylu, zayıf bir adamın niyetli bir şekilde bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Göz temasından kaçınmaya çalışıyorum ama artık çok geç.

El sallıyor. "Bridgeman!" Bir katalog modeli gibi giyinmiş, uzun bir deve ceket ve şık deri ayakkabılar. Cildi hafifçe bronzlaşmış ve dişleri birkaç ton fazla beyazlatılmış. Cheltenham'dan çok Los Angeles'taki evine benziyor. "Joe, dostum! Bu sen misin?"

Gülümsüyorum.

"Her şey yolunda mı? Kesinlikle berbat görünüyorsun!" Kıkırdıyor. En yakın arkadaşının öldüğünü söyleyen bile gülecek birine benziyor.

"Ben ne," diye nazikçe ilan ediyorum. "Harika. Seni gördüğüme sevindim." Geçip gideceğini umarak ilerlemeye devam ediyorum. Havamda değilim ve bu adama hafıza kaybım hakkında açıklama yapmaya başlamak istemiyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun Bridgeman," diyor. "Ne yapıyordun, elbiselerinle duş mu alıyordun? Ha ha!"

"Ha ha!" Ben de sahte bir kahkaha attım. "Üzgünüm, burada kalamam. Yakında görüşürüz, tamam mı?" "Tabii," diyor. "Oh hey, seni kulüpte görecek miyim?"

her anlama gelebilir. Kriket mi? Tığ işi mi? Her iki durumda da orada olmayacağım. "Gelebileceğimden emin değilim," diyorum. "Kendimi hissetmiyorum."

"Kötü şans, ama şaşırmadım," diyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Mumu yine iki ucundan da yakıyorsun. Chloe ile nasıl gidiyor?"

Kendimi durduramadan "Kim?" diye sordum.

Bir kahkaha patlatır. "! Sen bir şeytansın." Sırtımı sıvazladı. "Haftaya görüşürüz."

Adım adım uzaklaştı. Daha fazla etkileşimden kaçınmaya kararlı bir şekilde, yolun geri kalanını başım eğik bir şekilde eve doğru yürüyorum. Montpelier Terrace'a döndüğümde saat daha akşam olmuştu. Hâlâ ve Molly'nin yirmi sorusuna cevap vermek istemiyordum, bu yüzden birkaç kapı aşağıdaki ara sokaktan geçip dükkânın arkasındaki çıkışa yöneldim. Bu demir merdiven binanın arkasından yukarı doğru kıvrılıyor ve bana çatı terasına doğrudan erişim sağlıyor.

Şimdi yanımda taşımak zorunda olduğum büyük anahtar demetiyle kısa bir mücadeleden sonra

Kendimi çatı katındaki odaya bıraktım ve minnetle yatağa uzandım. Kanepe. Ayakkabılarımı tekmeliyorum, çoraplarımı çıkarıyorum ve sırtüstü uzanıp tavana bakıyorum. Boynumdaki zincire uzanıyorum ve cep saatimi alıyorum. Sedefli yüzü bana kayıtsızca bakıyor, üç kadranı sakın bir şekilde zamanın geçişini işaret ediyor.

W. P. Brown ile fuara yaptığım geziyi düşünüyorum. "Piç kurusu!" Yüksek sesle söyledim. Saati bir koltuğun üzerine fırlatıp duşa giriyorum.

Yarım saat sonra üst kattaki bardaydım. Ateşi yaktım ve kuru giysiler içindeyim. Molly'nin sadaka yığınınına eklemek istesem de, nöbeti yakın tutuyorum. Eğer Brown doğruyu söylüyorsa, hapishaneye geri gönderileceğim.

Bu yüzden sosyal medyadaki bir genç gibi birkaç dakikada bir kontrol ediyorum, ayrılmak üzere olduğuma dair herhangi bir belirti var mı diye.

Sabit hat , yerine geçen ames'i izliyorum, bilincim gidip geliyor. Arayanın ekranını kontrol edip .

"Merhaba Martin," diyorum parlak bir sesle, Alexia'nın tahliyesi konusunda onun fikrini alabileceğimi umarak.

"hâlâ kim olduğumu biliyorsun? Onur duydum," diyor kuru bir sesle.

"Elbette biliyorum," diyorum. Onunla son konuştuğumda farklı bir hayat yaşıyordum ama sesi aynı geliyordu. "Sanırım Amy sana neler olduğunu anlattı?"

"O yaptı," diyor. "Sana hep söylüyorum, o dağ bisikleti senin ölümün olacak."

"Henüz ölmedim Martin," diyorum. En azından bu halimle.

"Güzel," diyor. "Kötü bir kaza olmuş gibi görünüyor. Dinle, konuşmak için birkaç dakikan var mı? Sen kendini daha iyi hissedene kadar kaleyi korumaya hazırım ama birkaç şeyi gözden geçirmem gerekiyor."

"Mükemmel, aslında benim de senden birkaç şey öğrenmem gerekiyor." İddialı ses gülmesini bekliyorum ama hiç istifini bozmuyor.

"Ateş et."

"George Street o ce binası hakkında," diye başladım. "

Son evrak işlerini . " "Son evrak işleri mi?"

"Cotswold Otel Grubu anlaşması için."

"Ne anlaşmasıydı bu?"

Martin duraklar. "Amy'nin bana anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Unuttun mu?"

"Sanırım olabilir. Bana hatırlatabilir misin?"

Martin ıslık çalar. "Gerçekten de kafama bir darbe almış olmalıyım. George Caddesi'ni Cotswold Otel Grubu'na kiralyoruz. Tadilat gelecek ay başlıyor. Yirmi yıllık sözleşme. Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Ama orası Alexia'nın binası," diyorum, zihnimde her şey hızla bir araya geliyor.

"at's right. O hipnoterapist. Yani hatırlıyorsun?"

"Evet biliyorum," diyorum hemen. Alexia'yı Cheltenham'da tutmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmeye o kadar hevesliyim ki neredeyse kelimelerime takılıyorum. "Bu kesinlikle olacak mı? e anlaşma?"

"Tam gaz devam. Sana sözleşmeyi e-postayla gönderdim. Sadece onayınıza ihtiyacım var. Fiziksel imzaları bu hafta içinde halledebiliriz."

"Tamam," dedim, "harika. Ama Martin, merak ediyorum da -sadece bilgin olsun diye soruyorum- anlaşmanın suya düşmesine neden olabilecek bir şey var mı?"

Duraklıyor. "Aklıma gelen tek sorun, yeni bir kiracının kontratını imzalamanız olurdu ki bunu yapmak için deli olmanız gerekirdi!" Gülüyor.

Dikkat et, dünya. İşte Deli Joe Bridgeman geliyor.

"Aslında tüm bu anlaşma hakkında tereddütlerim var," diyorum.

Martin can alıcı noktayı bekler, ama gelmez. "İkinci düşünceler mi? *Ciddi* misin sen? Gerçekten vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Belki . . . evet."

Birkaç saniye sessizlik. Yüzünü hayal edebiliyorum.

"Bak, tabii ki bu senin kararın ama şunu bilmelisin ki ... kazadan önce kendini yüzde yüz bu işe adamıştın." Sakin görünmeye çalışıyor ama sesindeki gerginliği duyabiliyorum.

Diğer Joe'nun işlerini kendi akışına bırakmam gerektiğini biliyorum. Onun hayatını devam ettirmek için elimden geleni yapacağıma söz verdim. Ama Alexia ve ben

önceki hayatımda bir şey vardı ve ben ona bir şans vermek istiyorum. kursu da. Eğer birbirimize geri dönme şansımız olacaksa, Cheltenham'da kalmalı. Ve bunun sağlamak için, bu anlaşmayı durdurmalıyım.

"Üzgünüm, Martin. Artık emin değilim."

"Joe, beni dinle. e Cotswold Otel Grubu yirmi yıllık bir kira sözleşmesi imzaladı. Onlara aylarca kur yaptın. Zaman, emek ve çok para harcadın. ey müteahhitler önümüzdeki ay tadilata başlamak için geliyor. Bunu şimdi durdurursanız, bunun işimiz ve -üzgünüm ama bunu söylemek zorundayım- kişisel güvenilirliğiniz üzerinde ciddi etkileri olacaktır."

Martin'in sözleri beni durdurdu. "Bakın, sorun çıkarmak istemiyorum."

"Bence biraz zamana ihtiyacın var," diyor Martin sıkıca. "uyu.

Uygun tıbbi bakım alıyor musunuz?"

"Evet," diyorum dikkatle. "Bir uzmana göründüm. Sadece zaman alacağını söyledi." "Kime göründün?"

"Adını *tam olarak* hatırlayamıyorum," diyorum, sanki beynimi zorluyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

"Omas'ın bundan haberi var mı?" Babamın adını şimdiki zamanda duyunca duygusal bir mikroşok yaşıyorum. "Joe mu? Onunla konuştun mu?"

"Hayır, henüz değil. Amy annem ve babamla konuşacak, neler olduğunu anlatacaktı." Martin'in gündeminde olduğunu hissettiğim bir sonraki konuya geçmesine fırsat kalmadan görüşmeyi sonlandırmaya karar veriyorum. "Dinle, gitmem gerek."

"Yine de konuşacak daha çok şeyimiz var," diye yakınıyor.

Biliyordum. Elinde kocaman not defteriyle hayal ediyorum onu. "Başım çok ağrıyor. Sanırım kusacağım. Seni yarın ararım." Martin itiraz edemedi telefonunu kapattım.

Lanet olsun. Bir an için tüm bu durumu sandım. Bu anlaşmayı iptal edebileceğimi ve Alexia'nın evinde kalabileceğini düşünmüştüm. göre bu çok büyük bir şey ve iptal büyük bir kargaşa yaratacağım.

Üzerime kurşun bir örtü gibi kalın ve soğuk bir yorgunluk örtüsü çöküyor. Uyumak için yanıp tutuşuyorum ama her an adresine geri dönebileceğim gerçeğine de hazırlıklı olmalıyım. Biraz internet araştırması yapmaya karar verdim ve

Lucy'yi öldüren Frankie Shaw hakkında daha fazla şey öğrenin.

Ünlü İngiliz suçlularla ilgili birkaç web sitesine girdim ve Frankie ile Tommy Shaw'un yükseliş ve düşüşlerini okumak için birkaç saat harcadım. İzlediğim kadarıyla Lucy'nin oğlu Gus'ın Tommy ile iyi bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu ama o ve kardeşi Frankie, 'un sonları ve 'lbaşlarında bazı korkunç suçlarla itham edilen kötü . Tommy bir süre işleri yürüttü ama Ağustos ayında saldırıya uğradı ve ölüme terk edildi. Sokakta bulundu ve komaya girdi.

Olanlarla ilgili çok sayıda çelişkili ifade var. Tommy kimseye anlatamadı, çünkü hiç . Haziran'da öldü, .

Tam da o gün Lucy Romano'nun öldürülmesine tanık oldum. Herkesin hemfikir olduğu tek şey, Tommy'ye yapılan saldırının büyük olasılıkla rakip bir çete olan Dickersonlar tarafından gerçekleştirilmiş olduğuydu.

Tommy öldükten sonra Frankie Shaw aile işini devraldı ve "Bay Dokunulmaz" lakabını aldı, ancak polis sonunda onu yakaladı. Sonu hapisane olan pek çok sert adam gibi, çok ağladı, korkunç şiddet eylemlerinin uzun bir listesini itiraf etti - gecenin bu geç saatinde okumamayı tercih ediyorum - ve sonra kendini astı.

Lucy Romano'dan ya da oğlundan hiç bahsedilmiyor. Sanırım o da Londra'daki çetelerin görünmeyen kurbanlarından biriydi. Bana bu hikayede masum bir kurban gibi görünüyor. Frankie belli ki Lucy'nin Tommy'nin ölümüyle bir bağlantısı olduğuna ama onun bu işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Gangsterler beni çok korkutuyor. Ben dünyanın en sert adamı değilim. W. P. Brown'ın neden beni seçtiğini tekrar merak ediyorum.

Esneyerek dizüstü bilgisayarımı kapattım. Lucy'nin hayatının o ara sokakta sona ermesine tanık olduktan ve izleme sırasında onun yerinde yürüdükten sonra, kendimi ona bağlı hissediyorum. W.P. bana şantaj yapmıyor olsaydı, yine de Lucy Romano'yu kurtarmaya çalışır mıydım diye merak ediyorum. Dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim ve

en, Londra'ya ilk seyahatimi hatırlıyorum ve kot pantolonumu giyip Bir tişört, böylece gece aniden yolculuk edersem, yeterince iyi uyum sağlayacağım. Yatağımın yanındaki düğmeye basıyorum ve oda karanlığa gömülüyor. Yorgunluk kafatasımın tepesinden ayaklarımın tabanına kadar üzerimi örtüyor. Eklemlerim ağrıyor, dişlerim acıyor ve başım çökecekmiş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum ama uyumayacağıma da eminim. , umutsuzca arzuladığım uyku beni tüketiyor ve mutlu bir unutkanlığa gömülüyorum.

Ertesi gün sabah tazelenmiş bir şekilde uyandığımda kendimi yeni gibi hissediyorum. Kötü rüyalar yok, fırtınalar yok, sadece huzur var. Birkaç mutlu saniye boyunca yatakta uzanıyor, kollarımı ve bacaklarımı geriyor, yeni hayatımın tadını çıkarıyorum. W. P. Brown'la dün yaptığım konuşmanın anısı kafamı işgal ediyor ve önümdeki imkansız görevin ağırlığı altında eziliyorum.

Brown bana, Londra'ya gidenin ben olduğumdan emin olmak için birisinin radyoyu kasıtlı olarak dükkanıma yerleştirdiğinden şüphelendiğini söyledi. Bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığı konusunda ısrar etti ama görevden geri çekilmeye çalıştığımda bana şantaj yaptı. Bu hiç mantıklı değil. En iyi dolandırıcılıkların nasıl işlediğini düşünüyorum. e dolandırıcılar gizlice bir sorun yaratıyor, sonra parlak zırhlı şövalyeler gibi ortaya çıkıp sorunu çözüyorlar. insanları böyle kandırıyorlar. Sanırım Brown tüm ipleri elinde tutuyor olabilir.

Uzanıp yatağımın başucunda kıyamet saatimi kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Soğuk metali alnıma bastırıyorum. Keşke o lanet radyoya dokunmasaydım.

Bekle bir dakika.

Sarsılarak , zihnim zonkluyor. İşte ! Telsize dokunmadan öncesine dönersem ve kendime ona dokunmamamı söylersem, tüm bu kabustan kurtulabilirim! Bu aptal göreve bağlanmayacağım ve kancadan kurtulacağım!

Amy'yi kurtarmak benim işimdi. Lucy'i kurtarmak başkasının işi. Bunların hepsini sıfırlayabilirim. Ama çok fazla değişiklik yapma konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Ya işleri daha da kötüleştirirsem? Yanlış hesap yapıp çok uzağa atlarsam ne olacağını düşünüyorum. Ya ilk dönüş noktandan önce iniş yaparsam?

Fuar alanı mı? Ben burada var olmayacağım, Diğer Joe . Ama bu gerçekleşse bile.

Onun yolundan çekildiğim sürece, bunun nasıl bir zararı olacağını göremiyorum. Geri dönmek ve tüm bu karmaşadan kaçınmak çok cazip.

Karar verildi. Şimdiki zaman gibisi yok.

, bir şeyler atıştırıyorum ve Alexia'nın Amy'yi kurtarmak için yaptığım çalışmalar sırasında bana öğrettiklerini denemek için papatya çayıyla çatı katına çıkıyorum: mumlar, meditasyon, ilahiler, her şey. Hiçbir şey olmadı. Zamanın zırhında en ufak bir çatlak bulamadım. Belki de W. P. Brown doğruyu söylüyordu. Ya da belki bir şekilde seyahat etmemi engelledi. Her iki durumda da, artık istediğim gibi seyahat edemiyorum. Şu anda sıkışıp kalmış durumdayım. En azından şimdilik.

Günün geri kalanını dükkânda geçiriyorum ama Molly'nin benim beceriksizce kendimi işe yarar hale getirme çabalarımından dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Saat : Öğleden sonra, az sayıda müşterimiz oldu, birkaç satış yaptık ve Molly iyi iş çıkardığımızı düşünüyor gibi görünüyor. Vinny'yi kontrol etme zamanının geldiğine karar verdim.

"Biraz dışarı çıkmamın sakıncası var mı?" Molly'ye sordum.

" de değil!" diyor, çok hızlı bir şekilde. "Kapanış saatinde kilitleyebilirim. Yarın burada olacak mısın?"

"Öyle umuyorum," diyorum kararlılıkla. Hayal kırıklığı yüzüne yansıyor. " bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Yakında bazı şeyleri hatırlamaya başlayacağım."

"Eminim öyle olacaktır, Bay Bridgeman," diyor dostça. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Vinny's'e rekor bir sürede ve her zamanki gibi yers ve konser posterleriyle dolu dükkanın kapısına geldiğimde nefes nefese kalıyorum. Kapıyı itiyorum ama kilitli. Garip. Dükkânın önünü taramak için geri çekiliyorum ve bel hizasında tek bir kâğıt görüyorum. Aceleyle el yazısıyla yazılmış, "Bir Sonraki Bildirime Kadar Kapalı" yazıyor.

Çok kötü hissediyorum. Vinny'i son gördüğümde, önünde cisimlenmişim ve

onu ölümüne korkutuyordu. M&M'ler gibi anksiyete haplarını patlatıyordu. Ben de

Şimdiye kadar sakinleşmiştir diye umuyordum ama görünüşe göre ortalıktan .

Cep telefonunu birkaç kez aradım ama cevap vermedi. Sabit hattını arıyorum ve neredeyse iki dakikadır açmasını beklerken bir adam yaklaşıyor. İnce yapılı, buğday tarağı gibi görünen soluk seyrelmiş saçları var. Lacivert kadife bir ceket ve dar siyah bir pantolon giyiyor.

"Vinny'yi gördün mü?" diye soruyor. "Bugün görmedim," diyorum.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye soruyor hafifçe.

"Oldukça iyi," diyorum. En azından eskiden öyleydim. Umarım hala öyleyimdir.

Adamın tavrı hemen değişir. "Doğru, dün benim için bir partide DJ'lik yapması gerekiyordu ama . Bana 100 pound borcu var. Bu kabul edilemez."

Her zamankinden daha kötü hissediyorum. Eğer Vinny DJ'lik işlerini aksatıyorsa, o zaman gerçekten kötü bir durumda olmalı. "Bana neden söylediğinden emin değilim," diyorum.

"Beni görmezden gelmeye devam edemez!" Adam konuşurken kafası bir güvercin gibi ileri geri sallanıyor. "Şişko arkadaşına Carl'ı aramasını söyle. Lanet olası zaman kaybı."

Bu kez ona baktığımda onun yüzünü değil, W. P. Brown'un yüzünü görüyorum. Carl denen adam beni itip için yanlış günü seçmiş. "Vinny benim arkadaşım," diyorum ona, "ve ona neler olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bu yüzden seni uyarıyorum, şikâyet edecek başka bir şey istemiyorsan hemen uzaklaş."

", dostum." Ellerini kaldırdı, geri çekildi. "ol."

"Ben senin eşin değilim." Görüşüm titreşiyor ve kafamın içinde bir uğultu var. "Vinny benim . Kötü bir şok geçirdi ve onu rahat bırakmalısın." Cebimden cüzdanımı çıkarıyorum ve birkaç tane kırk poundluk banknot çıkarıyorum. "Al," diyorum, parayı ona uzatarak. "Şimdilik bunu al. Geri kalanını geri alacaksın. Şimdi fikrimi değiştirmeden git."

Adam parayı cebine attı ve koşarak uzaklaştı. Gidişini izliyorum, sonra yaklaşık yirmi metre büyük bir kayın ağacının arkasına saklanmış bir figür fark ediyorum. W. P. Brown olup olmadığını merak ettiğim için bir an kalbim gibi

oluyor. Birkaç adım atıyorum.

Ağaca doğru adım atar ve adam kafasını dışarı çıkarır. Başında bir şapka var. uzun yağmurluk ve koyu renk gözlükler, ama kim olduğunu anlıyorum.

"Vinny!" Onu gördüğüme sevindim ama endişelendim. "Ne yapıyorsun?"

"Beni mi takip ediyorsun?" diye soruyor titreyerek.

"Hayır, iyi olup olmadığına bakmaya geldim," diyorum. "Neden giyindin?"

"Araştırma," diyor. Ne demek istediğini sormadan, küçük kahverengi bir Cebinden bir şişe çıkardı ve bir hap daha attı.

"Bunlara dikkat et dostum," diyorum.

Beni görmezden geliyor. "Carl'la konuştuğunu duydum." Sesi her zamanki gibi korkmuş geliyor.

"Merak etme, onu getirdim," diyorum. "Sorun çıkarmayacak."

"Mesele o değil," diyor. "Benim için ayağa kalktın. Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

"değil mi?"

"Sen kimsin ve ne istiyorsun?" diyor endişeyle.

"Vinny, benim! Geçen gün seni korkuttuktan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

İşte yine başladın," diyor kontrolsüzce gülerek. "Sen ona hiç benzemiyorsun! Değiştirilmişsin! Araştırıldın ve incelendin! Zihnin silindi ve şimdi ..." Duraklıyor. "Bizden ne istiyorsun?" Sanırım insanlığı kastediyor. "Eğer iyi genlere sahip bir insanı kaçırmak istiyorsanız, ben gerçekten en iyi örnek değilim."

Katılmıyorum. Vinny tanıdığım en düzgün insan örneği. "Bak," dedim, "gidip bira içmeye ne dersin? Yumurta turşusu yapan bir yere gidebiliriz."

Bana şüpheyle bakıyor. "Yumurta turşusunu nereden biliyorsun?"

"En sevdiğin olduğunu biliyorum."

"Ama nasıl? nasıl biliyorsun?" " işte

açıklamak istediğim şey bu."

Vinny'nin tercih ettiği sulama deliklerinden birine, Cheltenham'ın birçok sessizliğinden birinde sıkışmış olan Inn for a Penny adlı eski bir pub'a gidiyoruz.

yan sokaklar. Şerbetçiotu, eski halılar ve bayat sigara kokuyor.
Burada yıllardır kimse sigara içmedi.

Vinny'ye "Benim turum" dedim.

"Ben gidip nd adresinden bir masa bulayım."

Barın arka tarafındaki bahçeye açılan bir kapı fark ettim. "Tamam, ama .
Sadece seninle konuşmak istiyorum, hepsi bu. TAMAM MI?"

Başını sallıyor. "Eğer bu benim son yemeğim olacaksa, klasik olsun.
Bir yumurta turşusu ve bir bardak Guinness lütfen." Bir an düşünür. "Bir tüp
barbekü Pringles da alsam iyi olur. Ne olur ne olmaz."

Barda bir sıra yaşlı adam biralarını yudumluyor. Bir tabela fark ettim,
Günün çorbası: Buzlu Krutonlu Viski. Çok cazip.

Siparişi veriyorum ve sunucunun içkilerimizi getirmesini izliyorum.
Bir süredir kendimi en topraklanmış hissettiğim an bu ve birden buna ne
kadar ihtiyacım olduğunun farkına varıyorum: güvendiğim birine neler
olduğunu anlatmaya. işareti. Cep saatimi çıkarıp kontrol ediyorum. Hâlâ boş.

Hediyelerle masamıza döndüğümde Vinny bana minnettar bir baş selamı
veriyor. Yağmurluğunu çıkarmış ve tişörtünde "Ulusal Alay Topluluğu "nun
reklamını yapıyor, altında da "Sanki yardımınıza ihtiyacımız varmış gibi"
yazan bir slogan var.

Birayı yaklaşık dokuz saniyede bitiriyor, ikincisinden uzun bir yudum alıyor,
sonra arkasına yaslanıp kollarını hatırı sayılır göbeğinin üzerinde kavuşturuyor.
"Bazı insanlar bir plak işlettiğim, deli gibi içtiğim ve biraz da esrar içtiğim
için aptal olduğumu düşünüyor."

Köri kulübümüzdeki eğlencelerimizi, yağmurlu öğleden sonraları onun
dükkanında geçirdiğimiz ve kimsenin satın almak istemediği müzikleri
dinlediğimiz saatleri, her şeye yeni bir bakış açısı getirmesini ve kendimi mutsuz
hissettiğimde beni neşelendirmesini düşünüyorum. Kollarımı ona dolamak
istiyorum.

"Aptal olmadığını biliyorum," diyorum.

"Değilim," diye yanıtlıyor, "ve ne gördüğümü biliyorum. Gözlerimin
önünde ışınlanarak var oluşunu izledim. Ayrıca, kesinlikle eskisi gibi
değilsin." Ağzına bir kule Pringles tıktırıyor. "Aynı *görünebilirsin* ama sen bir
sahtekârsın ve bence bana gerçekte olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

Ne zaman birine zaman yolcusu olduğunuzu söyleseniz, ya zaman yolcusu olduğunuzu

Ya şaka yapıyorlar ya da akıl sağlığından endişe ediyorlar. Amy'yi kurtarmaya çalışırken Vinny , bu yüzden her şeyi anlayışla karşılayacağını umuyorum ama şu anda oldukça sallantıda ve onu uçurumun kenarına getirmek istemiyorum.

"Vinny," diyorum, ölümcül bir ciddiyetle, "gerçekten bilmek istediğinden emin olmalısın."

Kararlılıkla başını sallıyor ve ağzına bir bütün yumurta atıyor. "Evet," diyor. "Bana her şeyi anlat."

Duyabilecek kadar yakında kimsenin olmadığından emin olmak için bara göz gezdiriyorum. "Herkes bisikletimden düştüğümü ve hafıza kaybı yaşadığımı söylüyorum."

"Jason Bourne gibi," diyor Vinny. "Ama sen yapmadın, değil mi?"

"Hayır."

"ki, ciddi bir kaza geçirmiş bir adama benzemiyorsunuz. Çok ... dik duruyorsunuz. Topallamıyorsun bile." İkinci birasının kalanını da içiyor. "Ne olmuş yani?"

"Ben bir zaman yolcusuyum," diyorum, tepkisine karşı kendimi hazırlayarak.

Vinny doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü arıyor. Bakışlarını tutuyorum.

"Ha! ," diyor, belli ki kendinden memnun. "Ne? Nasıl?"

"Sana söyledim, ben aptal değilim. Düşündüğün zaman çok mantıklı geliyor. Belli ki geri dönmüşsün, bir sürü şey değiştirmişsin, eve dönmüşsün ve bum" -bara bakıyor- "şimdi her şey farklı, ama sadece senin için. Kimse şüphelenmesin diye hafızanı kaybetmiş gibi . Haksız mıyım?"

"Bang on!" Gülüyorum. Bu kadar rahat olması beni şaşırttı. "Yine de çıldırmanı bekliyordum. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Sistemimde o kadar çok sakinleştirici var ki," diyor, "bana Mars'tan söylesen bile inanırım."

Umarım hapların etkisi geçtiğinde de bu kadar anlayışlı olur.

Vinny masaya vurur. "Her neyse, eğer sana eşlik edeceksem, ağzındaki baklayı çıkarsan iyi edersin."

"Yoldaş mı?"

"Evet," diyor Vinny ciddiyetle. "Her zaman yolcusunun bir yardımcıya ihtiyacı vardır. *Doctor Who*. , konuş benimle. Her şey nasıl başladı? İşin içinde uzaylılar var mı?"

"Vinny'ye eski hüznü hayatımı, Amy'yi, nasıl kaybaldığını ve tüm bunlarda onun payını anlatıyorum. Zaman yolculuğunun kurallarını, elastik bant teorisini ve tüm bunların şimdi nasıl değiştiğini açıklıyorum. Ona Alexia'dan bahsettiğimde üzgün görünüyor. Ona W.P. Brown'dan bahsettiğimde kızgın görünüyor. Ve ben Lucy'nin acımasız gangster Frankie Shaw tarafından öldürülmesini anlatırken Vinny sessizce dinliyor, her şeyi anlıyor. Sonunda her şeyi anlattığımı hissettiğimde, Vinny onu hiç görmediğim kadar ciddiydi.

Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Adil oyun, dostum, kesinlikle bunu yaşadın. Amy'ye olanlara inanamıyorum. İşin içinde olmama rağmen hatırlamamam çok garip."

"Çünkü ben her şeyi değiştirdim. Amy'yi kurtardığımda, tüm hayatım değişti.

ve bana en yakın insanların hayatları. Görünüşe göre işler böyle yürüyor. Sadece zaman yolcusu değişimden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyor."

"Pekala, doğru anlamış mıyım, W. P. Brown denen herif seni fiçıya koymuş," diyor, "ve eğer dediğini yapmazsan Amy'yi , öyle mi?"

"Ama sadece Amy değil," diyorum. "Diğer her şey de eski haline dönecek. Onu kurtarmadan önce babam ölmüştü ve annem hastaydı. O hayata geri dönmeyeceğim. Dönemem. Bu adil değil." sıkıyorum. "Onu zaten bir kez kurtardım, Vinny. İşimin bittiğini sanmıştım."

"Peki 'a ne zaman dönüyorsun?" Vinny soruyor.

"Bilmiyorum." Gümüş avcıyı çıkardım. "Görünüşe göre saat bana bir geri sayım verecek." Vinny'ye uzatıyorum. Elinde saygıyla çeviriyor. "Brown oraya vardığımda da bana yardım edeceğini söyledi ama nasıl olacağını bilmiyorum. Ve beni tekrar eve getirecekmiş. Öyle diyor."

Vinny onu bana geri verdi. "Neden istediğin zaman seyahat edemiyorsun? İstediklerinizi değiştirebilir misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce yaptığım gibi tek başıma seyahat etmeye çalıştım ama yapamıyorum." I

son biramı da içimde hoş bir bulanıklık hissediyorum. Vinny Bir tur daha ısmarlamayı teklifetti, ben de heyecanla kabul ettim. Bara doğru kayboluyor ve dört bira ile geri geliyor. "tane" dedi. "Sanırım buna ihtiyacımız var." Böyle içmeli miyim diye merak ediyorum. Ya aniden tekrar seyahat edersem?

Mantıklı ayılmalı mıyım?

"Şerefe," diyor Vinny, bira şişelerinden birini bana doğru iterek. "İç bakalım." Bir tereddüt ettim. Hayatımı üstünde, saatin beni zamanın tuvaletinden aşağı atmasını bekleyerek yaşayamam. Saçlarımı serbest karar veriyorum ve eğer sonunda sarhoş olacaksam, olsun. Bardakları tokuşturuyoruz ve ben biradan uzun bir yudum alıyorum.

Vinny ellerini ovuşturarak, "Şimdi sana bir şey söyleme sırası bende," dedi. birlikte. "Zaman her şeye rağmen senden yana olabilir, biliyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Tesadüfe bakın ki buradan çok uzak olmayan bir yerde klasik İngiliz gangsterleri konusunda uzman biri var. Özellikle de altmışlı yılların Londra gangsterleri." Göz kırıyor.

"Sen!" İnanamayarak söyledim.

"Çeteler, gasp, dolandırıcılık . . . işler."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Hayır."

" harika!" Ben fışkırıyorum. "Belki bana yardım edebilirsin tüm bu şeyi anlamak dışarı çık ve Lucy Romano'yu kurtar!"

"Yancılar ne içindir?" dedi. "Ama dinle Joe. Frankie Shaw'a karşı çok dikkatli olmalısın."

"gelse onun yanına bile yaklaşmayı düşünmüyordum." Vinny yüksek sesle geçirir. " e polis ona Bay Dokunulmaz diyordu."

"Evet, bunu okumuştum. Neden?"

"Frankie Shaw olabildiğince kaypak . Kirli işlerini, özellikle de cinayetlerini hep başkalarına yaptırdı."

omuzlarımdan üzerinden bir kaz tüyü dalgası gönderiyor. Vinny'ye " at çok doğru," diyorum. "Onu iş başında gördüm."

"Vinny sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama sonunda her şey onun

yakasına yapıştı. "Mr.

Dokunulmaz parmaklıklar ardına gitti."

Omuz silkiyorum. "Geriye dönüp baktığımda yakalandığını bilmek güzel ama bu Frankie'nin yükselişte olduğu bir döneme gittiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Birkaç saat sonra, Vinny ve ben eve doğru yol alıyorduk, şarkı söylüyorduk. Cheltenham'ın boş sokakları. Sıcaklık düştü ama o kadar sarhoşum ki umurumda değil. Midemin pompalanması gerekiyormuş gibi hissediyorum ama Vinny devam ediyor. Bir yemek standında duruyoruz ve o iki büyük kebab sipariş ediyor. Birini bana uzatıyor. Başımı elimi sallıyorum. "Sokak yemeklerine güvenmiyorum."

"Neden olmasın?" diyor. "Benim sadece yemek yediğim yerlerle ilgili bir prensibim var. iki yıldız veya daha düşük hijyen derecesine sahip." Bunu süslü bir yemek eleştirmeni gibi duyuruyor. "Antikorlarınızı canlı tutar. Size söylüyorum, alkollü el jeli hepimizi öldürecek."

Birkaç dakika sonra evinin önündeydik.

"Teşekkürler Vinny," diyorum. "Çok güzel bir gece geçirdim. Her konuda bu kadar soğukkanlı olduğun için de teşekkürler."

Bir yarışa hazırlanır gibi kollarını geriyor. "O zaman yakında mıyız?"

"Ne? Nerede?"

Yüzüne hevesli bir sırıtma yayılıyor. "*Ne zaman* demek istiyorsun?" "Hayır, Vinny. Kesinlikle hayır. Asla."

En sevdiği oyuncağını parçalamışım gibi bakıyor. "Ama artık ben de varım," diyor. "Ve altmışlı yıllardayız. Ben senin !"

"Seni bu işe bulaştıramam."

"Alexia'yı sürükledin ama ondan daha büyük olduğumu biliyorum." Karnını sıvazlıyor. "Kütle bir sorun mu?"

"Bilmiyorum," diyorum, "ama önemli değil, çünkü gelmiyorsun. senin sorunun değil. Bu tehlikeli."

" her şey seninle ilgili değil, biliyorsun," diyor daha önce kullandığını hiç duymadığım keskin bir tonla. "Hayatım boyunca bunu bekledim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok sıkıldım. Dükkanımı seviyorum ama neredeyse yirmi yıl oldu.

İhtiyacım olan

Çok geç olmadan, çok yaşlanmadan bir maceraya atılmalıyım. Buna ihtiyacım var." Elleri sıkı sıkı . "En azından bir düşün, lütfen?"

Vinny'yi yanıma alıp onu tehlikeye atmaya hiç niyetim yok, ama şimdilik yatıştırmak en iyi seçenek gibi görünüyor. "Tamam. Bunu düşüneceğim." "Çok hoş bir jubbly. Bir gece içkisi ve akşam yemeği için vaktin var mı?"

Yemek şu anda ihtiyacım olan son şey. Başımı sallıyorum. "Eve gidip şimdiye kadar yapılmış tüm Londra gangster izleyeceğim."

Vinny sırtıyor. "Fena ödev değil. *Gidecek* olursan beni ara" -bakışlarını kısıyor- "bilirsin ... *git*."

"Yapacağım."

"Ciddiyim. Beni ara, tamam mı? Bundan kurtulmanın tek yolu bu. Desteğe ihtiyacın olacak."

"Sence bunu yapabilir miyim?"

"Tamamen mahvoldun," diyor, "ama artık ben varım, bu yüzden iyi olacaksın. Paylaşılan bir sorun, ikiye katlanmış bir sorundur."

" anks, Vin," diyorum, duygularım rahatlama ve endişeden oluşan kafa karıştırıcı bir takla atıyor.

"Endişelenme," diye yanıtlıyor. "Arkadaşlar bunun içindir."

Molly dükkânın arka tarafındaki kapıya bir not yapıştırmış: "Yeni telefonunu mutfığa bıraktım." Küçük süpürge dolabına "mini mutfak" demekte ısrar ediyor çünkü çay yaptığımız yer ama bu unvanı pek hak etmiyor. Üstünde su ısıtıcısı ve mikrodalga fırın olan çirkin, kötü boyanmış bir çekmeceli dolap ve çeşitli çay poşetleri ve birkaç fincanla dolu küçük raf var. Lavabo yok. Buzdolabı bile yok.

Kafamı içeri uzattım ve yeni telefonu mikrodalğanın üstünde, fişe takılı ve tamamen şarj edilmiş halde gördüm. Parmak izimi ekrana bastırdım. Kilit açıldı. Diğer Joe'nun tüm bilgileri telefona yüklenmiş ve bir bildirim bana iki mesajım olduğunu söylüyor. Düğmeye basıyorum, ama onları duymama izin vermeden önce, önceden kaydedilmiş yanıtımı gözden geçirmemi istiyor.

"Merhaba!" Diğer Joe ben diyor ki. "Aradığınız için teşekkürler. Şu anda açamadığım için üzgünüm. Mesaj bırakın, ben sizi . Şerefe."

Onu dinlemek çok garip. Benim gibi konuşuyor, ama gururlu bir şekilde. ve neşeli. İyi konuşuyor, sanki pahalı bir eğitim almış gibi - ailem dağıldıktan sonra benden çalınan eğitim gibi. Hash tuşuna basıyorum

mevcut selamlamayı korumak için. En azından bunu .

İlk mesaj tamirhaneden bir . Görünüşe göre arabamın bakım zamanı gelmiş. Hangi araba olduğunu ya da nereye park edildiğini bilmiyorum ama Amy'ye sormak için aklıma bir not alıyorum.

İkinci mesaj annemden.

"Merhaba Joe," dedi. "Ah, ne yazık, gerçekten seninle konuşmayı umuyordum."

Bunu izleyen kısa sessizlik sırasında, bir festivaldeki davulcular gibi kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. *Tekrar merhaba anne.*

"Baban ve ben senin için çok endişeleniyoruz, biliyorsun." Bir duraklama daha.

"Sanırım dışarıdasın. Joseph, lütfen bu mesajı alır almaz bizi ara. Amy bize kazandan bahsetti. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyoruz, hayatım. Şimdilik hoşça kal."

Annemi son gördüğümde geç evre demans hastasıydı ve benim kim olduğumu zar zor biliyordu. Şimdi onu duymak harika, keskin ve hazır. İsteddiği kadar talepkar olabiliyor. Bir yanım onunla konuşmak için yanıp tutuşuyor ama şimdi onu arayamam. Onun yerine hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Seni özlediğim için üzgünüm. Ben iyiyim, merak etme. Bak.
geri döndüğünde.

Telefonun fişini çekip cebime atıyorum ve üst kata çıkıyorum. Akşamdan kalma halim çoktan etkisini göstermeye başlamıştı, bu yüzden mutfaktaki dolapları ve çekmeceleri karıştırıp baş ağrısı aradım. Minnetle iki küçük beyaz hapı bir bardak suyla içiyorum ve yatmadan önce biraz ayılmak için yarım saat üst katta takılmaya karar veriyorum. Bardağımı yeniden dolduruyorum ve çatı katıma çıkan ışıltılı merdivenlerden yukarı tırmanıyorum. En tepeye çıktığımda ışıklar otomatik olarak en parlak ayarında yanıyor. Gözlerimi ve başımı acıtıyor, bu yüzden duvara monte edilmiş iPad'i alıp ana ekran düğmesine basıyorum. e ekran parlıyor ve üç simge ortaya çıkıyor. İlkine basıyorum ve karmaşık görünümlü bir gösterge paneli beliriyor: "Loft LED'leri." PRESET BİR'i seçiyorum. e oda bir

denizkızına dönüşüyor

Yeşil ve mavi ışıqla yıkanan bir cennet. Baktığım her yerde ışılandırma var. değiştirildi: kanepelerin arkasında, zemin seviyesinde, tavanda, ses ünitesinin altında, terasta. Başka bir ön ayar seçiyorum ve bir anda tüm alan karamsar bir mor renge bürünüyor. Oda yumuşak bir vanilyaya dönüşene kadar farklı ayarlar arasında dolaşıyorum, rahatlatıcı ama ne yaptığımı görecektene kadar parlak. Müzik açmaya çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilemediğim için iPad'i bir kenara atıp düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Vinny'nin zaman yolculuğu ifşalarına verdiği destekleyici yanıtı düşünüyorum. Bildiğini bilmek bile bir şekilde yardımcı oluyor. Bu bana Paul McCartney'nin Beatles'ın ilk yılları, Beatlemania çılgınlığı sırasında nasıl başa çıktıkları hakkında söylediği bir şeyi hatırlatıyor. Her zaman birbirlerinin arkasını kolladıklarını ve birbirlerinin gerçek kalmasına yardımcı olduklarını söylemişti. Bir süre Joseph Bridgeman's Lonely Hearts Club Band'in tek üyesi bendim, ama şimdi Vinny de katıldı ve bu çok büyük bir fark yarattı.

Birden hoparlörlerden Donna Summer'ın "I Feel Love" şarkısı yükseliyor ve sıcıyorum. Yanlışlıkla iPad'in üzerine oturup oturmadığımı kontrol ediyorum, ama sonra göz ucuyla bir figür fark ediyorum ve dönüp merdivenin tepesinde duran çarpıcı bir kadın görüyorum. Ben duymadan buraya nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Krem rengi kısa bir yağmurluk, kırmızı mini etek ve yüksek siyah topuklu ayakkabılar giyiyor. Parlak kırmızı dudaklarının çerçevelediği mükemmel dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor.

"Beni gördüğüne memnun oldun mu?" diye soruyor, beni mizahi bir ilgiyle inceleyerek. "Buraya nasıl girdin?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hatırlamıyor musun?" diye gülüyor.

"Hayır, hatırlamıyorum-"

"Bana kodu sen verdin, aptal." Sesi yumuşak ve şakacı. Elimi tutuyor bana doğru yavaşça yürürken, topukları ritmik bir şekilde tahtaya vuruyor. Bir süper modelin dengeli ve rahat zarafetiyle hareket ediyor, intihar sarısı saçları hipnotize edici bir şekilde sallanıyor.

Birkaç adım duruyor. Teni lekesiz, pürüzsüz ve kaymaktaşı gibi solgun. Kıpırdamadan duruyor, beni izliyor, kehribar rengi gözleri bir

Panter'in.

"Seninle ne yapacağım, JB?" diye mırıldanıyor.

Topukları üzerinde dönüyor ve karşıma, kahve masasının kenarına tünüyor.

bir seks çağrısı olmalı. Durum daha da karmaşıklaşmadan bu kadını hemen yola getirmeliyim.

"Üzgünüm ama kim olduğunuzu bilmiyorum," diyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve bana doğru eğiliyor. Parfümünün kokusunu , tatlı ve zengin, misk kokulu. "Neden sen?" diyor.

"Hafıza kaybım var. Dağ bisikletimden düşüp başımı çarptım ve son yirmi yılı unuttum. Ailemi hatırlayabiliyorum ama bu kadar." Bunu birkaç saniye düşünüp başını yana eğiyor. en karnından alçak, müstehcen bir kahkaha yükseliyor. "Rol yapma oyunu!" diye bağırıyor. "Sen yaramaz çocuk."

tepki bu değildi. "Hayır, bu bir rol değil. Ben ciddiym. Gerçekten kim olduğunu bilmiyorum."

"Bence biliyorsun!" diye mırıldanıyor. Yine kıkırdıyor ama bu sefer daha az emin. Manikürlü elini göğsüme koyuyor ve beni nazikçe itiyor, güzel yüzü artık benimkine çok yakın. Nabzım hızla atıyor ve ne kadar savunmasız olduğumu fark ediyorum. Sarhoşum, yorgunum, stresliyim ve yalnızım. Ama bu yanlış. Bunu yapamam.

Alexia'ya aşığım ve her ne kadar birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamıyor olsa da, bu hislerimi değiştirmiyor. Ben tek kadınlı bir adamım. Ve bu kadın benim Öteki Joe olduğumu düşünüyor. Bu ona haksızlık olur. Ama baştan çıkarılmış *olsam* ve başka bir adamın çarpıcı kız arkadaşıyla yatağa atlayacak türden biri olsam bile, her an zaman yolculuğu yapabileceğim gibi önemsiz olmayan bir gerçek var. Geçen sefer pijamalarımınla ziyaret ettim, ki bu yeterince kötüydü. Pantolonum inikken gitme riskini almayacağım.

"Adın ne senin?" Sakince soruyorum, ses tonumu değiştirmeye çalışıyorum ki şaka yapmadığımı . Öğrendiğimde gerçekten çok üzülmüştüm.

Alexia ilişkimizi hatırlamıyordu, bu yüzden bunun ne kadar incitici biliyorum. Bu kadını hayal kırıklığına uğratmalıyım ama bunu nazıkçe yapmalıyım. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Aniden ayağa kalkar, duvardaki bir kontrol paneline doğru yürür ve durur Müzik. Bana döndü ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Aslında neler oluyor Joe? Neden davranıyorsun?"

"Hiçbir şey gibi davranmıyorum," diyorum. "Gerçekten seni hatırlamıyorum. Kırıcı olduysa özür dilerim." Korkunç hissediyorum. O, New Joe Road Show'un masum bir kurbanı.

Dudakları titriyor. "Gerçekten hatırlamıyor musun?" diyor. "Ben Chloe, bebeğim.

Senin küçük Chloe-Cute-Boot'un." Yağmurluğunun kemerini çözüyor. "Bu hafızanı canlandırdı mı?" Paltosunun üst yarısını omuzlarından birinin üzerinden sıyırmaya başlıyor ve altında sadece iç çamaşırı olduğunu görebiliyorum.

"Hayır!" Acilen söylüyorum. "Lütfen, yapma bunu." Ceketini omzunun üzerinden gevşekçe geri çekerken Chloe'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Gerçekten üzgünüm, Chloe. Çok tatlısın ama ben artık eskisi gibi değilim ve bu bana doğru gelmiyor."

"Fikrini değiştirdiysen, erkek gibi davranıp normal bir insan gibi benden ayrılabilirsin," diye itiraz ediyor, sesi yükseliyor.

"Senden ayrılmak istemiyorum," diyorum. Nasıl ayrılabilirim ki Hiç olmadığım biriyle mi? "Ama bence gitsen iyi olur." "Benden ayrılmıyorsun ama gitmemi mi istiyorsun?" diyor,

sesi şimdi kızgın geliyordu. "başına topla! Bu gece buraya gelmek kolay olmadı, biliyorsun. Biraz ayarlama yapmak gerekti. Madem beni görmek istemiyordun, neden iptal etmedin?"

"İptal edemezdim, çünkü geleceğini bilmiyordum," diyorum bıkkınlıkla. I Bunu da istememiştim. "Anlamıyorsun. Ben sandığın kişi değilim."

Chloe bir an için ciddileşiyor, uzun kirpiklerini kırptırıyor. "JB," diyor ciddiyetle, sesi daha alçak, daha dumanlı bir perdeye düşüyor. "Beni dinle bebeğim. Kendinden başka hiç kimse olmak zorunda değilsin. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Bana doğru yürüyor. "Biraz kilo almış olman umurumda değil.

"Seni olduğun gibi seviyorum."

e L kelimesi. Her zamankinden daha kötü hissediyorum. Yüzümü avuçlamak için elini uzatıyor, ama aceleyle birkaç adım geri çekiliyorum.

"Hayır, Chloe, üzgünüm. Bunu yapmayacağız. Sen gitmelisin."

Yüzü tekrar kapanıyor. "Peki." Paltosunu boynuna kadar sıyrıyor ve kibarca merdivenlerin başına doğru yürüyor. "Bence buna gerçekten pişman olacaksın," diyor gözlerinde bir kıvılcımla. Enerjik görünüyor. Sanırım tamamen drama peşinde.

"Sürünerek geri geleceksin," diyor kindarca.

Topuklarının yüksekliğine rağmen son sürat merdivenleri iniyor.

Kaçış kapısının çarptığını duyuyorum ve sonra yine yalnızım.

Başımı ellerimin arasına alıp kanepeye yığılıyorum. Zavallı Chloe, zavallı ben. O bunu hak etmedi. İkimiz de hak etmedik. Telefonum çaldığında kalbim normal ritmine dönmek üzereydi.

"Merhaba Amy," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Joe, iyi misin? Sesin biraz yorgun geliyor."

"Ben ne," diyorum ona. Ona Chloe'den bahsetmeyeceğim. Diğer Joe'nun fasulyeleri benim dökeceğim fasulyeler değil. "Sen nasılsın? Biraz geç oldu, iyi misin?"

"Ben ne, ama duyar duymaz size haber vermek istedim. Annem ve babam eve erken geliyorlar."

"Erken mi?"

Neden?"

"Martin onları aradı. Tam olarak ne dediğinden emin değilim ama senin için gerçekten endişeleniyorlar. Onlara iyi olduğunu söylemeye çalıştım ama hiçbir şey yapmadılar."

Martin. Mülk anlaşmasını iptal etmekle ilgili konuşmanın beni ısırmak için geri dönecek.

"Ne zaman evde olacaklar?" Ben soruyorum.

"Bu gece geç oldu. Sana ulaşmaya çalışıyordum. Seni gerçekten görmek istiyorum." Annemin sesli mesajını düşündüm. Muhtemelen onu geri aramalıyım. "Onlara seninle konuşacağımı söyledim."

İyice düşündüm. Bu şantaj olayını daha önce halledebileceğimi umuyordum. Onlarla tanıştım. Her şey aynı birbirine çarpıyor. "Sence onları birkaç günlüğüne yatırabilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor ciddiyetle. "ey'll just turn ve sana sürpriz yapacağım."

Bu kesinlikle kaçınmak istediğim bir senaryo. Onları kontrollü bir ortamda, diğer insanlardan uzakta görmem gerekiyor. "Benimle gelir misin?" Amy'ye sordum. Kendimi okuldaki ilk gününü yaşayan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Bilemiyorum. Seninle oraya kadar yürümekten, sana biraz tarih anlatmaktan mutluluk duyarım ama babam dedi ki ... şey, bence onları bensiz görmen daha iyi olabilir."

"Neden?"

"Eğer orada olursam bana soru soracaklar, kazadan daha önce bahsetmediğim için beni yerden yere vuracaklar, biliyorsun." Sesi taciz edilmiş gibi geliyor. "Gidebilir misin? Annem yarın sabah on bir gibi sana söylememi istedi."

Kıyametin cep saatini kontrol ediyorum. Değişiklik yok, ama ne zaman olacağını kim bilebilir? Ailemi göreceğim için o kadar gerginim ki bir yanım geri sayımın başlamasını umuyor.

"Amy, yarın sabah burada olmama ihtimalim var." "Ne? Neden, nereye gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Olmayabilir ama , daha sonra gidip onları göreceğim."

Bir an sessiz kalır. "Peki," diyor, sesi geliyor. "Dokuz buçukta gelmezsen bana haber ver. Eğer hala gidebiliyorsan, saat onda seni çağırırım."

"teşekkür ederim," diyorum minnetle. "Sen en iyisisin. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattım ve kanepeye yaslandım. Ne geceydi ama. Chloe, Amy, annem ve babam birbiri ardına kafamda dönüpduruyor ve midemi bulandırıyor. Tavandaki spot ışıklardan birine odaklanıyorum ve nefesimi sabitliyorum. Beynim rahatlıyor, nihayet bir yorgunluk dalgasına kapılıyorum ve derin bir uykuya dalıyorum.

İlk başta rüya gördüğümü sanıyorum ama kendimi Bridgeman Antiques'in üzerinde, dükkânın girişinin üzerinde sessiz bir drone gibi süzülürken buluyorum. karanlık gece uğulduyor ve , gökyüzü buz gibi yağmurla doluyor. tıpkı Lucy ile görüşte olduğu gibi, alçalıyorum. Dükkanın camlarıyla aynı hizaya gelene kadar fırtınanın içinden usulca aşağıya doğru süzülüyorum, camdan geçip binanın içine giriyorum.

Başlangıçta tek görebildiğim boş dükkân, ama sonra minik ışık yıldızları belirmeye ve birbirlerine bağlanmaya başlıyor, retinamda karanlıkta maytaplar gibi çizgiler oluşturuyor. Kapüşonlu bir cisimleşiyor.

e figür tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve bir omzunda küçük bir sırt çantası taşıyor. Yaklaşıyorum, kendimi hayalet bir şal gibi omuzlarına sarıyorum ve bağlanıyorum. Gure fırtınanın gürültüsünün üzerindeki sesleri dikkatle dinlerken hemen , nefesim daralıyor.

Sonunda figür sırt çantasını yere bırakır ve eldivenlerini çıkarıp hızla çantanın içine sokar. Elleri küçüktür ve tırnakları boyalıdır, bir kadın elidir. Sağ elinin arkasında, başparmağının dibine yakın bir yerde yıldız şeklinde küçük bir doğum lekesi vardır. Kadın arkasını döner ve

Daireme açılan kapının altından ince bir ışık çizgisi sızıyor. O orada olduğumu biliyor.

Masaya en yakın dolaplara doğru ilerliyor, arkasına dönüp dairemin kapısına bakıyor. Masaya en yakın dolabı seçiyor, açıyor, raflardan birinde biraz yer açıyor, ve sırt çantasını kendine doğru çekiyor.

Üst kapağı kaldırıyor ve küçük bir çanta çıkarıyor. Dikkatli bir şekilde yere . Metal tokaları kurcalıyor ve nefesinin altından sessizce küfrediyor, bir tutam saçını kapüşonunun içine sokuyor. Gergin, bu önemli. Duygularının içime daha fazla akmasına izin vermek için biraz daha rahatlıyorum ve başka bir içgörü elde ediyorum: bunların hepsi daha büyük bir planın parçası ve o bunu mahvetmek istemiyor.

Çantayı kolaylıkla açıyor ve kırmızı Roberts radyoyu çıkarıyor. Tıpkı diğer radyolar gibi ve ondan hiçbir şey hissetmiyor, beni adresine geri göndereceğine dair hiçbir belirti yok.

Büyük bir şimşek külünün hemen ardından büyük bir gök gürültüsü patlar. Sokak lambaları mum gibi söner ve dükkanın arka tarafındaki kapının altındaki ışık söner. Karanlığa alışması bir an alıyor ve sonra bip sesi duyuyor, muhtemelen elektriğin kesildiğine dair bir tür uyarı.

Panik yapmamaya çalışıyor, çenesini kaldırıyor ve omuzlarını gevşetiyor.

Dönüyor

Bip sesinin kaynağını bulmak için dükkânın arka tarafına doğru ilerler, ama tam o sırada üst kattan bir ses duyar, ardından radyo . Statik çatırtılar ve kendi kendini ayarlamaya başlar, müzik parçaları ve sesler karanlığı keser.

Gafil kadın radyoyu düşürür ve radyo yere düşer. Kendi kendine küfreder, çünkü burada bulunmak istememektedir. Aceleyle tekrar eline alır ve ses kadranını kısar. Kapağı açık bırakarak dikkatlice dolabın rafına yerleştirir. Kendisinden istenileni için gurur duyuyor ama gururuna başka bir şey, acı bir şey karışıyor.

Merdivenlerden gelen bir gıcırtı duyar ve gitmesi gerektiğini anlar. Şimdi. Karanlıkta el yordamıyla çantasını ve çantasını toplarken

sırt çantası, radyo cızırdıyor ve cızırdıyor, uğultu ile ürkütücü bir şekilde uyum sağlıyor

rüzgarın. Tam çantayı sırt çantasına geri sokuyordu ki, dükkânın arka tarafından bir ses duydu.

Kalbi sıkışıyor. Yavaşça döner ve kapıda bir adam görür. radyonun ışıltısında soluklaşıyor. Bu Joseph Bridgeman.

"Orada biri mi var?" diye sesleniyor, sesi güçlü ve kendinden emin.

Bir çatal şimşek daha gökyüzünü ikiye böler ve dükkânı parlak bir ışıkla yıkar. Kadın şok içinde donmuş bir halde adama bakar. Sonra aklı başına gelir ve çantayı kaptığı gibi kapının kilidini açar ve gecenin içine doğru koşmaya başlar.

Alarma yüzümü buruşturarak uyanıyorum. e zil sesi kafatasımı titretiyor. Korkunç derecede akşamdan kalmayım. Vinny benden iki kat fazla içti, ama biliyorum ki

Ne. Alkolü işleme yeteneğine her zaman gıpta etmişimdir - birayı alıyor ve hepsini eğlenceye dönüştürüyor. Bende sadece mide bulantısı ve baş ağrısı oluyor.

İnleyerek, görüntüyü tekrar tarıyorum. Ev sahibimin duygularını okumaya çalışmak çatalla çorba içmeye benziyor ve içimde bıraktığı duygu kırıntılarını kavrarken hayal ısııyorum. Yıldız şeklinde doğum lekesi olan bu kadın kim?

Ve daha da endişe verici olanı, bu da bir başka izlenme olmadan gerçekleşmiş gibi görünüyor.

Nesne. En azından artık telsizin kasıtlı olarak yerleştirildiğini biliyorum. W. P. Brown kendisi yapmadı ama kadının onun için çalışmadığını söyleyecek bir şey yok.

Yatakta doğruldum, ışığı açtım ve avcı cep saatine uzandım. Saat ve hala "*Kalibre ediliyor*" diyor. Gerçekte neye karşı kalibre ediyor ve ne kadar sürüyor?

Yataktan kalkıp duşa girdim. Midem tereyağı dolu. Bugün ailemle buluşacağım. Birkaç gardırop değiştirdim.

düz mavi gömlek, koyu renk pantolon ve siyah pantolonda karar kılmadan önce arızalar

süet ayakkabılar. Diğer Joe ailesini görmeye giderken nasıl giyinirdi bilmiyorum ama en güvenli seçeneğin şıklık olduğuna karar verdim.

Diğer Joe'nun çorapları, kemerleri, kravatları ve saatleri için bir çekmecesini var. Çok havalı. Ben de

düzenli tutmak için mücadele edeceğim. Bir çift koyu gri çorap ve suni deri kemer seçerken tek bir küpe gözüme çarpıyor. Zarif. Bulunmayı bekliyor. Minik bir akuamarin sahip, kenarında minyatür bir gümüş tereyağı var, sanki üzereymiş gibi. Çok güzel bir şey. Acaba buraya kim bıraktı? Belki de önceki fetihlerinden biri. Neredeyse elime , ama sonra elimi çekiyorum. Enerjisi var. Dinlememi istiyor.

"Şimdi olmaz," diyorum, tam bir deli gibi onunla pazarlık ederek. "Bugün endişelenmem gereken daha önemli şeyler var."

Tıraş oluyorum ve dağınık saçlarımı banyo raflarından birinde bulduğum tuhaf bir ürünle düzeltiyorum. Elbise saatimi, babamın eski Rado'sunu aramak üzereyken, öldüğünde bana bıraktığını fark ediyorum. Saati şimdi onun kolunda hayal ediyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor. Tüm büyük değişikliklere rağmen bazen en küçük ayrıntılar insanın kafasını kurcalıyor.

Amy saat ondan hemen sonra, uzun yeşil bir palto, yün şapka ve deri çizimler giymiş olarak gelir. "Yürüyelim diye düşündüm," diyor. "Çok güzel bir sabah." Yorgun ve dalgın görünüyor ama sorduğum soruyu elinin bir hareketiyle geçiriyor. "Ben !" diye ısrar ediyor. "Sadece üst üste birkaç kötü gece geçirdim, ama geçecek. , gidelim!"

Cheltenham bugün soğuk ve çimenler pırıl pırıl buzlu bir halı, kusursuz cam gökyüzüne karşı gevrek. Cadde boyunca birlikte yürüyoruz, kardeş kardeş, sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi.

"Nasıl hissediyorsun?" Amy soruyor.

"Gergin," diyorum. "Heyecanlı. Çıldırılmış. Sanırım beynim geçen hafta yaşadığım hayatla bu hayatı bağdaştırmakta zorlanıyor."

"Elbette öyle," diyor. "durumlarla başa çıkmak için yaratılmamışsınız. Senin için çok zor olmalı." Koluma girdi. "Annem ve babamla ilgili temel bilgileri hâlâ istiyor musun? Bununla başa çıkabilir misin?"

" et," diyorum, hevesli numarası yaparak. " ne kadar erken başlarsak, o kadar erken her şeyi kafamda toparlayabiliyorum."

"Şey, senin için her şeyin nasıl olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorum," diyor dikkatle. "Bu işe karışıp eski yaraları deşmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Önemli değil," diye onu rahatlatıyorum. "Şu anda bunların hiçbirisi olmadı, sadece kafamın içinde. Hiçbir şey bilmediğimi varsayalım ve oradan başlayalım."

Amy bana bir özet verdi. Anne ve babamız otuz sekiz yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyor. Amy ve Diğer Joe küçükken annem serbest muhasebeci olarak çalışıyor, babam da bir depoyu yönetiyordu. en Babama miras kaldı ve Bridgeman Commercial Properties'i kurdu. İşler iyi gitmeye başlayınca annem ücretli çalışmayı bıraktı ve yerel yaban hayatı vakfı için gönüllü çalışmaya başladı.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Kendi hayatıma o kadar odaklanmışım ki, senin ne iş yaptığını henüz sormadım."

Kolumu sıkıyor. "On sekiz yaşında sanat okuluna gittim. Mezun olduğumda, Bir fotoğrafçı stüdyosunda işe girdim ve boş zamanlarımda resim yaptım. İki yıl önce yerel ticaret odasından aldığım hibe ile kendi online sanat işimi kurdum."

"Online sanat mı? kulağa hoş geliyor."

"Yeterince beğendim," diyor, "ama hakkında yazılacak pek bir şey yok." Amy , sanki utanmış gibi.

"Ne tür şeyler çiziyorsun?"

Şaşırmış görünüyor. "Ah, ben hiçbir *şeyimi* satmam. Tanrım, bunu kimsenin görmesine izin vermezdim."

"Neden olmasın? Gerçekten yetenekli olduğunu hatırlıyorum."

" benden çok daha iyi olan pek çok sanatçı var. Ve en büyük yeteneğimin neyin satacağını tespit etmek olduğu ortaya çıktı."

O zaman ikimiz de. "Hibe aldığını söylemiştin. Annem ve babam sana yardım etmedi mi?"

"Sormadım." Omuz silkiyor. "Kendi kendime istedim. ey pek sanatsal insanlar değil. Sanırım onlar olmadan da yapabileceğimi kanıtlamak istedim."

"Bunu anlayabiliyorum. Bir dükkanınız var mı?"

"Hayır, sadece bir web sitesi. Tren istasyonunun yanında stoklarımın çoğunu sakladığım bir depom var. Birkaç yerel galeriye tedarik sağlıyorum ama çoğunlukla insanlar web sitesinden sipariş veriyor ve ben de tuvaleri paketleyip oradan gönderiyorum."

"Görmeyi çok isterim."

" görülecek pek bir şey yok."

"Belki, ama bu seni ," diyorum. "İlgileniyorum."

Beni bırakıyor ve duruyor. "Ciddi misin?" diye soruyor. "Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Evet!" Onu temin ederim. "Neden olmayayım ki?"

Yürümeye devam ediyoruz ve Amy tekrar koluma giriyor. "Daha sonra yapmam gereken bazı teslimatlar var. Annemle babamı gördükten sonra belki sen de bana ?"

"Elbette," dedim. "Hadi yapalım şunu."

"Ayrıca, seninle bir konuda konuşmam gerekiyor," diyor düşünceli bir şekilde. "İstersen şimdi konuşabiliriz."

"Bekleyebilir. yeterince şeyin var. Hem zaten yakında orada olacağız. Sonra sohbet ederiz."

Yakında orada olacağız. İçimdeki endişeyi, karnımda dolaşan heyecandan ayıramıyorum. Annem onu son gördüğümde çok kötü durumdaydı. Sağlığı daha iyi olmalı, ama babam . . . Onu tekrar görmenin nasıl bir his olacağını bilmiyorum. Geri döndüğü için çok mutluyum ama hatırladığım gibi görünmeyeceğini de biliyorum. Artık neredeyse yirmi yaş daha yaşlı. Başka sorularla dikkatimi dağıtıyorum.

"Diğer Joe babamın işine ne zaman katıldı?" Ben sordum.

"Babam emekli olduğunda dizginleri devretmek niyetiyle onu müdür olarak yanına aldı. Joe antika dükkanını işletmeye devam etti, haftada birkaç gün uğruyordu çünkü bu işten çok keyif alıyordu. Ama babama göre işinde gerçekten iyiydi."

"bu otel inşaatı," diyorum.

"İşin iç yüzünü bilmiyorum ama babam ve Diğer Joe son zamanlarda bu konu hakkında konuşmak için epey zaman harcadılar."

"Martin ona yeniden düşündüğümü söylediğimde mutlu olmadı."

"Martin'in üzerine fazla gitme," diyor Amy. "Bence o sadece yardım etmeye çalışıyor. Diğer Joe bazen onu zor bir iş olarak görüyordu ama kararlarına saygı duyuyordu." Düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Anlaşmayı neden iptal etmek istiyorsun?"

"Çünkü Alexia o binada bir ce kir alıyor."

"Alexia . . ." Amy düşünerek söylüyor. "Beni kurtarmana yardım eden terapist o, değil mi?"

"Evet. Döndüğümüzde senin evinden aradığım kişi oydu. Ama neye başladığımızı hatırlamadı."

"Ah, Joe." Amy'nin sesi yumuşar. "Senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Görünüşe göre Cheltenham'ı tamamen terk etmeyi planlıyorsun. Ama sözleşmeyi iptal kalacağını umuyorum. Sence ben deli miyim?"

"Bence kalbinin sesini dinliyorsun."

Köşeyi dönüp annemle babamın yoluna girdik ve Amy durdu. "Sizi burada bırakayım o zaman."

Yutkunuyorum. "Amy, benimle içeri gelir misin?"

"Bilemiyorum, Joe," dedi. "Bence onlarla biraz yalnız kalman senin için daha iyi olabilir."

"Çok gerginim," diyorum. "Orada olmanız işinizi kolaylaştıracaktır. Ve Aptalca bir şey söylersem işleri düzeltmeme yardımcı olabilirsin."

"Aptalca bir şey söylemeyeceksin," diyor. "ey seni seviyorum. Ne olacaksın."

Ve her neyse, babam ve ben ..."

Duraksıyor. "Babam ve sen ne?"

"Birkaç sorun yaşadık. Uzun hikâye." Bir an beni düşündü, yanağının içini çiğnedi. "Tamam, ne. İçeri geleceğim. Ama uzun süre kalamam."

"anks," diyorum. "Sana borçluyum."

Cadde boyunca eve doğru yürüyoruz. "Joe, bugün buraya gelemeyeceğini söylemiştin? Nereye gitmeyi planlıyordun?"

"Hiçbir yerde," diyorum çabucak. "Bir müzayedeye gidiyor olabilirdim ama

olmadı."

Şüpheli görünüyor. "Ve sen bunun buraya gelmekten daha önemli olduğunu mu düşündün?"

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Amy ellerini Cepleri ve biraz küçülmüş gibi görünüyor.

Evin ön kapısına kadar son birkaç metreyi yürüyoruz. Amy kapıyı açmak için elini uzatıyor ama ben onu durduruyorum. "Bana bir dakika izin verir misin?" Bir zamanlar evim dediğim yere, eve göz gezdiriyorum. Geniş, hoş bir sokakta, teraslı, dört yatak odalı bir ev. Babamı kaybettikten sonra, annem ve ben, o bakıma alınana kadar burada yaşadık. Ondan sonra sadece ben vardım, karanlıkta hayaletimsi zincirlerimi takırdatırken ev etrafımda parçalanıyordu. Harabeye dönmesine izin verdim. Daha bilinçli olsaydım utanabilirdim. Şimdi, ben

ön cepheyi , bu suçluluk duygusunu nihayet geride bırakabiliyorum.

Son birkaç yıl içinde tuğla işçiliği restore edilmiş ve ahşap kanatlı pencereler güzel bir şekilde korunmuş. Küçük bahçede, koyu renkli toprakla şişmiş, sadece soğanların uçları görünen, ilkbaharda renklerle patlamayı bekleyen düzenli ağaç yatakları var.

"Bu evi hatırlıyor musun?" Amy soruyor.

"Biliyorum," diyorum. "Tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Hiç ayrılmadım."

"O zaman yolunuzu bulursunuz," diyor neşeyle. "bakalım."

Kapıyı açıyor ve kısa patikadan ön kapıya doğru yürüyoruz. Vitraydan yeni renklerle süslenmiş tanıdık koridora bakıyorum. Ancak şimdi tam olarak . Aynı koridorda, farklı bir dünyada, Amy ve babam gitmiş, annem ve ben de sürükleniyoruz. burada, bu kapının ardında, ailem bekliyor, aramızda yabancı bir tarih ve bilgi uçuşumu var.

Üzerimdeki pahalı kıyafetlere bakıyorum ve kendime şunu hatırlatıyorum başarılı bir evlat rolünü oynamaya çalışmam gerekiyor. Onları gördüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Paspasa son adımı atıyorum ve zile basıyorum.

Bekliyoruz. İçeriden ses yok.

"Sence dışarıda olabilirler mi?" Amy'ye sordum. O cevap vermeden önce, benim

Koridorda bir figür gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve düşünmeden, plan yapamadan ya da

Artık endişe duymuyorum, ön kapı açılıyor ve annem ağız dolusu renk ve parfüm bulutu içinde hayatıma geri dönüyor.

Amy yakın zamanda çekilmiş bazı fotoğraflarını paylaştı, ancak hiçbir şey onu Bunun için ben. Saçları yine dolgun, gözleri canlı ve diri, biraz da makyaj yapmış. Harika görünüyor, sağlıklı, gençliğimden hatırladığım anneme daha çok benziyor.

"Merhaba, siz ikiniz! Joe, hayatım, senin için çok endişelendim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Merhaba anne," diyorum, sesim başka bir yerden geliyormuş çıkıyor, ve daha doğru düzgün düşünmeden ona sarıldım. Bunu Öteki Joe'nun yapmadığından şüphelenmeme neden olacak şekilde duruyor, ama birkaç saniye sonra o bana sarılıyor ve ayrıldığımızda biraz kafası karışmış olsa da mutlu görünüyor.

"Bu ne içindi?" diye sorar.

"Sadece seni özledim," diyorum. "Çok özledim. Hayal bile edemezsin."

"Gideli daha bir hafta oldu, seni komik çocuk! Her neyse, orada öylece durma." Geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. "Soğuktan korunmak için içeri gel. Nasılsın Amy?" der ve onu yanağından öper. "Yorgun görünüyorsun."

"Anks, anne!" Amy cevap verir. "Ben . Bir dahaki sefere daha fazla makyaj yapacağım."

Eşikten geçerken Amy'yi takip ediyorum. e koridor aydınlık, yeni dekore edilmiş. Üstümüzde bir avize parıldıyor, tanıdık dede saati hafızamın yankılanıyor. Burada yaşarken zamanımın çoğunu çalışma odamda ve yatak odamda geçirirdim. Şimdi bu ev ışıkla, sıcak fırın kokusuyla ve uzaktaki bir radyonun mırıltısıyla dolu.

Annem paltolarımızı alıyor ve diğer ceketler ve eşarplarla birlikte düzgünce yerleştirilmiş bir dizi kancaya asıyor. "İçeri gelin. Ben çaydanlığı koyayım," diyor.

Amy ve ben onu mutfağa kadar takip ettik. ey duvarı yıkarak yemek odasına girmiş ve soluk yeşil renkte geniş ve havadar bir yemek alanı yapmış.

mobilyalar ve karo kaplı zemin. e yemek masasının arkasındaki duvar dekore edilmiştir

kuşlar ve yeşilliklerle süslenmiş güzel duvar kağıtlarıyla.

e fırın açık ve taze pişmiş bir somun ekmek rafta soğuyor. e radyo klasik müzik çalıyor ve iki çift açık hava ayakkabısı kapının yanına düzgünce dizilmiş, büyük gri bir çift ve daha küçük açık mavi bir çift.

Home. Nihayet.

"Amy bize neler olduğunu anlattı," diyor annem çaydanlığı koyarken. "Almanı istemediğim o saçma bisikletten düştüğünü söyledi. Kendini nasıl hissediyorsun? Başın nasıl?"

Başım ağrıyor, ona benim için endişelenme demek istiyorum. e Son gördüğümde

Annem yurdundaydı, Amy'nin kaybıyla yıkılmıştı, babamın intiharı yüzünden kalbi kırılmıştı, bunama yüzünden anıları yok olmuştu.

"Joe?" Amy ve annem bana bakıyorlar.

Kendimi toparlıyorum, gözlerimi siliyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Özür dilerim, sadece biraz sarsılmış hissediyorum. Tatilini kısa kesmek zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm anne." "Çok fazla yiyorduk. Muhtemelen ikimizi de kilo almaktan kurtardın.

Birkaç kilo," diye yanıtlıyor. "Ama tabii ki eve geldik. Senin için endişelendik."

"Şimdi çok daha iyi hissediyorum." Onu endişelendirdiğim için içimde bir suçluluk hissediyorum. "Amnezi, yine de." Kelimeyi sanki yakalıyormuş gibi söylüyor" at's a

ciddi bir zihinsel durum, sevgilim."

"Bu geçici bir durum. ."

Bu evle ilgili anılarımın çoğu acı dolu, bazıları on yıllar öncesine dayanıyor, ama şimdi burada bir şarkı gibi bir hafiflik sezebiliyorum. Bu evin tanıklık ettiği neşe ve sevgiyi hissedebiliyorum. Güneşin depolanmış sıcaklığı gibi duvarlardan yayılıyor.

Annem mutfak masasının üzerindeki birkaç dergiyi ve kirli bir kupayı temizliyor, sonra zaten tertemiz olmasına rağmen masayı bir bezle siliyor. "Siz ikiniz oturun o zaman," diyor. Üç fincan çay yapıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Buyurun," diyor. sizi ısıtır. Dışarı çok soğuk!"

Bir sandalye çekip rahatça oturuyorum, arkama yaslanıyorum, ellerim ceplerimde, güven verici bir şekilde anneme gülümsüyorum.

"İyi görünmüyorsun," diyor. "Bir uzmana göründün mü?" "Evet, tabii ki" diye yalan söylüyorum.

"Hangi uzmana göründünüz?" diye soruyor.

Bunu gerçekten buraya gelmeden önce düşünmeliydim. Aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Dr. Hyde'ı görmeye gittim."

"Kim?" diye soruyor kuşkuyla.

"Amnezi konusunda uzman. eninde sonunda geri geleceğini söyledi. İnsanlar geçmiş hakkında ne kadar çok normal konuşursa iyileşmem o kadar hızlı olur. En iyi yaklaşım bana bir şeyler anlatmaya devam etmek, kafam karışırsa hatırlatmak." Ki çoğu zaman öyle olacak.

"Öyle mi?" Annem bunu düşünüyor, açıkça ikna olmamış. "Hatırladığın son şey ne?"

Yutkunuyorum. "Çok fazla endişelenmemeye çalış, ama yaklaşık yirmi yıl."

"Yirmi yıl mı?" diye haykırıyor, dengesini korumaya çalışıyormuş gibi iki eliyle masaya tutunarak. "Tanrı aşkına." Başını sallıyor ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "O çok *memnun olduğun* zekice süspansiyonla alay . Seni fırlatıp atacak ve hafızanı yok edecekse bir dağ bisikletine o kadar para harcamanın ne anlamı var? Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Anne, cidden, endişelenme," diye ısrar ediyor Amy. "O iyileşecek. Onunla birlikte Dr. Hyde'ı görmeye gittim. Joe'nun dediği gibi, sadece sabırlı olmamız, bazı şeyler ortaya çıktığında ona hatırlatmamız gerekiyor ve zamanla tamamen iyileşmesi bekleniyor." "Yeni gibi olacaksın, değil mi Joe? Belki daha da iyi olacaksın. Değil mi?"

"Doğru." Beni desteklediği için ona görünmez bir teşekkür göndererek içtenlikle gülümsüyorum. "Peki, eğer eminsen," diyor annem şüpheyle, sanki ikimiz de

kafa yaralanmaları. e fırın bip sesi. Fırın eldivenlerini giyer ve bir tepsi çörek çıkarır. Tepsiyi yere koyuyor ve eleştirel bir gözle inceliyor.

"Vay canına, çok güzel görünüyorlar," diyor Amy, ayağa kalkarak. "Genel kullanım için mi tüketim?" Tepsiye doğru yürür ve bir tanesinin köşesini seçmeye gider.

Annem elini uzaklaştırıyor. "Sadece soğuyana kadar birkaç dakika bekleyin."

"Tamam, ben on yaşında değilim," diyor Amy iyi huylu bir şekilde. Tekrar masaya oturuyor ve esniyor. "Özür dilerim," diyor gözlerini ovuşturarak. "İkinize de bir şey demiyorum. Sıkılmadım, sadece yoruldum."

"Amy, tatlım," diyor annem endişeyle. "Yine uyku problemi mi yaşıyorsun?"

"Biraz, sanırım," diyor, önündeki hayali tüyleri temizlerken Hırka.

Annem mutfak dolaplarından birine uzanıyor ve küçük bir hap şişesi çıkarıyor. "Bunları denemeni istiyorum."

"Ama, anne-"

"Bitkisel, sevgilim," diyor. "Sana hiçbir zararı olmaz. Uykuya ihtiyacın var. Uyumadığında nasıl bir karmaşanın içine düştüğünü biliyorsun." Yanına gidip tabletleri doğruca Amy'nin çantasına koydu. "Yatmadan bir saat önce iki tane al."

Amy yüzünü buruşturuyor. Annem fark eder ve başını sallar.

"Patronluk tasladığımı düşünebilirsin ama gittiğimde beni özleyeceksin" diyor. Annemi böyle görmek -keskin, sakın ve hayat dolu- bir anda içimi büyük bir sevinçle doldurdu. Beech Trees Huzurevi'nde geçirdiği zaman artık yaşanmıyordu. Şimdi solan kötü bir rüya gibi ve gözlerim yaşlarla doluyor. İnsanlar genellikle yıllarını, bazen de tüm yaşamlarını mutluluk ve arayışıyla geçirirler. Dağlara tırmanırlar, dünyayı gezerler, felsefe okurlar, zenginlik için çabalarlar, maddi şeyler için servet harcarlar. Ama belki de ailenizle birlikte sıcak bir mutfakta oturmanın iyisi olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"İyi misin Joe?" Annem bana sordu. "*Ağlıyor* musun?"

Derin bir nefes alıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ben ne. Burada ikinizle birlikte olduğum için mutluyum."

Annem yine biraz şaşırmış görünüyor, tıpkı ona sarıldığımda yaptığı gibi.

Kapı. "Bunu duyduğuma çok sevindim hayatım," diyerek saate bakıyor.

"Şimdi o zaman. Baban birazdan bir fincan çay için hazır olacak." Çaydanlığı lavaboya götürür ve yeniden doldurur.

Yutkunuyorum. Yarı yarıya dışarıda olmasını umuyordum, böylece sadece

Her seferinde bir ebeveynle

tanışmak. "Babam ne yapıyor?"

diye soruyor Amy.

"Ayaklarımın altında dolaşıyordu, ben de onu garaja sürdüm. Emekli olduğunda nasıl başa çıkacağımı Tanrı bilir. Muhtemelen birbirimizi öldüreceğiz! Bu arada, ikinizle de onun doğum günü partisi hakkında konuşmak istedim."

"Ama aylar var!" Amy öyle diyor.

"Sen farkına bile burada olacak," diyor annem. "Babam partiyi golf kulübünde yapmak istiyor ama bu . La Saveur Folle'den bir menü aldım. Harika bir şefleri var. Yemeklerinin çoğu yerel ve hepsi organik. Parti tarihini bir an önce belirlemek istiyorum. Bir göz atın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin." Menüü masanın üzerinden bana doğru itiyor.

İtaatkar bir şekilde, onu

"Tamam. Ben gidip babam çay içmeye hazır mı diye bakayım." Annem mutfaktan çıkıyor ve garaja açılan iç kapıdan geçerken gıcırdadığını duyuyorum.

"hakkında ne düşünüyorsun?" Amy'ye sordum.

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama önemli değil. Annem çoktan kararını verdi."

"O zaman neden benim fikrimi soruyor?"

"Onun bu," diyor Amy alaycı bir ifadeyle. "Seni de dahil hissettirmeye çalışıyor ama sakın hayallere kapılma. Konu aile etkinliklerine geldiğinde, hepimiz annemin satranç oyunundaki gönüllü piyonlarız."

"Hangi satranç oyunu?" diye soruyor annem, elinde mavi beyaz çizgili bir ayakkabı kutusuyla mutfığa dönerken. Cevap beklemez. Kutuyu Amy'nin önündeki masaya koyar ve kapağını çıkarır. "Bunları masanın üzerine koyabilir misin?"

Bilgisayar mı?" diye soruyor. "Babamın partisi için bir slayt gösterisi hazırlamak istiyorum."

"Elbette," diyor Amy. Bir tomar resim seçiyor ve onları gözden geçiriyor.

"Sen de onlara Joe," diyor annem bana. "ey yardımcı olabilir bazı anıları canlandırın."

"Ha! bak!" Amy kıkırdıyor ve bana bir fotoğraf uzatıyor.

Ben ve babam sahildeyiz. Bir ya da altı olmalıyım. Örümcek Adam bebeğimin bir kayaya tırmanmasına yardım ediyorum. Belli ki sıcak bir yaz günü. Babamın üzerinde parlak kırmızı mayo, güneş gözlüğü ve kaliteli bir domuz şapkası var ve elinde üç dondurma tutuyor.

"at Padstow'a yaptığımız ilk aile tatilimizdi," diyor annem, göz ucuyla bana bakarak.

omuz. "Kesinlikle bayıldın. Seni plajdan çıkaramazdık. Her akşam otele dönerken ağlardın. Hatırlıyor musun?"

Küçük benliğimi inceliyorum; göbeğim dışarıda, bacaklarım ve kollarım hâlâ bebek yağlarıyla dolgun ve gülüyorum. "Evet. O Örümcek Adam'a bayılmıştım!"

Kutuya uzandım ve başka bir resim çıkardım. Bu resimde, babam ve ben Büyük bir söğüt ağacının altına demirlemiş küçük bir nehir teknesinin dümeninde gururla duruyorum. Kaç yaşında olduğumu görmek zor, belki yirmili yaşların sonundayım. Teknenin kış tarafında *Polly Esther* yazıyor. "Bunu hatırlamıyorum," diyorum. "Babam ve ben ne yapıyorduk?"

Amy fotoğrafı benden aldı ve küçük bir kahkaha attı. "at senin Otuzuncu doğum günüm," diyor. "Sen ve babam hafta sonu için tekneyle gezmeye gittiniz. 'Kayıkla gezmeye gittiniz' derken, aslında demir attığınız yerden ayrıldığınızı hiç sanmıyorum. Sadece marinada kaldınız."

Hep birlikte gülüyoruz, eskiden paylaştığımız gibi basit bir aile kıkırdaması. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Amy kutudan daha fazla resim çıkarıyor ve annemle sohbet . I sıradan konuşmaların tadını çıkarın. Uzun süre boyunca ailemle ilgili duygularım suçluluk, keder ve kayıptan ibaretti. Şimdi bunların hepsini geride bırakmam gerekiyor. Bir belirsizlik hissi duyuyorum ve bir an için ailemin geri kalanının birlikte geçirdiği onca yılı ve yarattıkları anıları kısıkanıyorum.

"Joe? Dinliyor musun?" Annemin endişeli sesi düşüncelerimi böldü. "Sen

çok uzak görünüyor. Konsantre olmaya çalış sevgilim."

"Özür dilerim. Dinliyorum," diyorum. Annem o harika, ısrarcı ve talepkâr haline geri döndü. Kendimi yeniden on dört yaşındaymışım gibi hissediyorum ve bu iyi geliyor.

"Şuna bir bakın!" Amy diyor ki. "Bu neredeydi? Çok şıksın anne!" Annem çok daha genç, yirmili yaşlarında ve fotoğraftaki renkler biraz solmuş. Kısa yeşil bir palto giymiş, boynunda büyük bir düğme var. Göz makyajı kalın ve siyah, saçları ise kocaman sarı bir arı kovanı şeklinde toplanmış.

Annemin ifadesi yumuşuyor ve sevgiyle gülümsüyor. "Bu bizim balayımızdan," diyor. "Edinburgh'a gitmiştik. Harika zaman geçirdik. İnanır mısın, ilk kez viski içmiştim. İğrençti"

Amy'den fotoğrafı aldım ve yakından baktım. Arka planda yolun kenarına park etmiş arabalar görüyorum. "Bu ne zaman oldu anne?" Ona soruyorum.

"Bir düşüneyim... Nisan ayı olmalı ,," diyor.

Şok oldum. Annemle babamın altmışlı yılları yaşadığını hiç düşünmemiştim. Benim de orada olduğumu bilselerdi ne derlerdi? "Nasıl bir şeydi?" diye sordum. "Altmışlı yılları yaşamak yani?"

"Muhtemelen hatırlayamaz," diye şaka yapıyor Amy. "O ve babam muhtemelen tüm on yılı LSD ile geçirmişlerdir."

Annem kaşlarını kaldırıyor. "Kesinlikle öyle bir şey yapmadık," diyor. "Gerçek dünyada gayet mutluyduk, teşekkür ederim." İç çekiyor. "Biliyor musun, insanların onlara neden *swinging* dediğini hiçbir zaman anlamadım. Kadınlara eşit haklar için mücadele, ırk eşitliği ve aya iniş gibi pek çok harika şey vardı. e Beatles ve Beach Boys, tabii ki. Ve modaya bayılıyordum, o kocaman şalvarlara ve sevimli mini eteklere! Ama her zaman olduğu gibi zorluklar da vardı ... e İrlanda'da sorunların başlaması, JFK'nin öldürülmesi." Annem çaydanlığa kaynar su dolduruyor ve yaprakları etrafında döndürüyor. "Geçmişe pembe gözlüklerle bakmamaya dikkat etmeliyiz. Şu anda her şeyin mükemmel olduğunu söylemiyorum. Gezegenimiz kötü bir durumda ve onu iyileştirmeye öncelik vermezsek başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Ancak

Modern hayat da harika. Akan suyumuz var ve
. Ne kadar şanslı olduğumuzu bilmiyoruz."

Amy masadan geriye doğru eğilir ve gerinir. "Duydum, duydum anne," diyor. "Bu konuda sana katılıyorum."

Annem dolaptan yeni bir fincan çıkarır. "Babana bir fincan çay götürme zamanı." Bir poşet çay ekliyor ve bardağa sıcak su dolduruyor. "Başka isteyen var mı?"

"Benim için değil, teşekkürler," diyor Amy. "Bir hamle yapmam gerekecek."

Annem çaydanlığı bırakıyor. "Ah, Amy! Baban seni göremeyince hayal kırıklığına uğrayacak. Bugünlerde dördümüz ne kadar sık bir araya geliyoruz? Lütfen kal."

"Üzgünüm, anne." Amy el çantasının fermuarını çeker ve mutfak kapısına doğru yürür. "Bugün yapmam gereken bir sürü teslimat var. Babamı başka bir gün görmeye gelirim."

"Çok yazık," diyor annem. "emin olun. Birbirinizi bir süredir görmediniz, biliyorsunuz."

Amy omuz silkti, sonra bana döndü. "Teslimattan çıktıktan sonra seni ararım Joe. Seni için bir zaman ayarlayabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. " görüşürüz."

"Hoşça kal anne," diyor Amy. "Yakında görüşürüz."

"Hoşça kal tatlım," diye yanıtlıyor annem. "Bana nasıl geçtiğini haber ver. Tabletler." Amy ön kapıyı açtığını ve arkasından kapattığını duyuyoruz.

Annem yanıma geliyor ve elini alnıma koyuyor. "Şimdi bakalım genç adam," diyor. "Gerçekten nasılsın?"

"İyiyim," teminat veriyorum. "Gerçekten. Bugün harikaydı. ings şimdiden aklıma gelmeye başladı."

Dinliyor gibi görünmüyor. "Bu Dr. Hyde'dan hiç emin değilim. senin," diyor. "Gidip Dr. Sharma'yı görmelisin. Onu hatırlıyor musun?" "Hayır, sanmıyorum."

"Geçen yılki kötü dönüşünden sonra babanla görüşen danışman."

"Kötü dönüş mü?"

"Şu kesinlikle iyi durumda. Yağmur gibi yağıyor ve her zamanki gibi sinir bozucu." O

bunu büyük bir sevgiyle söylüyor. "Babamın çayını birazdan getireceğim Demlenmiş. Git ve onu garajda gör. Seninle konuşmak istiyor."

Garaja koridordaki bir kapıdan giriliyor. Kolu çevirmeden önce duraksıyorum, içim içimi yiyor, avuçlarım terliyor. onu bulduğum yer, kendini gazla öldürdükten sonra. Bu korkunç anıyı zihnimden itiyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve kapıyı açıyorum.

e garaj tertemiz. Tenekeler, kavanozlar, aletler ve kutular düzgünce istiflenmiş, etiketlenmiş ve yerlerine yerleştirilmiş. talaş, yağ ve boyanın tanıdık kokuları bana çocukluğumu hatırlatıyor, onunla burada takılıp marangozluğun temellerini öğrendiğim zamanları.

Babamı göremiyorum ve tam seslenmek üzereydim ki bacaklarının rampada duran bir arabanın altından çıktığını fark ettim. Klasik gümüş rengi bir MGB GT. Benim tarzım değil, gerçi pek sevmem. Daha önce cansız bedenini bulduğum araba gibi kırmızı olmadığı rahatladım.

"Merhaba baba," diyorum yüksek sesle.

"Yusuf?" diye sesleniyor arabanın altından. "Sen misin?" "Evet, benim."

"Şu çekici bana uzatır mısın?" Tıpkı hatırladığım gibi güçlü bir el belirdi. Babam ahşabı oarak pürüzsüz hale getirirdi.

Çekici ona uzattım. Çekici kavıyor ve araba üzerinde çalışmaya devam ediyor. Ben nefes almaya çalışıyorum.

"Temas kurmanın zamanı gelmişti," diyor.

"Biliyorum, özür dilerim."

Sonunda, biraz homurdandıktan sonra, arabanın altından yuvarlanarak çıktı. Yüzünde satis ed sırtışı. Sertçe yutkunuyorum, gözlerim yanıyor. Annemi tekrar görmek inanılmazdı ama bu büyük bir şeydi.

Omas Bridgeman, babam, ölümden döndü.

Saçlarının çoğu hâlâ duruyor. Biber grisi ve kalın. Cildi hiç bilmediğim çizgilerle kazınmış, yirmi yıl derinliğinde. Bunlar bir harita mı, merak ediyorum, onu tekrar bulmamın bir yolu mu?

Babam ayağa kalkıyor, kirli ellerine kaşlarını çatıyor ve çalışma tezgahına doğru yürüyor. Yağlı mavi tulumu mütevazı bir göbeği gizlemek için çok az şey yapıyor. Sanki yeni dizler ve kalçalar Noel listesinde olmalıymış gibi beceriksizce hareket ediyor. Ama annem gibi o da iyi ve sağlıklı görünüyor. Elleri biraz jel sürüyor ve havluyla çalışıyor.

Birini erken kaybettiğinizde, karanlık genellikle güzel anıları lekeliyor, hatta bazen onları tamamen gömüyor. Ama şimdi güzel anılar

aklımı başımdan alıyor: İlk kez bisiklet sürerken babamın sırtına vurduğu eli Zaman. Snowdon'da kamp yapmak, sisli bir sabah buzbir dereye yüzümüzü yıkamak. Padstow'da limanda balık tutmak. Berrak ve mutlu anılar, ailelerin üzerine inşa edildiği temeller.

Döneli sadece birkaç gün oldu ama zamanın ötesine uzanan ilk bağlantı dallarını hissediyorum. Amy'nin kayboluşundan önceki tüm bu anılar kederle bastırılmıştı ama yeniden nefes almaya başlıyorlar. O da ben de tüm bunları hatırlıyoruz. Elimde bir şans, eşsiz bir fırsat var ve ben bunu değerlendireceğim.

"Seni gördüğüme sevindim baba," diyorum, sesim duygu yüklü.

Üst cebinden kırmızı çerçeveli bir gözlük çıkarıp takıyor ve gülümsüyor. ! Seni görmek de güzel evlat." Beni inceliyor, kahverengi gözleri ağır, kara kaşlarının altında gölgeleniyor. "Neden hiçbir çağrımıza cevap vermedin?"

"Seni görmezden gelmek istememiştim. Sadece çok yoğun bir hafta sonuydu."

Başını öne eğiyor ve nazik bir uyarıda bulunmak için elini kaldırıyor. "Annen ve ben endişelendik."

"Olmana gerek yok. Ben Ne. Ve tatil için gerçekten üzgünüm."

Onu fırçalıyor. "Beni bilirsiniz. Cornwall'ı seviyorum, deniz havasını seviyorum ama dört gün yeter. Eve dönüp işlerime devam etmekten çok mutluydum." Havluyu yere bıraktı ve tezgâha yaslandı. "Pekâlâ o zaman. Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Kulağa giderek daha aptalca gelen kazamı ona anlatıyorum ve hafıza boşluğu konusunda dürüst oluyorum. Annemin aksine, o bunu iyi karşıladı. Sessizce dinliyor, kaşları çatık, sanki bir sonraki hamlesini planlıyormuş gibi belli belirsiz bağlantılar kuruyor. Bekliyorum, kendimi savunmasız hissediyorum.

"On dört yaşından sonrasını hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Oldukça garip olmalı."

"Öyle." *Hiçbir fikrin yok.*

"Dava açtığın için üzgünüm evlat, ama sormak zorundayım, George Street otel anlaşmasını neden durdurmak istiyorsun? Aylardır bunun üzerinde çalışıyorsun. Eğer her şeyi unuttuysan, neden kendi haline bırakmıyorsun ve kendini daha iyi hissedene kadar Martin'in işlerle ilgilenmesine izin vermiyorsun?"

. Eğer gerçekten hafıza kaybım olsaydı, yapacağım şey tam olarak bu olurdu. Ama Alexia'yla ilgili anılarım canlı ve yeni -öpüşmemizin üzerinden bir haftadan az zaman ve onu bırakmak istemiyorum.

Anlaşmayı iptal etmek için makul sebepler aradım. "Mesele şu ki, üst kattaki tasarım mağazasının yakın zamanda dekore edildiğini, yeni halılar döşendiğini ve bir sürü yeni insan işe alındığını öğrendim. Onları gerçekten atmamız gerektiğini düşünmüyorum. Cheltenham'daki küçük işletmeleri desteklemeliyiz, sizce de öyle değil mi?"

Babam pek etkilenmişe benzemiyor. " e sözleşmede bir fesih maddesi vardı. Herkes

Neyin içinde olduklarını biliyorlardı. Bu adamlar başka bir tesis bulabilirler. Bu tür durumlar her zaman olur."

"Biliyorum, ama bu hafta sonu gazeteleri okudum," diye karşı çıktım, "ve ekonomi bu , sanırım bir ya da iki yıl beklememiz daha iyi olabilir."

" e ekonomi?" Babam sanki kaçırmışım gibi beni inceliyor. "Ben Bu düşüşün hafızandan daha fazlasını etkilediğinden endişeliyim, evlat." Yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu, sanki beni biraz sarsmak istiyormuş gibi. "Bunu sen istedin! Parayla neler yapabileceğin konusunda heyecanlıydın." Beni bırakıyor, çalışma masasına doğru yürüyor ve telefonunu eline alıyor. "Yarın seni Dr. Sharma'ya götüreceğim-"

"Annem de ondan bahsetti," diye araya giriyorum, "ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek baba. Şimdi olmaz. Olan oldu. Dr. Hyde bunun sadece zaman alacağını söyledi. Bana bir şeyler anlatmaya devam et, eninde sonunda hepsi geri gelecektir."

"Dr. Hyde kim?" Telefon ekranında duraklıyor.

"Hafta sonu görüştüğüm danışman. Amnezi teşhisi koyan oydu." Babam telefonunu bıraktı. "Bak, bu benim anlaşılmam, yani benim kararım, değil mi?"

İç çekti. "Evet, teoride öyle ama belli ki iyi değilsin evlat. Tüm sıkı çalışmanı yok etmene izin veremem. Hafızan geri geldiğinde bana teşekkür edeceksin. Sanırım Martin'le konuşmam gerekecek."

"Lütfen bunu yapma baba. Sadece konuşmaya devam edelim, tamam mı? Daha hızlı iyileşmeme yardımcı olur."

Şakaklarını ovuşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşin için endişeleniyordum... şimdi senin için daha çok endişeleniyorum."

"Amy için neden endişelendin?"

"Oh, bilirsiniz, her zamanki sebep. Tüm bu stresin başka bir nöbetini tetiklemesinden endişe ediyorum."

"Bölümler mi?"

"Onu bu hafta sonu gördün, değil mi? Tekrar bir şeyler görüp görmediğini sana söyledi mi?"

"Hiçbir şeyden bahsetmedi." Endişelenmeye başladım. Bu sabah yorgun görünüyordu. "Ne tür şeyler görüyor?"

Babam kaşlarını çatıyor, derin bir endişe yüzünü gölgeliyor. "Bunların hiçbirini hatırlamadığına inanamıyorum. delilik bu, Joseph."

Bu konuda hemfikiriz.

Babam arabaya doğru yürüdü, eliyle tepe lambasının altında durdu. Ellerini kalçalarına koyuyor ve projesine sevgiyle bakıyor. Sonunda bana döndü. "Belki unutmuşsundur ama geçen hafta bu anlaşma için o kadar heyecanlıydın ki zar zor uyuyabildin." Elindeki temizlik bezini bankın üzerine atıyor. "Martin'le konuşmaya devam edeceğim evlat, ama acele bir şey yapma. İmzalanmış sözleşmeleri müteahhitlere geri göndermeden önce elimizde birkaç gün var. Umarım hafızan geri gelmeye başlar ve Cuma gününe kadar her şeyi halledebiliriz."

Annem elinde dumanı tüten iki fincanla kapıda beliriyor. "Çay?"

Amy dikiz aynasına bakıyor, sinyal veriyor ve kaldırımdan uzaklaşıp öğleden sonra trafiğine giriyor. Hoparlörlerden Sheryl Crow bangır bangır çalıyor, müzik çığ ve canlandırıcı.

"Şu yoğun bir kurtulayım, sonra doğru düzgün sohbet edebiliriz."

Amy, otobüsler, minibüsler ve okula giden ebeveynlerin aile arabaları arasından ustalıklı sızıldığını söylüyor. Amy şehrin merkezinde ilerliyor, ben de annem ve babamla yaptığım ziyareti kafamda canlandırarak tanıdık olmayan dükkanların ve yabancıların geçişini izliyorum. Yavaş yavaş yol daralıyor ve ağaçlarla kaplı geniş bir yola sapıyoruz. Amy koltuğunda geriye yaslanıyor ve tutuşunu gevşetiyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor. "Bu kadar meşgulken araba kullanamam ve konuşamam."

Çoklu görev, normal insanlara kendilerini yetersiz hissettirmek için yaratılmış bir efsanedir."

Kıkırdıyorum. "Bu ne. Bana odaklanacağına yola odaklanmanı tercih ederim." Radyoyu kapatıyor. "Söylesene, ben gittikten sonra babamla işler nasıl gitti?" "Dürüst olmak gerekirse, birkaç garip an oldu. Oğlu değiştirildi, ve iade politikası yok. Hiçbir zaman sorunsuz olmayacaktı."

"Annem sen gittikten sonra bana mesaj attı. Neredeyse hiç yemek yemediğini söyledi."

senin için endişelendiğini ama onun kadar kötü olmadığını söyledi.
genel olarak beklenen."

"Bu bir sonuç," diyorum. "Gerçi babamın aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Beni Sharma adında bir başhekimin yanına sokmak için yanıp tutuşuyordu. Aslında ikisi de öyleydi." Kendimi onların koymaya çalışıyorum. "Onları suçlayamam. Onların yerinde olsam ben de beni tedaviye gönderirdim."

Amy iç çeker. "Bilmiyorum. ey'in her şeye para ve uzman atma eğilimi var. Bazen keşke biraz sakın olsalar, iyileşmeyi zamana bıraksalar diyorum. Bazen yapılacak en iyi şeyin hiçbir şey yapmamak olduğunu öğrendim."

" bu çok Budist bir yaklaşım."

"Sanırım öyle. Bence Budistler pek çok şeyi doğru yapmışlar." Hızlı bir yola sapıyoruz ve minibüs son vitesine geçerken homurdanıyor.

"Bu arada nereye gidiyoruz?" Kahverengi karton kutularla dolu arka koltuğa bakarak soruyorum. "Çok teslimatımız var mı?" Keşke öğle yemeğini daha fazla yeseydim diyeceğim. Annem bana içinde dört kişilik bir aileyi doyurmaya yetecek kadar yemek artığı olan kocaman bir Tupperware kabı vermişti ama evdeki buzdolabında duruyor.

"Merak etmeyin," diyor Amy. "Coleford'daki yeni bir galeriye sadece bir siparişimiz var. ey baskılarımdan bazılarını satmayı ya da iade etmeyi kabul etti."

" at's brilliant!" Ben de öyle dedim. "Şu anda işlerin nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi. "Ooh bak, Joe, Puzzlewood'a dönüş var!" Elini burnumun önünde sallayarak arabanın sol tarafını işaret ediyor. Boynumu kaldırıyorum ama tek gördüğüm vızıldayarak geçen metal bir yol tabelasının gri arka yüzü.

Amy'nin gözleri parlıyor. "Hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Bir keresinde oraya birlikte gitmiştik, ben bir yaşındaydım, sen de on iki yaşlarındaydın. Birlikte

tüm *Star Wars* oyuncaklarını."

Kulağa ne kadar da benim gibi geliyor diye kıkırdıyorum. "Hatırlat bana. Ne yapmıştık?" "Dondurucu bir soğuk vardı, Kasım ayı olabilir. Bütün oyuncaklar için bir sığınak yaptık.

Bir mağaranın içine girdik ve onlara sonbahar yapraklarından hayali bir kamp yaptık."

Derin yeşil ağaç gölgelikleri, iskelet dallardan inşa edilmiş hiçbir yere gitmeyen köprüler ve nemli, yosunlu gibi uzak anılar zihnime hücum ediyor. ",

Bana geri geliyor. Bir hayvan kafatası bulmamış mıydık? Ve onu mağara girişi kötöleri korkutup !"

"Evet, öyle yaptık! Bunu unutmuşum." Amy gülümsüyor. "Oraya tekrar gittiniz mi? Öteki Joe ile yani?"

"Evet," diyor. "Eskiden oraya ailecek çok sık giderdik, yılda birkaç kez." Utanç verici bir kıskançlık hissediyorum. "Ama *Star Wars* gezisi her zaman hatırladığım bir gezi. *Star Wars* sözünü nasıl hep yanlış anladığımı hatırlıyor musun?"

Bir an düşündüm, sonra yüzüm aydınlandı.

"Çatallar seninle olsun!" ikimiz de hep bir ağızdan söyledik ve patlattık.

"Arkadaşlarımla yemeğe çıktığımda hala bazen bunu söylüyorum." Amy kıkırdıyor.

"*Bon appétit*'ten çok daha pratik, de öyle değil mi?"

Yirmi dakika sonra Shadow Lane Galerisi'ne vardık. Amy galeri ile yandaki şarküteri arasındaki dar bir aralıktan ustaca manevralarla geçiyor. Arka tarafa park edip minibüsten indik. Galerinin arka tarafındaki küçük ahşap kapı açılıyor ve beyaz-sarı saçlı, tamamen siyah giyinmiş, zayıf, genç bir adam omuzlarını kamburlaştırıp ellerini soğuğa sürterek bizi karşılamak için dışarı fırlıyor.

"Hey, Amy!" diyor ve ona sarılmak için uzanıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Bu kez bizim için yeni bir sanatçınız olduğunu duydum."

"Selam, Henry. Gerçekten de var! Görene kadar bekle. Renkler muhteşem." Amy kamyonetin arkasındaki kutulardan birini kaldırıp Henry'ye uzattı.

Elindekiyle kapıya doğru sendeleyerek geri döner ve içeride kaybolur. "Şunlardan birini taşımama yardım eder misin Joe?" Amy bana kutulardan bir tane daha uzatıyor.

Ağır olması için hazırlanmıştım ama çok garip. Amy'yi takip ediyorum. bina, beton zeminli ve mat siyah duvarlı geniş bir oda.

"Şunları şuraya koyun çocuklar, mu?" Henry, yarı açık kutular ve karton yığınlarıyla dolu bir alanı işaret , "Şuraya koyar mısınız?" diyor.

Köşede lacivert ipek bir perde hışırdıyor ve mor başörtüsü takmış kısa boylu, yuvarlak yüzlü bir kadın başını perdenin arkasından uzatıyor. Gözlüklerini çeker

burnuna indirir ve ısıltılı bir gülümsemeye dönüşür.

"Seni görmek harika Amy!" diyor. "Şu yeni tuvallerden birkaçını aç ve ışığa doğru getir. Henry, sana burada ihtiyacım var."

"Ama ben sadece yardım ediyorum-"

"Şimdi." Başı kayboluyor. Henry azarlanmış bir köpek yavrusu gibi peşinden koşar. "at's Maude," diyor Amy.

"Karakterli birine benziyor," diye not ediyorum.

"Altın gibi bir kalbi var," diye yanıtlıyor Amy bir kutuyu açarken, "ve harika bir gözü var. Burada yaptıklarına bayılıyorum. Geçen yıl bir sergi düzenledi, tüm sanat eserleri zeminden sadece bir metre yukarıda asılıydı, böylece çocuklar ve tekerlekli sandalyedeki insanlar yaklaşabiliyorlardı. Her zaman yeni fikirler üretiyor. İşte." Tuvallerden birini bana uzattı. "Gel bakalım."

İpek perdeden geçerek ana galeriye giriyoruz. e duvarlar beyaza boyanmış ve caddeye bakan pencereler tabandan tavana kadar uzanıyor. İnce aydınlatmasıyla mekân neredeyse aydınlık hissi veriyor.

Maude, limonlu ve ıhlamurlu elbisesiyle odanın içinde usulca bize doğru ilerliyor. "Amy, sevgilim?" diye soruyor ve uzanıp küçük, melek gibi eliyle Amy'nin yanağını okşuyor. "Nasıl hissediyorsun? Enerjin iyi mi?"

"Enerji iyi," Amy. "Maude, bu benim kardeşim Joe."

Maude elini uzatıyor ve kibarca tokalaşıyoruz. Teni çok yumuşak ve güven verici derecede sıcak. "Tanıştığımıza memnun oldum Joe," diyor. "Kız kardeşine baktığını gördüğüme sevindim. Şimdi, yeni bebeklerimi görmeme izin ver."

Amy bir tuvali kaldırıyor ve Maude sessizce inceliyor. Bu bir liman manzarasıdır, tekneler ve gezi yatları vardır, ancak renk paleti turuncu, koyu sarı ve kestane kahverengisinden oluşan bir sonbahar patlamasıdır, turkuaz ve ara sıra kırmızı bir sıçrama ile vurgulanmıştır.

"Sanatçı karışık çalışıyor," diyor Amy. "Yakından bakarsanız, gazete kâğıdı parçalarını nerede kullandığını görebilirsiniz. Joe'nun bakarsanız, duvar kâğıdı ve kumaş parçaları da kullandığını görebilirsiniz."

Kollarımdaki resme bakıyorum. Baş aşağı bile olsa hoşuma gidiyor. Biri deniz manzarası, uzun gemiler ve kızgın bir gökyüzünde süzülen bulutlar.

"Onlara bayılıyorum!" Maude ilan ediyor. "Aklımda mükemmel bir yer var. Henry!" Parmaklarını şıklatıyor ve Henry koşarak . "Batı duvarını boşaltın lütfen. Sergilenecek yeni eserlerimiz var!"

Bir fincan çay ve Maude'un ev yapımı havuçlu kekinden bir dilim yedikten sonra tekrar yola koyulduk.

"Eminim resimlerini Maude'a satabilirsin." Amy bana alaycı ve yan bir bakış attı. "Onları görmedin." "Eminim iyidirler."

Omuz silkiyor. "İnsanların onları görmesini istemiyorum. Resim yapmaktan kadar zevk almıyorum. Her şeyden çok tedavi edici."

"Küçükken resim yapmayı çok severdin." "Her çocuk sevmez mi?" diyor küçümseyerek.

"Şart değil."

Birkaç dakika sessizlik içinde yuvarlanıyoruz.

"Amy, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diyor. "Ateş ."

"Babam bana yine bir şeyler görüp görmediğini sordu. Bana ne demek istediğini söyler misin?"

"Sana bunu mu sordu? Neden?"

"Konuşma sırasında gündeme geldi. Sanırım senin için endişeleniyor."

Amy homurdanır ve gözlerini inatla yola diker. "Bak Joe, dürüst olmak zorundayım. Babamla aramızda hiçbir zaman pek bir bağ olmadı. Sanırım ben küçükken kendi çapında denedi. Ama o ve diğer Joe'nun çok daha fazla ortak yönü vardı. İş, golf... çocuk stu, bilirsin. Bana ne söyleyeceğinden emin olduğunu hiç sanmıyorum."

Ani ve ısrarlı bir çınlama sesi duyulur; gösterge panelinde, hız göstergesinin hemen altında kırmızı bir ışık yanar.

"Olamaz," diyor. "Yine mi o lanet uyarı ışığı! Geçen hafta yağını değiştirdim." Yolun birkaç yüz metre ilerisinde küçük bir park yeri var.

alan ve o içeri çeker.

"Motoru kontrol etmek isterdim," diyorum, "ama dürüst olmak gerekirse neye hakkında hiçbir fikrim yok." Keşke daha iyi bir kardeş olabilseydim.

"Merak etme, yerel bir tamirci tanıyorum. Onu arayacağım." Dışarı tırmanıyor

Dikiz aynasından onu telefonda kamburlaşmış, yere bakarken izliyorum ve babam hakkında söylediklerini düşünüyorum. Sanki dünya dönmüştü. Bu zaman çizgisinde o kara koyun ve ben de bir çeşit altın çocuk muyum? İyi hissettirmiyor.

Amy telefonu kapattı ve minibüsün benim tarafıma doğru yürüdü. Kapıyı açtı. "Yola çıktı ama bir saat kadar sürer."

Bunu düşünüyorum ve bir plan şekilleniyor. "Puzzlewood'dan ne kadar uzaktayız?" Amy omuz silkiyor. "Kuş , muhtemelen on beş dakikalık yürüme mesafesinde."

"Gidelim," diye öneriyorum. Yürürsek Amy'nin benimle daha çok konuşacağını umuyorum. "Eğlenceli olabilir. Yol kenarında buz gibi bir minibüste oturmaktan iyidir."

Esniyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor, omuzlarının kıpırdadığını duyuyorum. "Biz de gidebiliriz," diye kabul ediyor. Telefonunda varış noktamızı Puzzlewood olarak belirliyor, sonra çitin üzerinden tırmanıp çamurlu bir arazide yola koyuluyoruz. "Biraz çamurlanacağız," diyor botlarındaki toprak parçalarını silkeleyerek.

Büyükanne Bridgeman'ın en sevdiği sözlerden biri olan "En azından temiz toprak" diye cevap veriyorum.

Yürüdükçe gerginliğin azaldığını ve Amy'nin ruh halinin hissediyorum.

"Daha önce babamla ilgili hassas bir noktaya değindiysen özür dilerim," diye başlıyorum. "Öyle demek istememiştim."

"Biliyorum," diyor Amy. "Bu senin hatan değil. Açıklamak istiyorum." Elinde

Benim için bir bar kapısı açıyor ve koyunlarla dolu bir tarladan geçip yavaşça bir tepeye doğru ilerliyoruz. "En dönmem gerekiyor," diyor Amy. "Her şeyin başladığı yere."

"Dinliyorum," diyorum, yokuş dikleştikçe hafifçe nefes nefese kalıyorum.

"Sen beni kurtardıktan sonra birkaç kez daha seyahat ettim, sadece kısa

sıçrayışlar. Biliyordum ki

Bana yapmamamı söylemiştin ama nasıl duracağımı bilmiyordum. Kimseye söylemedim.

o."

"Gölde olanlardan sonra korkmadın mı?"

"Elbette. Sen beni kurtardıktan sonra hep nefesimi tuttum, belki yine suya düşerim diye."

Küçük Amy'nin gözlerini kısıtığını ve burnunu sıkıldığını, zamanın onu bilinmeyen bir yere götürmesini beklediğini hayal ediyorum ve bu kalbimi kırıyor. "Kimse sana yardım etmediği için üzgünüm," diyorum.

Amy omuz silkiyor. "Dokuz yaşımdayken birdenbire kesildi ama on beş yaşımdayken tekrar başladı. Ve sonra gerçekten kötüleşti."

"Ne tür bir kötülük?"

"Çok fazla seyahat, genellikle çok kafa karıştırıcı ve uzak yerlere. Çoğunlukla nerede olduğumu ya da hangi yılda bilmiyordum. Bu beni çok korkutuyordu." Amy bir an uzaklara bakıyor, hatırlıyor. "Annem ve babam için zordu, ve diğer Joe için de. Bunu şimdi anlıyorum. Her şeyi görmezden , hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Annem ve babam bende ciddi bir sorun olduğunu düşündüler. Akıl hastası olduğumu ve tedaviye ihtiyacım olduğunu düşündüler. Her zaman yaptıkları gibi her şeyi denediler. erapistler, ilaçlar, her şey. Ama işe yaramadı. Daha da kötüleşti. Aslında bir süreliğine evden ayrıldım."

"Gerçekten mi?"

". Kontrol etmeyi öğrenene kadar geri dönmedim. Sen haklıydın. Sonunda onu durdurmayı başardım."

"Nasıl?"

"Uzun hikâye," diyor. "Bugün için değil." "En son ne zaman seyahat ettiniz?" "Yıllar önce, ama babam hâlâ endişeleniyor."

Tepenin zirvesine ulaşıyoruz ve nefes almak için duruyoruz. Önümüzde vadi , Puzzlewood'un karanlık kütlesi dev bir yeşil sünger gibi.

e manzara bana Leckhampton Tepesi'ni hatırlatıyor ve içimi beklenmedik bir keder kaplıyor.

"Ne oldu?" Amy bana sordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Sadece Alexia'yı özleyorum," diyorum.

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Bana ondan biraz daha bahset. Nasıl biri?"

Soruyu düşündüm. "O gerçekten harika biri. O insanlardan biri pozitif enerji, anlıyor musun?"

Amy bana nazik ve anlayışlı bir gülümseme verdi. "İkiniz ne zamandır ? Yani ayrıldığınızdan beri. Yani ayrıldığınızda?"

"Sadece birkaç hafta. Ama nedense bundan daha uzun sürdü. İyi anlamda."

"Gerçek bir şeye benziyor. Neden iptal etmeye çalıştığını . bu otel anlaşması, yüzden buralarda olacak." Amy iç geçirir. "Ama ben senin çok fazla ve çok hızlı değişmeye çalışıyor."

"Ama sen bana işleri kendi bildiğim gibi yapmam gerektiğini söyledin ve haklıydın. Hayatımın geri kalanını Öteki Joe'nun gölgesinde geçiremem, Amy."

"Biliyorum," diyor sabırla, "bu senin hayatın. Ama belki de bunu onun yarattığı hayatla dengelemek gerekiyordur. Bunun bir takım çalışması olması gerekiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

Yamaçtan aşağıya, ormana doğru ilerliyoruz ve ağaçların altından geçerken gün ışığı yeşile dönüyor. Burası uhrevi bir havaya sahip, büyümlü ve kadim.

Amy, "Biliyor musun, yardım edemem ama senin eve dönüşünü yanlış anladığımı düşünüyorum." diyor.

"Saçmalama!" İtiraz ediyorum. "Daha ne ki?"

", bitireyim," diyor Amy. "Seni Öteki Joe'nun hayatına olabildiğince sorunsuz bir şekilde geri döndürmeye o kadar odaklanmıştım ki, yaptığın şeyi kutlamayı tamamen unuttum." Yakındaki bir kayanın üzerine atlayıp bacaklarını ve kollarını açarak ayakta duruyor. "Sen benim hayatımı kurtardın" diyor.

!" diye tekrar çıktığı kadar bağırlıyor ve başını yukarıdaki gölgeliğe doğru fırlatıyor. Gülüyor, sonra tekrar aşağı iniyor ve elimi tutuyor. "Buradayım Joe, çünkü sen beni almak için geri geldin. Sahip olduğum her şeye senin sayende sahibim. Bunu asla unutmayacağım."

Ormanı biraz daha keşfediyoruz ve sonra kendimize geri dönüyoruz, minibüse doğru ilerliyorduk. "Biliyor musun?" "Biliyor musun?" dedim. "Aslında gerçekten memnunum. Seninle böyle vakit geçirmek -sadece sen ve ben- eskiden hayalini şeydi." Çamurlu arazinin kapısını açık tutuyorum. "Belki bunu yeni bir başlangıç olarak düşünebiliriz?"

"Bunu isterim," diyor ama sesi çıkıyor. "Ne oldu?"

Boğazını temizliyor. "Sana bir soru sormam gerekiyor ve zor olsa da bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Elbette," diyorum kolayca.

"Nerede bilmek istiyorum."

"Annem ve babamdabiliyorsun." Bunu kastetmediğini de biliyorum.

"Bugün değil," diyor. "Dün ve dün gece. Sana ulaşamadım."

"Telefonumu kaybettim," diyorum dürüstçe, yeni telefonumu çıkarıp ona doğru sallıyorum.

İki elini de ceplerine soktu. "Joe, döneli sadece birkaç gün ama bilmem gerek. Cumartesi günü döndüğünden beri yine zaman yolculuğu yaptın mı?"

e soru beni solar pleksusuma bir yumruk gibi çarptı. Sadece söylemeyi düşünüyorum

Ona gerçeği söyle, ama sonra ne olacak? Her şeyi bilmek isteyecektir. Bu görevde başarısız olursam onu ölüme mahkum edeceğimi ve ailemi tekrar yok edeceğimi ona nasıl söyleyebilirim? Bunun ne yararı olur ki?

"Seni kurtarmaktan daha yeni döndüm. İyi olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim ve bir daha asla ama asla zaman yolculuğu yapmak istemiyorum."

Yalan söylemeden cevap verebiliyorum ama içimde bir öfke kabarıyor, tamamen W. P. Brown'a yönelik bir öfke. Amy'ye Londra'daki görevimden bahsedersem, ya beni durmaya ikna etmeye çalışacak ya da benimle gelmeyi talep edecek. Her iki durumda da kazanamam.

Kızgınlığım yüzeyin hemen altında fokurduyor. Onu tutmak için dişlerimi sıkıyorum

kaçmaktan. Amy yüzümü arıyor. e saniyeler uzuyor. Cebim saat göğsümde ağırlaşıyor. *Eğer dinliyorsanız, sessizce söylüyorum, şimdi beni adresine geri göndermek için çok kötü bir zaman olurdu.*

"Korkuyorum." Amy soğukkanlı görünmeye çalışıyor ama sesi boğazında düğümleniyor.

"Seni kaybetmekten korkuyorum. Aslında Terri ed."

"Ne demek istiyorsun? Neden beni kaybedeceğini ki?" "Geri dönüp Öteki Joe'nun yerini aldığı anda, sanırım bu içimde bir şey var." Yutkunuyor. "İmgelemlerim yeniden başladı."

"İmgelemler mi? Babamın bahsettiği şey bu muydu?"

Alnını ovuşturuyor. "Annem ve babamla bu konu hakkında konuşmayacağına söz ver."

Bu," diyor yorgun bir şekilde. "Lütfen?"

"Söz veriyorum," diyorum. "Bana da geliyorlar, biliyorsun. Ben onlara görüntü diyorum. Nesneleri tuttuğumda geçmişin tekrarlarını görüyorum. Bazen de insanlar aracılığıyla geçmişle bağlantı kuruyorum."

"Gerçekten mi?" e yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Bunun ne kadar güzel olduğunu anlatamam. anlayan biriyle konuşabilmek."

"Ben de öyle hissediyorum," diyorum. "Peki senin için nasıl çalışıyor?"

"Gençken sürekli imgelemler görürdüm" diyor. "Bu biraz uyanıkken rüya görmek gibi bir şey. Olası gelecekleri, bir kişi ya da durumdaki potansiyeli görüyorum. Gördüğüm şeyler her zaman gerçekleşmiyor ama *gerçekleşebileceklerini* biliyorum. Sanki zaman henüz karar vermemiş gibi hissediyorum."

"Onları ne tetikliyor?"

"Duygular yükseldiğinde ortaya çıkıyor gibi görünüyor. İşler karıştığında."

"Onları tekrar almana şaşmamalı," diyorum. "Benim geri gelmemle birlikte dünyanın altüst oldu."

"Ama bu farklı," diyor. "Dün gece gördüklerim geçmişte kaldı ..." Yanaklarını sıvazlıyor ve bana bakıyor. "Oldukça sisliydi, ama Londra'ydı ve açıkça altmışlı yıllardı. Her şeyde eski moda hava vardı: insanların giydiği kıyafetler, enerji Bu çok garip çünkü ben şimdiye kadar *hep* geleceği gördüm." Omuz silkiyor. "Görüyordum"

Bir de kilise. Dürüst olmak gerekirse oldukça ürkütücü."

Londra'nın hayalleri mi? Suçluluk duygusuyla yüzüm kızarıyor. Benim yüzümden olmalı. Yine de hiç kilise görmedim. daha endişe verici bir şey geldi.

"Amy, sence bu Londra'ya zaman yolculuğu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Yıllardır seyahat etmedim," diyor rmlly. "Her şeyi öğrendim.

Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum ama yine imgelemler görmeye başladıysan nasıl emin olabiliyorsun?" "Gençken, geleceği görürdüm ve sonra bir noktada sonraki birkaç gün, seyahat ederdim. İnşa edildiğini hissedirdim. Ama bu farklı. e pull

yeterince güçlü değil. Seyahate çıkacağım zaman, sanki bir akıntı beni denize sürüklüyor."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ama bu uzun sürmüyor.

"Benim sensin. Seyahat etmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Kız kardeşime bakıyorum, saçlarının düşüşüne ve burnunun kalkışına ve bir anlığına yedi yaşındaki Amy'yi yeniden görüyorum. Gözlerinde korku var.

Etrafımızdaki ağaçlar sanki dinlemek için eğilmiş gibi gıcırıyor. Neredeyse "Pinkie yemin et" diyeceğim -bizim şaşmaz sözümüz- ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Bunun yerine elini sıkıp ona duymak istediği şeyi söylüyorum, bir yandan da bunun en iyisi olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Amy beni eve bıraktı. Minibüsteki tek sorunun arızalı bir sensör olduğu ortaya çıktı. Umurumuzda değildi. Ormanda yaptığımız doğaçlama yürüyüşün tam da ihtiyacımız olan şey olduğu konusunda hemfikir olduk. Birlikte zaman geçirmek. Bağlantı.

Vinny daha ön kapıdan yeni çıkmıştım.

"Hey!" diyor şakacı bir şekilde. "Sadece bensiz gitmediğinden emin olmak için kontrol ediyordum. Bir haber var mı?"

Onu son gördüğümünden beri çok şey oldu. Ona Amy ile birlikte olduğumu söyledim, utanç verici Chloe fiyaskosunu atladım ve ailem ve Diğer Joe'nun iş girişimlerini geri alması konusunda onu bilgilendirdim.

Vinny kıkırdıyor. " at bana *Family Guy*'ın bir bölümünü hatırlattı, Peter Gri n kayınpederinin şirketini devralmıştı."

"Hiç görmedim. Ne oldu?"

"Çok komikti," diyor Vinny. "Tüm aile şirketini yok etti.

Her şey gitti."

"Yardımcı olmuyorsun dostum," diyorum.

"Evet, üzgünüm," diyor neşeyle. "Eminim olacaksın. Amy ile işler nasıl?"

"Şüpheli biri," diye itiraf ediyorum. "Yine zaman yolculuğu yapıp yapmadığımı sordu."

"Ona söylemedin mi?"

"Hayır. Endişelenmesini istemiyorum ve beni durdurmaya çalışmasını da istemiyorum. En iyisi bilmemesi. Yakında her şey bitecek ve sonra hayatımıza devam edebiliriz. Ne olduğunu asla bilmeyecek." Bunu söylüyorum ama sinirlerimi de bozuyorum.

"Onu şüphelendiren neydi?" diye sorar Vinny.

"Yıllar sonra ilk kez imgelemlerinin yeniden başladığını söyledi." "Özür dilerim. Az önce Amy'nin *imgelem* gördüğünü mü söylediniz?"

"Evet. Ben geçmişi görüyorum. O geleceği görüyor."

"bakalım. *Sen* de mi imgelemler gördüğünü söylüyorsun?"

Şu ana kadar aklıma gelmemiştir. Bu zaman çizgisinde Vinny benim tuhaf ve harika psikometrik yeteneklerim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Görüntülerimi açıklarken Vinny sessizce dinliyor, açıklamamı normalmiş gibi kabul ediyor.

"İnanılmaz," diyor heyecanla.

Ona dükkândaki hırsızlık olayını ve gizemli kadını nasıl gördüğümü anlattım. "kim olduğunu ve peşinde olduğunu bulmamız gerekiyor."

Vinny en iyi Sean Connery taklidini yapar. "Evet, Mishter Bond. Var." Gülüyorum. "Yani senin süper gücün geçmişi görmek." Bunu kulağa ne kadar çılgınca ve melodramatik geldiğinin farkında söylüyor. "Amy de Stu'yu böyle mi görüyor?"

"Görünüşe göre, evet, ama o geleceği görüyor, yani olası gelecekleri."

" çok havalı. Sana ne gördüğünü söyledi mi?"

Ben de bunu bekliyordum. Vinny'yi gereksiz yere endişelendirmemeye karar verdim, bu yüzden ona sadece temel bilgileri anlattım. "Altmışlı yılların Londra'sına dair bazı imgelemleri vardı."

Vinny başını kaşır. "Ama bir , onun geleceği gördüğünü söylediğini sanıyordum?"

"Öyle. Geleceğimi görüyor."

"Çünkü geleceğiniz geçmişte yatıyor! at's awesome."

Vinny'nin bu işi bu kadar çabuk çözmesine şaşırmadım. O bu konuda çok bilgili.

bilim mecazları. "Oldukça inanılmaz," diye itiraf ediyorum. "Ve onun vizyonları

bana tekrar seyahat edip etmediğimi sorması için yeterliydi."

"Umalım da o başka bir şey görmeden bu işi halledelim."

"Kesinlikle. planımız bu."

Vinny heyecanla, "Planlardan bahsetmişken, burada harika bir stu üzerinde çalışıyorum," diyor. " bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. Sürprizleri , değil mi?"

Aslında onlardan nefret ediyorum ama Vinny'nin hayallerini yıkmamaya karar verdim. Daha sonra buluşmak üzere anlaştık. Bana *adios* dedi ve kapattı.

Düşüncelerim Alexia'ya dönüyor. Alexia'nın burada kaldığından emin olmalıyım.

Cheltenham. Otel anlaşması birkaç gün içinde gerçekleşecek. Herkesin beni rahat bırakmasını istediğini biliyorum ama bu sadece para. Ve bildiğim bir şey varsa - gelmiş geçmiş en iyi gruptan öğrendiğim bilgelik - o da paranın aşkı satın alamayacağıdır.

Onu aramaya karar verdim ama telefonu sürekli çalışıyordu. Kapatmak üzereydim.

bir tıkırtı ve ardından bir hışırtı sesi duyulur.

Alexia cevap verir. "Meşgulüm, Joe." Sesi kesinlikle soğuk geliyordu. "Ne istiyorsun?"

Nezaket için zaman yok. "Tüm gelişmeyi durduruyorum," diyorum. "İşinizi taşımanıza gerek yok." Kalmak isteyeceğini umarak çapraz yapıyorum.

"Bunu neden yapasın ki?" Sesi temkinli.

"Çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Sizin için ve diğer tüm kiracılar için. Bazılarınız yıllardır burada ikamet ediyor. Hepinizi sokağa atamam."

"Gerçekten fikrini değiştirdin mi, ?" Sesi bıkkın. "Joseph, planlarının ne olduğunu bilmiyorum, hiç de . Ama eğer konuda ciddiyisen, önümüzdeki hafta sakinlerin toplantısına gelsen iyi olur, böylece hepimize bu ani ve açıkçası açıklanamaz U dönüşünü anlatabilirsin."

"Hayır. Önemli olan sensin." "Ben mi? Neden?"

"Gelip sizi görebilir miyim? Yüz yüze açıklamak isterim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen, Alexia. Gün sonuna kadar imzana ihtiyacım , sonra satışı engelleyebilirim." Bir duraksama oldu. Bunu hissedebiliyorum. "Lütfen. Benimle buluş ve kira kontratına bir göz at. Sadece birkaç dakika sürer. En fazla on beş dakika."

Nefes veriyor, açıkça sinirli. "Şimdi neredesin?"

"Dükkânımdayım."

"Kira kontratını imzalamak için hazırladınız mı?"

Gerçek evrak işleri. Bunu gerçekten düşünmemiştim. "Evet. Tam burada," diye onu temin ettim.

"Önce halletmem gereken birkaç şey var," diyor. "Yarım saat içinde orada olurum."

Hat kesildi. Tereyağı midemde dolaşıyor.

Pratik moda geçerek, kişiselleştirilebilir kira sözleşmesi şablonları için interneti tarıyorum ve diğerlerinden biraz daha güvenilir görünen bir web sitesinden ücretsiz bir tane indiriyorum. Aceleyle Alexia'nın adını yazıyorum, iş adresini Google'da ekliyorum ve kira süresini iki yıl olarak ayarlıyorum. Küllü yazıcımdan çıktı almaya çalışıyorum ama o minimalist cihazlardan biri ve hiçbir belirgin düğmesi yok - dürüst olmak gerekirse bunun bir yazıcı olduğundan bile emin değilim

-Ben de pes ettim ve elimde dizüstü bilgisayarımınla dükkana gittim.

Molly bir süre önce ayrıldı ve her şey derli toplu. e günlük masanın üzerinde yarına hazır bir şekilde duruyor ve dolaplar pırıl pırıl. her yer cila kokuyor. Molly Tanrı'nın bir lütfü. Ön kapının kilidini açıyorum, sonra masaya oturup bekliyorum.

Yirmi dakika sonra Alexia içeri giriyor, zil onun gelişini haber veriyor. Zıpladım.

onu selamlamak için. Kalın mavi bir kazak ve kot pantolon giyiyor; gündelik, sade ve son derece hoş. Saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzündeki ifade bana çok iyi geliyor.

" geldiğiniz için teşekkürler," diyorum sıcak bir şekilde.

"Neredeyse yapmayacaktım" diye yanıtlıyor, "ama bu benim işimle ilgili ve benim iş benim için önemli."

Öyle olduğunu biliyorum. Onun bulundum, rafındaki kitapları gördüm, insanlara yardım etme teknikleri ve yaklaşımları hakkında konuşmasını dinledim.

"Çay ister misiniz?" diye sordum. "Bitkisel çayım var."

"Hayır, teşekkür ." Kollarını kavuşturuyor. "Kira kontratını aldınız mı?"

"Burada, dizüstü bilgisayarımda," diyorum, "ama ne yazık ki çıktısını alamadım."

"Şaka yapıyorsun."

"Özür dilerim," diyorum, kendimi gerçekten aptal gibi hissederek.

Dizüstü bilgisayarını ona doğru itiyorum. El çantasına uzanıyor, gözlüklerini alıyor ve takıyor. Sayfaları hızla tarıyor. Uzanıp yanağının berrak, yumuşak tenini okşamak için can atıyorum. Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, dumanlı gözleri şüpheyle parlıyor.

"Bunu şu genel hukuk sitelerinden birinden indirdin, değil mi?" diyor kuru bir sesle. "Filigranında 'e Law Shack' yazıyor. Şık." Dizüstü bilgisayarını bana doğru itiyor ve gözlüklerini kafasına kaldırıyor. "Neden satış yaptığın insanlara fikrini değiştirdiğini söylemiyorsun? Bütün bu saçma sapan şarkılar ve danslar niye? Yoksa ayağa kalkıp onlara gerçekten ne hissettiğini söyleyecek kadar erkek değil misin?"

Yanaklarım kızardı. "Satışı durdurmanın tek yolunun yeni bir kiracı kontratı düzenlemek olduğu söylendi, ben de öyle yapıyorum."

"Geçen yıl sakinlerin toplantısına geldiniz ve binaya ve kiracılara bağlı olduğunuzu söylediniz. Size inandım."

"Kendimi ," diyorum ciddiyetle.

Beni görmezden geliyor. " tr ay önce bize gönderdiğiniz 'Sayın Sakinler' mektubunda, durup dururken, küçük harflerle yazılmış bir mola maddesini hatırlattınız ve hepimize haber verdiniz. Ne bir açıklama, ne de bir uyarı. Biliyorum bu bir iş, böyle şeyler olur ama bu tür şeyleri yapmanın yolları var. Bir-" Kendini durduruyor.

"dilerim," dedim. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum ama bunu imzalarsanız bir önemi kalmayacak."

"Benim için önemli," diye karşılık veriyor. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamaya çalışıyorum."

Bu kadar ani bir değişiklik, o binada yaşayan herkesin hayatını değiştirir. Hayatları ve aileleri olan sahipleri olan dört ayrı işletme. Ama bunun benimle ilgili olduğunu söylemişsiniz. Bununla ne demek istediğini açıklamalısın."

O kadar kızgın ve kafası karışmış görünüyor ki, ilerlemenin tek yolunun ona gerçeğin bir kısmını söylemek olduğuna karar verdim. Artık kaybedecek bir şey yok.

"Cheltenham'dan ayrılmanı istemiyorum."

Başını iki yana sallar. "Sen tam bir baş belasısın, gerçekten öylesin. Satışı duyurduğunuzda, bana inat olsun diye yaptığınızı düşünmeden edemedim, bunun ... ile bir ilgisi olduğunu düşündüm." Yine durdu.

"Ne ile?"

"Bunu olanlar yüzünden yaptın." Hafifçe kayıyor, yanaklarında en ufak bir renk belirtisi var.

"Bekle, aramızda bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Bana bakıyor, çileden çıkmış. "Yaptığımızı biliyorsun! Tanrım, Joseph, bunu daha ne kadar sürdüreceksin? Böyle davranarak ne kazanacaksın?"

Ben yavaşım. Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Bu tür şeylere daha yatkın biri için tüm işaretler oradaydı. Ama bu çok garip. Diğer Joe ve Alexia. Ben ve Alexia. Belki de bunların olması gerekiyordu. Omuzlarım temkinli bir şekilde düştü.

"Üzgünüm Alexia, gerçekten hatırlamıyorum. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Ona sordum. "miydik?"

"Şey, sanırım o tarafa doğru gittiğimizi düşünmüştüm..."

"Peki neden ?" Ona soruyorum. "Lütfen, Alexia."

Soğuk dış görünüşünde ince bir değişim, zırhında bir çatlak var. "Level with

Ben, Joe. Sadece bir kez olsun, tamamen dürüst ol. Amnezin gerçek mi?"

"Öyle." Ona tekrar dağ bisikleti kazasını, insanların kim olduğunu hatırlayabildiğimi ama belirli olayları ya da deneyimleri hatırlayamadığımı anlatıyorum. "Bazen utanç verici, bazen acı verici, bazen de neredeyse komik. İnsanlar görünüşüme ve sesime rağmen bu gerçeğe alışmakta zorlanıyorlar."

Aynı değilim, içim aynı değil. Ben senin diğer Joe'nun ikizi gibiyim. biliyordu."

Yüzü yumuşuyor ve Leckhampton Hill'de birlikte olduğumuzdan beri görmediğim tanıdık bir ifade görüyorum. "Daha önce hiç böyle konuşmamıştın."

"Ne gibi?"

"Bir şeyler hakkında nasıl hissettiğinizi. Hep yüzeyde kayıyormuşuz gibi hissettim. İçeri girmeme izin vermedin. Ulaşılabilecek bir derinlik olduğundan bile emin değildim."

"Dediğim gibi. Ben senin tanıdığın adam değilim."

Alexia kaşlarını kaldırır. "Merak ediyorum-"

Dükkanın kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi. Onu tanımıyorum. İri yapılı ve bakımlı biri ve kapı arkasından kapanırken burnuma keskin bir turuncuğil tıraş losyonu çarpıyor.

"Siz Joseph Bridgeman mısınız?" diye soruyor gruy, kan çanağına dönmüş gözleri

Ben.

"Evet," . "Dükkan kapalı ama. Yarın tekrar gelmenizi rica edebilir miyim?"

"Ben Chloe'nin erkek arkadaşıyım," diye anons ediyor. Genç, güçlü ve aniden çok tehlikeli görünüyor.

Oh, hayır. Chloe'yi neredeyse unutmuştum. Sorun çıkarabileceğine dair bir önsezim vardı. Tanrı bilir erkek arkadaşına neler söylemiştir. Gözlerinde beni boğarak öldürmek isteyebileceğini gösteren bir ifade var. Masum olduğumu biliyorum ama Öteki Joe'nun kalemni başkalarının mürekkebine batırdığından şüphelenmek için artık çok iyi bir nedenim var.

Alexia bana ters ters bakıyor. "Ben de tam gitmek üzereydim zaten," diyor Adam, çıkış yolunu kapatmasına rağmen.

"Bunu duymak isteyebilirsin," diyor. "Kime bilin diye."

Alexia önce bana, sonra ona baktı. "Sizi temin ederim, bizim bir yok." Sanki bu fikir onu tiksindiriyormuş gibi söylüyor.

Adam bana doğru bir adım daha attı. Masanın arkasına geçiyorum.

"Sana haberlerim var, Posh Boy," diye homurdanıyor. "Ben ve Chloe, yeniden birlikteyiz ve her zamankinden daha güçlüyüz."

" at harika," diyorum. "Dinle, Chloe ve ben, hiçbir şey olmadı." Ben Masumiyetimi savunurken Alexia'nın buz gibi bakışlarının acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Kapa çeneni," diye bağıyor. "Bana her şeyi anlattı. Nasıl tanıştığınızı. Tüm küçük randevularınızı. İkiniz de bana aptalmışım gibi davranıyorsunuz." sıkıyor. "O benim kızım ve seninle işi bitti. *bitti*. mı?"

Sessizce, Öteki Joe'yu kız arkadaş seçiminden dolayı azarlıyorum. Bu adamla tartışmanın bir anlamı olmadığı açık. "Anladım. Çok özür dilerim." Tam olarak ne için özür dilediğimi bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum.

"Bekâr birini bul, seni zavallı piç kurusu ve başkalarının kızlarını çalmayı bırak." Sopasını bir top gibi sıkıyor, sonra tekrar gevşetiyor. "Sana ciddi bir zarar vermeden önce gideceğim."

Dükkândan çıkıyor ve caddede adım adım ilerliyor. Gömleğimi düzeltiyorum ve sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışıyorum.

" at korkunçtu," diyor Alexia.

"Biliyorum ama görüldüğü gibi değil."

"Hiç değişmemişsin," diye homurdanıyor. "Hâlâ sadece bir oyuncusun. Ve neredeyse bana sahip oluyordun."

Harika. Hayatımın aşkını *neredeyse* deli olmadığımı ikna ediyordum, sonra tanımadığım bir adam dükkânıma daldı ve sahip olmadığım bir hava için neredeyse beni dövüyordu. Bugün daha kötü olabilir mi?

Sert bir titreşim zihnimi odaklanmaya zorluyor. El yordamıyla cep saatimi buldum ve ön paneli açtım.

Gün Saat Dakika

Ciddi misin?

"Olman gereken bir yerde mi?" Alexia benimle alay ediyor. "Kancadaki başka bir kız mı?"

"Evet . . . Hayır. Gerçekten üzgünüm, Alexia, ama gitmem gerek."

"Olma," diyor, hayal edilebilecek en aşağılayıcı bakışla. "Ben

Dürüst olmak gerekirse, rahatladım."

Kapıya doğru yürüyor ama ben ona sesleniyorum, "Yine de kalacak mısın? Cheltenham'da mı?"

Kadın başını sallar. "Sen her zaman bir kadın isteyen o zavallı adamlardan birisin. sahip olamayacakları şeyler."

"hiç de öyle değil," diye karşı çıkıyorum. "Alexia, görmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum." "etme." Bana bir yumruk attı. "satılık değilim. Takip edilmesi gereken kanlı bir ganimet." Yüz ifadesi soğuk bir kararlılığa bürünüyor. "Son kez söylüyorum, ne yapman gerekiyorsa yap ama beni bu işe karıştıрма!"

Kapıyı çekip açıyor ve dükkândan dışarı çıkıyor.

Kendime acıyacak zamanım olmadığı için neredeyse minnettarım. Tekrar S'ye dönmeden önce yirmi altı dakikam var. Onu yanımda götürmeyi planlamamıştım, ama Vinny yardım etmek istiyor ve şimdi yakında ayrılmakla karşı karşıyayım, onun gelmesini gerçekten istediğimi fark ediyorum. Kendisine yardımcım bile dedi. Şimdi bir tane alabilirim. Numarasını çeviriyorum.

"Hey, Doktor," diye neşeyle cevap veriyor. "N'aber? Beni şimdiden özledin mi?" "Yine gidiyorum."

"Harika." Yutkunduğunu duydum. "Ne zaman?"

"Yirmi beş dakika," diyorum ona, kapıya doğru koşmaya başlamışken, "ve saymaya devam ediyorum. Vinny, benimle gelir misin?"

"Emin olabilirsin," diyor. e hattı çatırdıyor. "Bana zamanında ulaşabilecek misin?" "Sanırım. Hazır ol."

W. P. Brown'ın bana verdiği parayı aldığıma emin olduktan sonra başımı eğip kaçıyorum.

Vinny'yi getirmekle hata mı ettim? Belki, ama bunu o istedi. Kendisi söyledi. Cheltenham sokaklarında yayaların arasından geçerken kendimi tüm gerçeğin bu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama kimi kandırıyorum ki? Bununla tek başıma yüzleşmek istemiyorum. Eğer bu batırırsam, kim bilir, döndüğümde Amy burada olmayabilir. Onu aramayı düşünüyorum ama ne diyebilirim ki?

Yirmi dakika sonra Vinny'nin merdivenlerini tırmanıyorum. Beni

salona götürürken Noel sabahı heyecanlanmış küçük bir çocuk gibiydi. "Ben

Seninle geldiğim için çok mutluyum!"

Nefes nefese kaldım. aynı anda bir sürü kraker yemiş gibi oluyor. Saati tekrar kontrol ediyorum. Dört dakika, yirmi üç saniye.

"Buna hazır olduğuna kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle." Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Altmışların salınımı, dostum. Ait olduğum yer orası, bebeğim!"

Masanın üzerinde sadece bir zaman yolcusunun hayatta kalma kiti olarak tanımlanabilecek bir şey var. Atıştırmalıklar, içecekler, ilk yardım çantası, altmışlı yıllara ait birkaç rehber kitap, acil durum çantası gibi görünen bir şey ve maratonların sonunda dağıtılan şu folyo battaniyelerden biri. Hepsini bir sırt çantasına tıktırmaya başladı.

"Hayır," diyorum sabırsızlıkla. "Her şeyi bırak, bu çok tehlikeli."

İncinmiş görünüyor.

"Üzgünüm Vin, ama kitapların, telefonun, alamayız. Geçmişte olduğu gibi Stu'yu kaybetme riskini göze ."

"Tamam, Cash," dedi, ilk kez takma adımı kullanarak, "sen patron."

Havanın yüklü olduğunu hissediyorum. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Vinny ıslık çalar. "Vay canına! Cesaret olsun diye çenemi prize soktuğum zamanki gibi hissediyorum!"

Fosfor kokusu alıyorum, sanki biri az önce bir kibriti üflemiş gibi... Hava basıncı artıyor ve odadaki renkler parıldıyor. Aslında oldukça güzel.

"Nasıl çalışıyor o zaman?" Vinny soruyor. "Gerçekten atlamamız gerekiyor mu?" Elini tutuyorum ve orantısız bir şekilde sırtıyorum.

"Şöyle oluyor."

Ve bir sabun köpüğünün patlaması kadar hızlı bir şekilde, şimdiki zaman yok olur.

BÖLÜM

Aniden yer değiştirince midem bulanıyor. Dışarıya indik. e gün acı verecek kadar parlak ve tiz güneş ışığı akşamdan kalmalığım için hiçbir şey yapmıyor. Ani ışık saldırısına karşı gözlerimi siper ediyorum. elinde yay tutan kanatlı bir adamın koyu bronz heykeli duruyor. Trafik akıyor: taksiler, kamyonlar, otobüsler ve tanıdığım havalı görünümlü klasik arabalar. Kokulu egzoz dumanı, sigara dumanı, yemek ve parfüm kokusuyla karışıyor. Her yerde insanlar var; ağırbaşlı takım elbiseli erkekler, şık paltolar ve kısa elbiseler giyen kadınlar. Londra hareketli, canlı ve anında tanıdık geliyor.

"Piccadilly Circus," diye mırıldanıyorum. Gümüş saati kaldırıyorum. Vinny ve ben  kadranın birbirinden bağımsız olarak dönmesini ve sonunda durmasını bekliyoruz.

Kalibrasyon

: *p.m.*

Eylül

"Vay canına," *diye* soluk soluğa kalıyor Vinny, "Bunun olduğuna inanamıyorum! bu ... bu ..gerçek dışı." Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi dönüyor. "Melon şapkalı şu adama bakın!

Bu taksiler tanıdık, ama bu arabalar ... Herkesin ne yaptığına bakın.

. . . Ve dükkanlar! Ooh, sence bu bir mi?" O yerleşir dikkatini tekrar bana verdi. "Sen *gerçekten* bir zaman yolcususun." Yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi. "Ve ben de öyleyim."

"Nefes al, Vin," diyorum ona, "güzel ve derin."

Ellerini dizlerinin üzerine koyuyor, sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi agresif bir şekilde nefes alıp veriyor. "Anladım. Peki sonra ne olacak?"

"Brown'a göre, saatim bir GPS gibi. Bizi ara nokta dediği bir şeye yönlendirecek."

"O da ne?"

Şantajcımın ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım görevi çözmemize yardımcı olması için ya görmemiz gereken bir şey ya da değiştirmemiz gereken bir şey var."

"Peki hangi yöne gidiyoruz?"

Saati kontrol ediyorum. "Henüz bilmiyorum. Sadece *kalibre* ediliyor diyor. Sanırım beklemek zorundayız."

Yeni gerçekliğimizin içime işlemesine izin verdim. ayakta durmanın inkar edilemez bir mucizesi var.

Özellikle de artık eve dönebileceğimi bildiğim için. Ama sonra Lucy Romano'nun başına gelenleri ve eğer bunu yapmazsam Amy ve ailemin karşı karşıya kalacağı riski hatırlıyorum.

"Tarih neydi?" diye soruyor Vinny, düşüncelerimi bölerek. "Eylül

,

Gülüyor, başını sallıyor. "Biliyor musun? Beatles, Abbey Road'da 'Love Me Do'yu kaydetmek üzere." Yüzünü buruşturuyor. "İnanılmaz bir şey, inanılmaz."

"Ve Lucy'nin vurulduğu ilk atlayışından dokuz ay *önce*."

"Biraz vinyl gibi, değil mi?" Vinny öyle diyor. "Albümün tamamına sahipsiniz ve parçalar arasında atlayabiliyorsunuz. Sanki geçen sefer üçüncü parçaya geldin ve şimdi birinci parçadayız. Bu mantıklı mı?"

Bunu düşündüm. "Aslında çok mantıklı."

Vinny, "Bu onun artık hayatta olduğu anlamına geliyor," diyor. "Ve daha çok zamanımız var - neredeyse bir yıl erken geldik!"

Saat bip sesi çıkarır. Yüzü *Kalan Süreyi Atla* olarak güncellenir ve

hemen geri sayıyor.

"Vurulmasından dokuz ay önce," diye açıklıyorum, "ama sadece iki saat on yedi dakikalığına buradayız."

"Yeterince adil. Peki ne yapacağız?" Vinny bunun bir macera olduğunu düşünüyor.

Ne yaptığımı biliyorum. Beklentiyle bana bakıyor.

İçimde küçük bir panik belirir. "Üzgünüm dostum, ama aslında ne yapacağımı bilmiyorum."

"at's OK," diye yanıtıyor, hâlâ sersemlemiş bir halde. "" Adım adım uzaklaşıyor. "Vinny, bekle!" Peşinden koşuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Eğer bu tamamlayacaksa, o zaman" diyor. "Kıyafete ihtiyacımız var Cash ve ben tam yerini biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla 5 dakika uzaklıkta."

"Ama yanlış yönde olabilir, Vinny. Her dakika önemli!"

Duruyor ve sanki Londra'da bir sahnede kendini takdim ediyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor. "Belki fark etmediniz ama insanlar bize bakıyor."

Etrafa bakıyorum. İnsanlar ağızlarını kapatmış, fısıldaşıyor ve sokağın diğer tarafında bir grup genç kız işaret edip kıkırdıyor. Tüm o panik içinde bunu hiç düşünmemiştim. Kot pantolon, kareli gömlek ve kanvas ayakkabı giyiyorum. Vinny ise Metallica tişörtü, yırtık siyah kot pantolon ve Doc Martens giyiyor. Meşhur bir başparmak gibi göze batıyoruz.

S'ye kıyafet alışverişi yapmak için gitmedim ama Vinny haklı. "Tamam, ama çabuk olmalıyız."

Şimdiye kadar inşa edilmiş en özenli ve pahalı film setini andıran kalabalık caddelerde ilerliyoruz. Kalabalık bir kavşaktan geçiyoruz ve

Kendimizi iki tarafı dükkanlarla çevrili ve havalı görünümlü gençlerle dolu dar bir yolun bir ucunda bulduk.

Vinny ışınlanıyor. "İşte buradayız, Londra'nın moda merkezi." Omzuma hafifçe vuruyor. "Hâlâ burada olduğumuza inanamıyorum."

Carnaby Sokağı.

Elbette fotoğraflarını görmüştüm ama hiçbir şey beni böylesine canlı bir renk cümbüşüne hazırlamazdı. e dükkanların hepsi düzgün sıralar halinde mükemmel bir şekilde sunuluyor,

zengin kırmızılar, kraliyet mavileri ve soluk kremlerle boyanmıştır. Union Jack ağları asılı

Sokakta, tuğla duvarlardan butik moda markalarının tabelaları fişkırıyor.

İnsan grupları gülüyor, hayranlık duyuyor, alışverişlerini karşılaştırıyor Bir dükkândan çıkıp diğerine daldıklarında... Buna Swinging Sixties denmesinin bir nedeni var ve ben iyimserliği ve güveni hissedebiliyorum... Burada öteki gücün tohumları sulanıyor; gençler neşe, barış ve sevgi çağına çiçek açmak üzereler.

Vinny ilerliyor. Bana müze parçaları gibi görünen pırıl pırıl vitrinleri olan mağazaların önünden geçiyoruz. Markaların hiçbirini tanımıyorum ama Vinny'nin keyfi yerinde. "Bak Cash! Irvine Sellars Erkek Giyim! Ve işte Mates. Oh, bir de His 'n' Hers var! Yaşayan adam!" Dış cephesi uzun, gökkuşağı renkleriyle süslenmiş, kaldırıma neşe içinde dökülen puantiyelere kadar inen bir binaya ulaşıyoruz.

"Lord John," diye anons ediyor Vinny sessiz bir saygıyla. Çenesini ovuşturur. "Buna tam olarak inanamıyorum. aradığım kişi. ."

Dükkân geniş, müşteriler son derece şık. Uzun vitrinler takım elbiseler, gömlekler, pantolonlar, elbiseler ve paltolarla dolu. Bir standda kolyeler, kemerler, şapkalar ve bereler sergileniyor. Göz alıcı kıyafetler raylardan sarkıyor. Bir çift genç delikanlı bir satış görevlisiyle ciddiyetle bir ceketin kesimini tartışıyor ve bir grup genç kadın aynada kendilerini hayranlıkla seyrediyor. Mankenlerin bile tavırları var.

Vinny ve ben sessiz bir huşu içinde dükkânı incelerken, kısa boylu, dolandırıcı bir genç adam bize yaklaşıyor. Krem rengi bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve puantiyeli bir kravat giyiyor; saçları Andy Warhol'un ki gibi ağartılmış ve sarıya boyanmış. "Hmmm," diyor çenesini sıvazlayarak, "sizi gerekiyor çocuklar."

"Kesinlikle," diyor Vinny.

"?" diye soruyor.

"Şehir dışında," diye cevap veriyorum Vinny'den önce. "Ve korkarım biraz acelemiz ."

"Evet!" Heyecanla ellerini çırpıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hadi

bakın . . . Kaderiniz, efendim, *bu* takım elbise." Zengin mor kadife bir takım elbiseyi işaret ediyor.

Koyu eflatun bir duvara karşı parıldayan göz alıcı yakalar.

Vinny'ye dönüyorum. "Bunun tam olarak uyum sağlamak olduğundan emin değilim"

Adam bana kaşlarını çatı. "Neden karışmak istiyorsun ki?"

Vinny, ", " diye duyurdu. "Daha büyük bir beyefendi için bir şeyiniz var mı?"

Andy Warhol benzerimiz neredeyse heyecandan parlıyor. "Tam aradığım şey bende."

Dokuz dakika daha *Austin Powers*'daki figüranlar gibi bağlanarak değerli zamanımızı harcıyoruz. Vinny'yi yanımızda getirmenin kötü bir fikir olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum. Zaman yolculuğu eğlenceli olmamalı.

Sonunda . Andy Warhol'a eski banknotlardan birkaç tane uzattım. Onları saygıyla aldı ve bizi selamladı. Sanırım bir ton harcadık, ama W.P. Brown cömertti. Cebimdeki parayla muhtemelen bir ev alabilirim.

Dükkanından çıkıyoruz ve vitrindeki halimizi kontrol ediyoruz. "Vinny," diye inliyorum, "tamamen gülünç görünüyorum."

Mor takım vücudumu sarıyor ve ayaklarıma doğru uzanıyor. Krem rengi gömlek fena değil, çizgili kravat da normalde bana uyar ama bu çizgiler gökkuşağının tüm renklerini taşıyor ve sudaki yağ desenleri gibi çılgınca dönüyor. Midemi bulandırıyor. Düğümü gevşetmeye çalışıyorum.

Vinny güler. "Rahat bırak Cash. Bu mükemmel. Kimse sana ikinci bir bakış bile atmıyor!"

O haklı. Giyme talihsizliğine uğradığım en çılgın, en iğrenç takım elbisenin içinde görünmez oldum.

Vinny de öyle. Koyu gri ince çizgili bir takım elbise, mor ve sarı oral kravat ve fötr tarzı bir şapka. Muhteşem görünüyor.

"Doğru," diyor. "Kılık değiştirdim ve harekete hazırım."

"Siz kediler çok görünüyorsunuz," diye mırıldanıyor boğuk bir ses.

Dönüyorum ve göz kamaştırıcı mandalina rengi bir elbise ve diz hizasında beyaz deri çizmeler giymiş bir kadın görüyorum. Peri gibi yüz hatları, keskin dalgalı saçları ve koyu renk gözleri var.

kalın makyajlı. Bakışlarını onaylayarak üzerimizde gezdiriyor, uzun kirpikleri ve bize diş macunuyla gülümsüyor. sonra dönüp sokakta yürüyor, çantası omzunda sallanıyor, kalçaları sallanıyor.

Vinny sevinçle havayı yumrukluyor. "Bize harika kediler dedi!" Başlıyor "Altmışlardayız Cash. "Altmışlı yıllardayız Cash, lanet olası *altmışlı* yıllardayız ve şimdi buraya aitmişiz gibi görünüyoruz!"

Gümüş avcımı tekrar kontrol ediyorum. Bir saat, kırk sekiz dakika. Ve hala bir yol noktası yok. Saati hayal kırıklığı içinde sallıyorum, kar küresi olan bir çocuk gibi, sessizce W. P. Brown'a küfrediyorum. Ne yapmam gerekiyordu?

Birdenbire parmak uçlarımdan dirseğime kadar uzanan bir karıncalanma hissettim, yeni doğmuş bir elektrik kıvılcımı gibi. "Bir şeyler oluyor, Vinny. Bak!"

Saatin ön yüzü analog gibi görünse de aslında süper yüksek çözünürlüklü dijital bir ekran ve saat ve dakikaları gösteren üç boyutlu ibreler zekice bir yanılsama. cep saatinin ön yüzü parıldıyor ve kayboluyor. Bir an için ekranın altında parlayan ve ışıldayan zaman kristallerini görüyorum. sonra, katı bir panele dönüşüyor ve saat yüzünde bir uyarı beliriyor.

Waypoint

Uyarının solunda saat *metreyi* gösterir. Sağında ise *dakika* yazıyor. Dayanak noktası yol noktası arkasına gizlenmiş bir ok beliriyor. Saati hareket ettirdiğimde, bir pusula iğnesi gibi dönüyor. İbre yol noktası aynı hizaya gelene kadar saati döndürüyorum.

Vinny eğilir. "Evet! Artık nereye gideceğimizi biliyoruz!"

Hazine avına çıkmış çocuklar gibi pusulayı takip ederek ilerliyoruz. Buradaki hiç kimse gelecekte sokaklarda gezinirken bir cihaza bakan insanlar görmenin ne kadar yaygın olacağını tahmin edemezdi. Mavi bir polis kulübesinin yanından geçiyoruz ve Vinny kıkırdıyor, gözleri parlıyor. "En azından bizi eve götürecek bir araç var." *Doctor Who* temasını mırıldanıyor. Gülüyorum ve daha önce Vinny'ye kızdığım için pişmanlık duyuyorum. Beni biraz yavaşlatsa da, onun yanımda olması her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Modaya uygun insanlarla dolu bir denizin içinden geçiyoruz. Yavaş yavaş, ibre

saat daha duyarlı hale gelir. İkinci bir titreşim

Dünya keskinleşiyor, renkler daha da parlaklaşıyor, sesler daha yüksek ve net çıkıyor.

"Sanırım yaklaştık," diyorum Vinny'ye. "Bir çeşit bağlantı izliyorum, sanırım. Her şeyi farklı görüyorum, bir şekilde daha yüksek sesle." Orada olduğunu bile bilmediğim bir frekansa ayarlanıyormuşum gibi hissediyorum. "Sokağın sonuna kadar, sonra sola."

Yüksek tavanlı bir fuayeye açılan görkemli bir girişi olan, üç katlı, art deco saray gibi bir binaya ulaşıyoruz. yüzlerce insan dönüyor. Binanın yarısında neon bir tabelada şöyle yazıyor: Dans! e Royal.

"Burası o yer mi?" Vinny hevesle sorar.

Saati döndürüyorum ama pusulanın ibresi binada kilitli kalıyor. "İşte burası, ama ne yapmamız gerektiğini ya da bunun cinayetle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum."

"öğrenmenin tek bir yolu var!" Vinny haykırıyor.

Motosikletli bir grup Elvis ve James Dean özentisinin yanından geçerek caddeyi geçiyoruz. Vinny ve ben hızla ilerleyen kısa bir kuyruğa katılıyoruz. Bir posterin yanından geçiyoruz.

KRALİYET SALONU

Eylül , *Swing*,

Twist, Stomp!

Muhteşem Peter Green ve Arkadaşları ile!

Gece Yarısına Kadar Dans

Mümkün olduğunca göze batmamaya çalışıyoruz ama kuyruktaki çocukların çoğunun iki katı yaşındayız. Önümüzdeki iki kız, biri sarışın diğeri esmer, Dusty Spring eld ve Jackie Onassis'ten esinlenmişler, arkalarını dönüp kıkırdamaya devam ediyorlar. Ellerimi ceplerime sokup yere bakıyorum, kendimi okul diskosundaki bir baba gibi hissediyorum.

Vinny, Dusty'nin omzuna vurur. "Bunun için biraz yaşlı olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi?

Sen?"

"Hayır, hiç de değil!" Arkadaşıyla muzip bir kıkırdamayı paylaşıyor.

"Bana kalırsa," diyor Vinny kocaman bir gülümsemeyle, "eğer hâlâ hayattaysan, o zaman dans edebilirsin."

Bir an ne diyeceklerini bilemezler, sonra keyifli bir kahkaha patlatırlar. "Tam bir gazsın!" der Jackie'ye benzeyen kişi.

Herkes Vinny'yi sever. Bu evrensel bir kanun. Müzik hakkında dostça şakalaşıyoruz ve bize en sevdikleri grupları söylüyorlar.

"Kimi seviyorsun?" Dusty Vinny'ye sorar.

Postere bir göz atıyor. "Peter ve Ruhlar." "Peki ya sen?" diye soruyor bana.

"Beatles."

" e kim?" e her ikisi de şaşkın görünüyor.

"Yakında onlardan haber alacaksın," diyorum. "Oldukça iyiler, biliyorsun. Bence çok büyük olacaklar."

Kapıya ulaşıyoruz. Kızlar biletlerini verip bize el sallıyor ve içeri giriyorlar. Uzun boylu, siyah saçları kabarık bir adam olan fedai kollarını kavuşturuyor. "Biletler," diye soruyor.

"Nakit ödeyebilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Sadece biletler. Biletiniz yoksa içeri giremezsiniz."

Eline on poundluk bir banknot sıkıştırıyorum. "İşte biletlerimiz," diyorum kibarca, durarak.

Fedai önce paraya sonra da bana baktı. "Sen ciddi misin?" Vinny heyecanla başını sallıyor. "Peter Green'i seviyor."

"Ve seni seviyorum." e fedai sırtıyor, parayı cebe indiriyor ve bizi içeri buyur ediyor.

Hevesli gençlerden oluşan bir sürüyü takip ederek geniş bir merdivenden çıkıyoruz ve ahşap panelli, mağara gibi bir balo salonuna giriyoruz. Yüz metre yüksekliğimizde olması gereken tavandan dört devasa lamba sarkıyor. Çok renkli krepon kâğıdı flamalar, saykodelik bir örümcek ağı gibi tavandan sarkıyor. e salon gençlerle dolup taşıyor - iyi kesimli takım elbiseler içinde yaşlarından büyük oğlanlar

kolalı kombinezonlar ve hırkalar, saçları arı kovanı gibi, gözleri kedi gibi kalın siyah eyelinerli, hepsi birbirine karışmış ve heyecanlıydı.

Vinny bana bakıyor. "Bunun kesinlikle çılgınca olmasının sıra, bu benim için bir rüyanın gerçekleşmesi Cash. gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

W. P. Brown beni buraya getirmek için şantaj yapmış olabilir ama inkar edemem, zaman yolculuğu inanılmaz, akıl almaz derecede havalı. "Burada olmana sevindim, Vin."

"Ben de," diyor Vinny, ellerini birbirine sürterek. "Peki, planın nedir?"

"Emin değilim," diyorum. " Burada yapmamız gereken bir şey olmalı. Hadi yapalım.

kontrol et."

Salonun en ucunda, parlak gümüş kâğıtlarla kaplı bir plak destesinin arkasında, dikenli saçlı ve koyu renk gözlüklü genç bir delikanlının cüceleştığı bir sahne var. Bir kutu dolusu plağı karıştırıyor ve amboyant bir dönüşle bir tanesini seçiyor. Ritchie Valens'in "La Bamba" şarkısı balo salonunu çınlatıyor ve her yeri inletiyor.

Erkekler, kızları görünüşte iyi çalışılmış bir dizi hareketle döndürüyor. Bir sürü

Kızlar diğer dans eder, erkekler onları dansa kaldırmasa bile eğlenmeye kararlıdırlar.

Rock 'n' roll patlamak üzere. Bunu hissedebilirsiniz, patlamaya hazır basınçlı hava gibi..Bu çocuklar çılgılık atmak, anne babalarının sıkıcı ve kontrollü hayatlarının üstüne çıkmak istiyorlar... , kendilerini bırakmak ... Bir anlam arıyorlar. Beatles ortaya çıktığında, bu histeriyi kollarını açarak karşılayacaklardır. John Lennon'ın dediği gibi, altmışlı yıllar çözüm değildi, ama bize olasılıklar hakkında bir fikir verdi.

Saatimi tekrar kontrol ediyorum. Yol noktası bildirimi saatin kadrancını kaplamış, hafifçe titreşiyor. Koridoru tarıyorum, bu sefer daha yavaş, metodik çalışıyorum, bir şeylerin çarpmasını umuyorum. Tam şansımızın tükendiğini düşünürken, koyu renk küt saçlı, iri kahverengi gözlü ve zeytin tenli bir kadın görüyorum.

Lucy Romano.

Hayatta ve iyi.

Nefesimi tutuyorum. Lucy'yi bu masum ortamda canlı görmek beni şoke ediyor ama kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

" işte Lucy, köşede," diyorum Vinny'ye.

Bakışlarımı takip ediyor. "Aferin Cash!" diyor. "Saatinin bizi bu gece buraya getirmesinin sebebi o olmalı."

Lucy ufak tefek ama güçlü kuvvetli görünüyor, derme çatma bir barın, kırmızı bir örtü örtülmüş katlanabilir bir masanın arkasında duruyor. Bir şövale üzerine asılmış posterde köpüklü Corona ve sarsaparilla reklamı yapılıyor. Genç bir adam, tahta kasalar dolusu tıkırdayan şişeyi masanın üzerine taşıyor ve üstlerini açmaya başlıyor. Lucy kuyruktaki hevesli çocuklardan para alıyor. Pipetleri şişelerin içine yerleştirir ve dağıtır.

"Gidip onunla konuşacak mısın?" Vinny sorar.

"Evet," diyorum enseme masaj yaparak, "ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Billy Blackmailer Brown sana ne söylemedi mi?"

"Hayır. Bana neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sadece onu kurtarmamı söyledi."

Vinny düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur. "Lucy o ara sokakta vurulmadı.

Önümüzdeki yılın Haziran ayına kadar. 'da bunun olmadığından emin olmanız için bolca zaman var. olur."

Lucy'nin hayatındaki önemli bir anı etkileme fırsatını yakaladığım için çok heyecanlıyım. Rahat davranıyor ama bu mesafeden bile gergin olduğunu görebiliyorum.

"Tommy Shaw on dokuz Ağustos'ta saldırıya uğradı," diyorum Vinny'ye. "Sadece birkaç hafta önce."

"Haklısın," diyor Vinny. "Yani Tommy komada." "Bu da Frankie Shaw'ın yüksek alarmda olması gerektiği anlamına geliyor."

"Lucy'nin gergin olmasına şaşmamalı. Sence o da bu işin içinde mi?" e doubt in

Vinny'nin sesi çok açık.

"Sanmıyorum ama korkuyor."

"Sanırım Frankie ile bağlantısı olan herkes şu anda korkuyor." Vinny nefesini tuttu ve elini omzuma koydu. "Onunla konuşabilecek biri varsa, o da sensin."

" için minnettarım ama dikkatli olmam gerekiyor. Benim bir tür psişik ucube olduğumu düşünmesini istemiyorum. 'Merhaba Lucy, benim adım Nostradoomus ve kendi cinayetini önlemene yardım etmek için buradayım. Bir mil kaçardı."

Vinny kıkırdar. "Ona ne olacağını söylemene gerek yok. Sen sadece Frankie'den uzak durması için onu ikna etmeliyiz."

"Haklısınız. Ama barda büyük bir kuyruk var. Onu tek başına nasıl getireceğim?"

"Bir fikrim var," diye açıkladı Vinny. "Ben başka yöne çekeceğim, sen de gidip Lucy ile konuşacaksın."

"mı?"

Bana göz kırpmıyor. "Sen kahramansın, ben de senin ekürünim Cash."

Haklı olduğu bir nokta var sanırım. "Ama ya ? Burada sıkışıp kalabilirsin!"

Vinny elini kaldırır. "Bu odadan çıkmayacağım. Sadece Lucy'ye ulaşmaya konsantre ol ve gerisini bana bırak." Kalabalığın arasına daldı.

Dans eden çocuklar.

Kalabalıktan hafif bir tezahürat yükseldiğinde bara giden yolu yarılardım. Arkama bakıyorum ve Vinny'nin salonun ortasında, başı öne eğik, bir koluyla tavanı işaret ettiğini görüyorum. Şimdiden küçük bir grubun dikkatini çekmişti, ama bunun gelecek olanla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyorum. Vinny'yi dans ederken görmüştüm. Aşkın bir dans, tamamen terk edilmiş bir dans. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü zerre kadar umursamıyor ve fiziksel ifadesinin vahşi özgürlüğü ve saf neşesi büyüleyici olabiliyor.

arkının nakaratı başlar ve Vinny doğaçlama bir rock 'n' roll, twist, jive ve "e Wanderer" sesleriyle bir tür break-dans karışımı olan rutinine başlar. Büyülenmiş seyirciler onun etrafında toplanır, el çırpır, hayretler içinde kalırlar. Giderek daha fazla insan Vinny'nin etrafını sarar, ta ki neredeyse tüm salon onu alkışlayana kadar.

Bardaki kuyruk iki utangaç delikanlıya kadar azalmıştır. Lucy onlara servis yapıyor, sonra duvara yaslanıp izliyor. Yaklaşıyorum ve beni fark ettiğinde yoğun bir rahatlama dalgası hissediyorum, en azından bugün için derin bir minnettarlık

-Ve önümüzdeki altı ay boyunca bu kadın hayatta olacak.

Gülümsüyorum ve o da bir bez alıp aramızdaki masanın üzerine dökülenleri silmeden önce bu jeste içtenlikle karşılık veriyor. "Bir içki ister misin?" diye soruyor yüksek sesle müziğin arasından.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler." Gözlerinin altındaki koyu lekeleri, kambur omuzlarını fark ediyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Başıyorum. "Kulağa çılgınca gelecek," diye başlıyorum, "ama buradayım çünkü başının belada olduğunu düşünüyorum ve yardım etmek istiyorum."

Lucy bezi yere bırakır ve kollarını kavuşturur. "Kimsin sen? Sen bir bakır mı?"

"Hayır, ben sadece normal bir adamım-er, insan-ama senin için endişeleniyorum."

Başını iki yana sallar. "Neden benim için endişeleniyorsun ki? Seni tanımıyorum bile." Dönüyor ve yeni bir kutuyu açmaya başlıyor.

Farklı bir deniyorum. "Lucy?"

Dönüyor, kaşları şüpheyle çatılmış. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Dinle, sana yardım etmek için gönderildim. Mümkün olduğunca çabuk Londra'dan ayrılmalısın."

"Sen neden?"

"Sana gerçekten kötü bir şey olacak. . . Sanırım. Frankie çıldıracak. Sana zarar verecek. Muhtemelen." Sözcüklerimde tökezliyorum, bir falcı gibi konuşmamaya çalışıyorum, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu anlatmak için çaresizce çabalıyorum.

"Şu hippy tiplerden biri misin?" Lucy şaşkınlıkla sorar. "Sanki çoktan olmuş gibi söylüyorsun."

Tekrar deniyorum. "Kulağa çılgınca geldiğimi biliyorum ama Londra'da işler senin için yolunda gitmeyecek."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diyor, gözleri kararıyor.

"Seni uyarmaya çalışıyorum," diyorum çaresizce. Cebimden para çıkarıyorum. "Bak, var. Hem de çok. Hepsini alabilirsin. Kaçmak ve yeniden başlamak için yeterli. Sadece Londra'dan ve Frankie Shaw'dan uzaklaşacağına söz ver. Sadece git ve geri gelme!"

Zarfin içine bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu gerçek mi? Bunu neden yaptın?"

"Frankie'nin sana zarar vermesini istemiyorum," diye yalvarıyorum. "Sadece Gus'ı al ve git."

Gus'tan bahsedince, geri çekiliyor. Onu yine kaybediyorum.

"Benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Başını iki yana sallar. "bu doğru değil. Beni yalnız bırakmalısın."

"Bunu alıp şehri terk edeceğine söz verene kadar olmaz," diyorum.

"Tanrı aşkına," diyor sabırsızca, odanın köşesine bakarak. "Gitmek istesem bile bunu kabul edemem."

Bakışlarını takip ediyorum ve birkaç ay içinde onun celladı olacak tıknaz adamı görüyorum. Kulaklarım çınlıyor, müzik uzaklaşıyor ve tek duyabildiğim kalp atışlarım . Odanın diğer ucundan bize doğru ilerlemeye başladı. Bu işi hemen bitirmeliyim.

"Lucy, hemen gitmezsen Frankie seni öldürecek."

Nefesi kesilir. "Buradan ayrılamam. bile gelir."

Bir adım daha yaklaşıyor, sesini alçaltıyor ve hızlıca konuşuyor. "Her kimsen, belli ki kiminle uğraştığını anlamıyorsun. Şimdi gidersen bundan kimseye bahsetmem ama tavsiyemi dinle. Tommy'nin başına gelenlerden sonra Frankie herkesten şüpheleniyor. Ondan uzak dur ve benden de uzak dur."

Eşkiya hızla yaklaşıyor. Zaman doldu. Hiç ilerleme kaydetmiş gibi hissetmiyorum. Uzaklaşıyorum ve arkama bakmadan dans pistinin kenarından hızla geçiyorum, çömeliyorum ve dönen rock 'n' roll'cu kalabalığını olarak kullanıyorum.

Vinny hala dans pistinde kasıla kasıla yürürken, yakındaki biri Bir fotoğraf. Michael Jackson ay yürüyüşüne başladığı anda ampul onu aydınlatıyor.

Bir kız koşarak gelir ve Vinny'yi kolundan yakalar. "Buna ne diyorsun?" diye bağırır.

" e Funky Vincent," diyor ve göz kırpmıyor. en beni fark ediyor. "Cash!" sesleniyor. "Onunla konuştun mu?"

Ona doğru koştum. "Evet, ama onu öldüren adam ortaya çıktı. Buradan gitmemiz gerek. Hemen."

Dans salonunu, acil çıkış kapısını atlatıp merdivenlerden yuvarlanarak caddeye çıkıyoruz. Biraz koştuktan sonra takip edilmediğimizden emin olunca kırmızı tuğlalı eski bir barın önünde soluklanmak için durduk.

Saatimdeki atlama zamanlayıcısını tekrar kontrol ediyorum. kırk dört dakika kaldı.

Vinny çömeliyor, nefes nefese kalıyor ve alnındaki teri siliyor. Nefes aldıktan sonra ayağa kalkıyor ve arkasındaki duvara yaslanıyor. "Lucy ile nasıl gitti?"

"Kaçması için ona biraz para verdim ama kabul . Belli ki Frankie'den korkuyor. Kaçamayacağını çünkü onun peşinden geleceğini söyledi."

"O ve Frankie'nin bağlantısı ne?" diye sorar Vinny.

"Bilmiyorum. Soracak zamanım olmadı." İç çekiyorum, konuşmayı oynuyorum

Kafamın içinde tekrar tekrar. "Gerçekten zordu Vinny. Çok iyi yaptığımı sanmıyorum.

Yani, birine başına gelecekleri kızgın görünmeden nasıl söylersiniz?"

"Yapamazsın," diye omuz silkiyor. "Elinizden geleni yaptığınıza eminim." Bir elini

Omzumdan. "Kim bilir, belki de bir şeyleri çoktan değiştirmişsinizdir. Sadece senin önerin bile Lucy'yi güvenliğe götürecek bir karar sürecinin başlangıcı olabilir. Bilemezsin. İşimiz bitmiş olabilir."

Vinny'nin argümanını takdir ediyorum, ancak bir şeyleri değiştirmek için değerli bir fırsatı boşa harcadığımı, Lucy Romano'nun hayatını kurtarma ve Amy'nin geleceğini güvence altına alma şansını heba ettiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Küçük kız kardeşimin gölde benden uzakta kül olduğu görüntüsü aklıma geliyor ve midem . "Bitmiş gibi hissetmiyorum Vinny ve daha ne kadar olacak bilmiyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bunu ."

Eylül gökyüzünün kararmaya başladığı Londra sokaklarında dolaşıyoruz. Vinny yemek yiyecek bir yer bulup eve dönene kadar saklanmamızı öneriyor ama ben Lucy'nin katilinin hâlâ peşimizde olma ihtimaline karşı yola devam etmek istiyorum. atlama zamanlayıcısında saniyeler ilerliyor ve her birinde kalbim daha da sıkışıyor. e ara nokta bildirimi kayboldu.

Tam bir araba ara sokaktan çıkarak yolu kapatıyor.

İleride. Boğazıma taze bir korku yumağı çarpıyor ve adrenalinin metalik tadı ağzıma doluyor. Bu Rolls-Royce'u nerede görsem tanırım.

Vinny'ye "Koşmaya hazır ol, dostum," diyorum. "Neden?" dedi.

Arkamızdaki kaldırımda ağır ayak sesleri duyuyorum ve Lucy'nin katili aniden gölgelerden beliriyor, omuzlarımızdan tutuyor ve bizi kendine doğru çekiyor. Rolls'un arka camı aşağı kayıyor ve Frankie Shaw' gülümseyen yüzünü ortaya çıkarıyor.

Öne doğru eğildi. "Eğer siz iki şık beyefendi çok meşgul değilseniz, biraz sohbet etmek isterim."

Arka kapı açıldı ve haydut bizi kabaca arabaya doğru itti. I

Kaçmayı düşünüyorum ama ne yapacağım? Vinny'yi bırakamam ve o zaten dans etmekten bitkin düşmüştü. İsteksizce, deri ve sabun kokan, biraz da viski kokan arabaya giriyoruz. Frankie'nin fedaisi bizi arabanın arka tarafına bakan iki küçük koltuğa oturtuyor, sonra da kaslarının ağırlığı altında inleyen derisiyle karşımızda yere çöküyor.

Frankie karşımızda oturuyor; soluk mavi bir gömlek, krem rengi bir pantolon giymiş ve kravatını krom bir iğneyle tutturmuş. Kızıl saçları kırpılmış ve düzgünce yana taranmış. Zeki ve zengin bir işadamı izlenimi veriyor ama bu kitabı kapağına bakarak değerlendirmem gerektiğini biliyorum. Boynunda altın bir haç asılı. Onunla oynuyor, dalgınca döndürüyor. Hâlâ gülümsüyor, dudakları ince ince gerilmiş, yanaklarından aşağı inen derin oyma çizgileri büküyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor bana.

Vinny boğazını temizliyor. "Sen Frankie Shaw'sın," der gururla, öğretmenine zor bir sorunun doğru cevabını vermiş küçük bir çocuk gibi. "Ve sen de Harry Hurst'sün," diyor hayduta. Adam dimdik oturuyor, yanakları pembe, gözleri parlak ve heyecanlı. Korkusuzluğu beni dehşete düşürüyor.

Frankie sırtıyor, bakışlarını bana diyor. "Doğru," diyor sakince. "Ve sana bazı sorular soracağım. Onlara çok dikkatli cevap vermeni tavsiye ederim. Kime sorarsan sor, dürüst ve namuslu biriyimdir ama katlanamadığım tek bir şey var, o da yalancılık."

Başını çeviriyor ve yakasını çekiştiriyor, bu hareketi ara sokaktan hatırlıyorum. Pamuklu gömleğinin kollarında kurumuş kana benzeyen lekeler olduğunu fark ediyorum. Hâlâ kırmızı, o kadar da eski değil. Yavaşça düğmelerini açıyor, gömleğinin kollarını metodik bir şekilde geriye katlıyor. Soluk ön kolları taze çiziklerle dolu, bazıları oldukça derin, sanki dikenli bir çalılıkta bir köpekle tartışmış gibi.

Altın haç kolyesini bir evcil hayvan gibi nazikçe okşuyor. "Harry bana çalışanlarımdan biri olan Bayan Romano ile konuştuğunuzu söyledi."

"Bayan Romano?" Şaşkınlık numarası yaparak söylüyorum.

"Benimle uğraşma." Sesi bir neşter kadar keskin.

"İçki servisi yapan kadını mı kastediyorsun?" Korkumu kontrol etmeye çalışarak soruyorum.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kız arkadaşına mı bakıyorsun?" gibi hileli gangster sorularından biridir. Hangi cevabı verirseniz verin, kaybedersiniz. Eğer kıza baktığınızı söylerseniz, ağzınıza bir tokat yersiniz. *Bakmadığınızı* söylerseniz, size neden bakmadığınızı sorarlar ve kız arkadaşlarının çirkin olduğunu düşündüğünüzü öne sürerler. Yumruk yiyene kadar döngü.

Vinny devreye girdi. "Joe onunla konuşmak istedi, ben de onu ikna ettim ama kızın kaçırıldığını bilmiyorduk, dürüst olmak gerekirse ."

"gelelim. Siz ikiniz Don Dickerson için mi çalışıyorsunuz?"

"Ezeli rakibin," der Vinny, sesi nostaljiyle doludur. Frankie dudak büküyor. "Ben ona öyle demezdim."

"Biz Dickersonlar için çalışmıyoruz. Buraya grubu görmeye, dans etmeye geldik, bilirsiniz işte..." Vinny çukur kazmaya devam ediyor, kelimeleri çok hızlı dökülüyor ama ben dinlemiyorum. Frankie Shaw'ı izliyorum. Gangster sabırla başını sallıyor, işliyor, hesaplıyor. İlk izlenimde onu yakışıklı, hatta çekici biri olarak tanımlayabilirsiniz. Ama yıllarını gölgelerde geçirmiş bir adamın görünüşüne ve havasına sahip. Çilleri bile grileşmiş. Ve onu çevreleyen karanlık enerjiyi hissedebiliyorum.

Hayatımı korkuyu kontrol etmeye çalışarak geçirdim, özellikle de böyle zorbalara söz konusu olduğunda, ama Vinny konuştuğu, Frankie gülümsedikçe başımızın daha fazla belaya girdiğini anlıyorum. Frankie kolunu ovuşturuyor ve çiziklerden birinden taze kan sızmasına neden oluyor.

"Kapa çeneni!" diye bağırır aniden Vinny'ye.

Sessizliğe gömülen Vinny, azarlanmış bir köpek yavrusu gibi küçücük koltuğuna geri büzülür.

Frankie gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Her zaman Sunny Jim'in konuşmasına izin mi veriyorsun?" Bakışları buz gibi. "O zaman Joe, değil mi? Ondan , değil mi?" Parmaklarını sabırsızca kalçasına vuruyor.

"Biriyle birlikte olduğunu fark etmemiştim," diyorum, Vinny'nin adımı vermemiş olmasını . "Özür dilerim. Bilseydim onunla konuşmazdım."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Tamam," diyor sonunda. "Çünkü ben Sizi daha önce gördüğüm için size hak vereceğim." Harry'ye bakar. "nadirdir, değil mi Harry?"

Harry başını sallar.

Frankie bana yaklaşıyor ve nefesinde viski kokusu alıyorum. "Ama bir daha karşılaşsak, ikiniz de eve daha az rakamla döneceksiniz." Bakışları bir aslanın ilk önce hangi ceylana saldıracağına karar vermesi gibi aramızda gidip geliyor. "Ve ben dalga geçmiyorum, beyler. Ciddiyim."

"Tamam," diye cevap verdim. "Anlaşıldı."

Vinny'nin boğazında bir tıkırtı duyuyorum. Bu beni rahatlatıyor çünkü sanırım içinde bulunduğumuz tehlikenin farkına varmaya başladı. Ama aynı zamanda rahatladım çünkü Frankie bizi uyarıyor. Öldüreceğin insanları uyaramazsın. Tek yapmamız gereken sakın olmak ve onu yatıştırmak.

e sessizlik aniden masum küçük bir vızıltıyla bozuldu ve içgüdüsel olarak ceketimin altındaki gümüş avcımı kaptım.

Frankie'nin gözleri parlıyor. "Neydi o?"

"Ne neydi?" Ben söyledim.

Frankie önce küçük bir kahkaha atıyor ama bu kahkaha rahatsız edici bir göbek kahkahasına dönüşüyor. Vinny'nin başımızdaki belayı anlamadığı açık çünkü o da kıkırdamaya başladı.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Frankie soruyor.

Ah. Şu gangster sorularından biri daha. *Bzzzt*

...

"Sanırım bu onun cep saati," diyor Harry. "Daha önce kontrol ediyordu."

"Öyle mi?" Frankie diyor ki. "Birini , değil mi? Küçük bir bir şey mi var?" Ne olabileceğine dair en ufak bir tiksinti görüyorum gerginlik. Sanırım bir gangster her zaman arkasını kollar. " de değil," diyorum. "Biz sadece-"

"onu." Frankie öne eğilir ve elini uzatır. "*Şimdi*."

W. P. Brown bana saati kaybetmememi söyledi. Madem o lanet şeyi kaybetmemi istemiyordu, neden bana onu nasıl sessize alacağımı göstermedi?

"Bunu sana veremem," diyorum, sesim titreyerek.

"Patron?" Harry cebinden bir muşta çıkarır ve soru sorarcasına Frankie'ye bakar.

"Son şansın. Saati bana ver," diyor Frankie, eliyle Vinny'yi göstererek.

"Yoksa Sunny Jim yıldızları görecektir."

Başka seçeneğim yok. Zinciri başımın üzerine kaldırıyorum ve Frankie'ye değerli saatimi uzatıyorum, bunu yaparken geri sayım sayacının artık dakikalarda olduğunu ve yazının kırmızıya döndüğünü fark ediyorum. Bu fütüristik dijital teknoloji parçasını nasıl açıklayacağım? Frankie'nin parmakları kasaya temas ettiğinde, saatin yüzü sorunsuz bir şekilde dönüşüyor; geri sayım sayacı kayboluyor ve tekrar antika bir cep saatine benziyor.

Kadrana basarak hem ön hem de arka koruyucu kılıfları serbest bırakıyor. Bana bir bakış attı. "Güzel bir su ısıtıcısı," diyor hayranlıkla. Kapağını kapatıyor ve yanındaki kolçağın üzerine yerleştiriyor. "Sanırım bunu saklayacağım. Küçük bir hatıra."

Alnımda boncuk boncuk terler hissediyorum. W. P. Brown buna benim yön bulma fenerim diyordu ve yakında eve dönmemiz gerekiyordu ama saat olmadan Vinny'yle burada mahsur kalabileceğimizden endişeleniyorum.

"Adresindeki saat benim için çok önemli," diyorum. "Sence onu geri alabilir miyim?" "Şansını zorlama, Günışığı," diye homurdanıyor Frankie. Ellerini birbirine vuruyor ve boğazını temizliyor. "Doğru, bütün gün oturup siz aptallarla sohbet edemem. Gitmem gereken yerler, korkutmam gereken insanlar var." Sesi düşüyor ve ruh hali ürpertici bir hızla değişiyor. "Bunu adil bir uyarı olarak kabul edin."

bir gömlek o Harry. Anladın mı?"

Harry'den bir *gömlek almanın* ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama ikimiz de sessizce başımızı sallıyoruz.

Frankie bana ters ters bakıyor. "Sende bir şey var," diyor. "Tam olarak bilemiyorum ama Dickerson'larla bir bağlantının olduğunu öğrenirsem seni öldürürüm. İkinizi de."

Vinny ve ben arabadan sürüklenerek çıkarıldık ve Harry ikimizi de yere itti.

"Hoşça kalın," diyor Frankie, kristal mavisi gözleri parlayarak. "İzliyorum sen."

Vinny beni kaldırıyor ve çaresizce arabanın uzaklaşıp denizine girmesini izliyoruz. "Saati kaybetmiş olmamızın bir önemi var mı?" Vinny soruyor.

"Evet," diyorum umutsuzca. "W. P. Brown bunun günümüze güvenli bir şekilde dönmek için bir tür yön bulma feneri olduğunu söylemişti."

"Ama ilk onsuz dönmüştün, değil mi?" diyor. "Oradaydım, hatırladın mı?"

"Biliyorum ama mesele sadece eve dönmek değil. Saat olmadan yol noktaları ya da görevi nasıl çözeceğimiz hakkında hiçbir bilgiye sahip olamayız. Eve ne zaman döneceğimizi, bir sonraki atlayışımızın ne zaman olacağını ya da seyahat ederken ne kadar olduğunu bilemeyiz. Bu olmadan görevi tamamlamak için en ufak bir şansımız bile ."

"Tamam o zaman Cash. Onu geri almak zorundayız," diyor Vinny kesin bir ifadeyle.

Bacaklarım adrenalinden titriyor. Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Sokak birden gürültülü, sıcak ve düşmanca bir hal alıyor. Dizlerimin üzerine çöküp nefes alıyorum, umutsuzca çalışıyorum, dünya nefesimle birlikte nabız gibi atıyor.

"Haklısın," diyorum kalbimin çarpması durduğunda. "Bir plan yapalım."

Ayağa kalktım, etrafıma bakındım ve Vinny'nin gittiğini fark ettim.

Önce saati kaybettim, şimdi Vinny de gitti. Saniyeler geçiyor. Tam paniklemeye başlamıştım ki arkamdan gelen sağır edici bir kükreme düşüncelerimi böldü. Arkamı döndüğümde Vinny'nin yarış yeşili güzel bir motosikletle yanıma geldiğini görüyorum. Krom çubukları ve egzoz borusu son güneş ışığında parlıyordu.

"Çok güzel değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldandım, ağzım bir karış açık, "ama motosikleti nereden buldun?"

"biri anahtarları içinde unutmuş." Vinny parlayan alnındaki teri siliyor ve işaret ediyor. "Dikkati dağılmıştı, ben de arabayı götürdüm."

Caddenin karşısında bir sıra bisiklet duruyor. Bir adamla göz göze geliyorum.

"Hey!" diye bağırıyor. " bu benim bisikletim. Dur, hırsız!"

"Haydi," diye bağırıyor Vinny, motoru tekrar çalıştırarak, "atla! Gidip saatini alalım!"

beni kurtarıyor. Gözlerimi siper ediyorum ve Rolls-Royce'un ileride bir köşeyi döndüğünü kısa bir an yakalıyorum. Tereddüt edersek kaybederiz.

Kendimi motosikletin arkasına sıkıştırıyorum ve Vinny'yi . Gazı çeviriyor, motor homurdanıyor ve hızla hızlanıyoruz, savruluyoruz ve

İki tonlu yeşil bir Triumph Herald'ın ve mavi bir Ford Anglia , tıpkı büyükbabamın eskiden sahip olduğu gibi. bir korna çaldı. Özür dilemek için elimi ama Vinny'yi tutmaya çalışmakla meşguldüm.

bakıyorum, rüzgâr görüşümü bulanıklaştırıyor, Rolls'u görmeye çalışıyorum. Vinny aniden sola doğru keskin bir dönüş yaparak Oxford Caddesi'nden ayrılıp Tottenham Court Yolu'na giriyor. Bisiklet endişe verici bir şekilde yana yatıyor, ben de ortaya doğru eğilmeye çalışıyorum.

"Hayır!" Vinny ağlıyor. "Döndüğümde benimle *birlikte* eğilmelisin!"

Kaskatı kesildim, çenemi sıktım ve zorlukla nefes alıyorum. "TAMAM!" Ben de bağıyorum. Hızla akan asfaltın dirseklerimde, dizlerimde ve yüzümde nasıl bir his yaratacağını hayal etmemeye çalışıyorum.

Gözlerimi rüzgara karşı kısarak arabanın ileride bir tünele girdiğini görüyorum. " ere!" Vinny'nin yüzünün yanından tünele doğru işaret ediyorum.

"Onu görüyorum," diye bağıyor Vinny, ama biz çok gerideyiz, en az yirmi arabalar var.

Araba kornaları çalıyor ve motorumuzun sesi tünelin duvarlarından bir jet motorunun göbeğinden gelen öfkeli bir ses gibi bize geri .

Vinny . Omzunun üzerinden bakıyorum ve sorunu görüyorum. İleride Bir polis yayalara caddenin karşısına geçmeleri için el sallıyor. Frankie'nin arabası benim için hâlâ çok uzakta ama neyse ki onlar da yetişti. Rolls'un arka camından Frankie Shaw'ın kafasının arkasını seçebiliyorum. Bizi fark etmedi. Henüz.

Duruyoruz ve bekliyoruz. Akşam güneşi göz kamaştırıyor, arabaların üzerinde elmas yağmuru gibi sekiyor. Araba kornaları çalıyor ve birkaç sürücü camlarını indirip bağıyor. e polis onları görmezden geliyor.

e ışıklar değişiyor, ama biz hareket etmiyoruz. e motor yalpalıyor, sallanıyor ve sonra stop ediyor, motor bir teklemeye kesiliyor. İçgüdüsel olarak ayaklarım yola vuruyor ve motosiklet aniden dik duramayacak kadar ağırlaşıyor.

"Hadi, !" Vinny ağlıyor, çılgınca motoru çalıştırıyor. işte

bir patlama sesi, ardından motorun yakaladığı büyük siyah bir duman bulutu ve

hayata geri dönüyor. Vinny gazı çeviriyor ve uzaklaşıyoruz.

e polis yine trafiği durduruyor ve yeni bir insan kalabalığını caddenin karşısına geçiriyor. Rolls gittikçe çaresizce izliyorum.

"Gitmemiz gerek!" Vinny'ye
bağırıyorum. "Anlaşıldı, Cash.
Sıkı tutun!"

Motosikletin kornası delirmiş bir ölüm perisi gibi ötüyor. Vinny hızlanıyor ve polisin gözleri bizim fark edince açılıyor. Düdüğünü çalıyor ve biz onlara doğru hızla ilerlerken yayalar dağılıyor.

Elinde alışveriş arabası olan yaşlı bir kadın hariç.

Vinny savruluyor ve ağırlık merkezimizi korkunç bir şekilde uçurumun kenarına itiyor. Neyse ki ileriye doğru momentumumuz bizi dik tutmaya yetiyor ve kadını ıskalasak da arabasından kaçamıyoruz. Arabaya çarparak yiyeceklerin etrafa saçılmasına neden oluyoruz. Biz yanlarından geçerken kızgın yayalar bağırıyor.

Kavşaktan geçiyoruz. Sağımızdan gelen trafik neredeyse bizi kör ediyordu, Bir araba o kadar yakın ki ıskaladığına inanamıyorum. Midem asitle doluyor.

araba sağa dönerken Rolls-Royce'un camları güneşte altın sarısı bir renk alıyor. Onları kaybetmedik. Yol daralıyor ve sağa dönüyoruz.

"Nereye gittiler?" Vinny bağırıyor, yavaşlıyor.

Eğildim, gözlerim doldu ama onları da göremedim. Bir kavşağa yaklaşırken çift katlı bir otobüs önümüzü kesti ve Vinny'yi frene basmaya zorladı.

Bisiklet biraz yana savruluyor ama Vinny bizi dik tutmayı başarıyor. Otobüs görüş alanımızı tamamen kapatıyor. Vinny hayal kırıklığı içinde gidona vuruyor.

Dört yol, hepsi aynı. Paniklemem gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine sakın bir kesinliğin ılık bir telaşını hissediyorum. Dört seçenekten biri sanki biri doyumluğu artırmış gibi fazladan renkle parlarken kalp atışım hızlanıyor ve duyma yetim keskinleşiyor.

İşaret ediyorum. " at way, Vinny. Bunu biliyorum."

Motosikleti devirdi ve bizi . e yanan lastiğin keskin kokusu
burun deliklerimi tıkıyor. Hızlanırken Vinny'ye sıkıca sarılıyorum ve kısa

sürede yetişiyoruz. " ere!" Vinny ağlıyor.

Dar bir sokak geçiyor. İnsanlar bakıyor ve bir çiftin geri döndüğünü görüyorum.

döner kavşağa doğru. Arkamıza bakma riskini göze alıyorum ve mavi ışıkları yanan bir polis arabasının yaklaştığını görüyorum.

"var," diye bağıryorum.

"Onları görüyorum!" Vinny geri sesleniyor. "Onları atlatmaya çalışacağım." Frene basıyor ve sert bir sola dönüyoruz. Vinny hızlanıyor ve bir kamyonla park etmiş arabaların arasına sıkışıyoruz. Araçların yanlarından ince boya çizgilerini sıyrırken metal gıcırdıyor ve kıvılcımlar çıkıyor. Arkama bakıyorum ve polis arabasının kayarak durduğunu görüyorum.

Yavaşça gözden kayboluyor.

"Buna ne dersin?" Vinny sevinçle bağırır.

"İnanılmaz." Sırtını sıvazladım. Yakında kalp krizi geçireceğim.

Kraliyet Opera Binası'nın yanından hızla geçerek tekrar ana yola çıkıyoruz ve Rolls-Royce'a yetişiyoruz. ey onları takip etmek için yaptığımız çılgınca girişimden habersiz bir şekilde ilerliyorlar. Aramızda yaklaşık bir düzine araba varken, Vinny aniden bir yan sokaktan sola dönüyor.

"Ne yapıyorsun?" Bağırıyorum.

"Eğer Strand'da tikanırsak onları kaybederiz ama nereye biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, Waterloo

Köprüsü." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Güven bana, on yıl taksi şoförlüğü yaptım. 'Waterloo Sunset,' işte geliyoruz, bebeğim!" Neşeyle gu aws yapıyor. Tüm bu adrenalinin ona iyi geldiğinden emin değilim.

Bir köşeyi dönüyoruz ve insanlarla, tezgahlarla ve gölgeliklerle dolu geniş bir pazara giriyoruz.

"Tuhaf, bunu hatırlamıyorum." Vinny başını sallar ve kornaya basarak tekrar hızlanır.

Tezgâhların arasından geçiyoruz, masaları kırıyor, eşyaları parçalıyor ve uzun bir giysi akışını topluyoruz. Hiçbir şey göremiyorum ve Vinny'nin göremediğinden eminim.

Başımdan ipek bir bluz çıkarıyorum ve taze bir polis görmek için boynumu eğiyorum.

araba toplanan kalabalığın arasından ilerliyor. Tekrar takibe başladı.

İki yanında yüksek binalar olan dar bir ara sokağa giriyoruz. Vinny frenleri sıkıştırıyor ve bir inşaat önünde sarsılarak duruyoruz.

Vinny güler. "Bu kadar komik olan ne?"

Ahşap bir reklam panosuna yığılmış bir çamur ve kum yığını görüyorum. Boylu boyunca kalaslar uzanıyor ve bir işçi el arabasıyla aşağı iniyor. e tümsek yaklaşık altı fit yüksekliğinde, çitle aynı yükseklikte.

Vinny'yi birkaç yıldır tanıyorum. Onu birçok nedenden dolayı seviyorum ama en önemlisi sonsuz iyimserliği. Her şeyin mümkün olduğuna inanır ve ben de genelde buna bayılırım. Bugün o kadar da değil.

"Vinny," diyorum, sesim çatlayarak. "Eğer planlıyorsan-" "Sıkı tutun Cash. Rüzgarı ısırmaya hazır ol."

e motor kükrer, lastikler protesto edercesine ulur ve motosiklet roket gibi hızlanarak ileri atılır. e cadde bulanıklaşır. İşçiler dağılıyor. Ön tekerlek yerden havalandığında, geri sıçradığımızı ve reklam panosuna çarptığımızı hayal ediyorum.

Ama Vinny bizi doğru ve dürüst tutar.

Vinny'nin omzunun üzerinden takometreye bakıyorum ve ibrenin kırmızıya doğru titremesini izliyorum. Rampaya çıktık ve lastikler hatırı sayılır birleşik ağırlığımızın altında sıkışıyor. Midem bulanıyor. Tahta kalasın uzunluğunu kat ediyoruz ve havaya fırlıyoruz, ağırlıksız, motor vınlıyor.

Zaman yavaşlıyor ve hayatım kül oluyor. Teknik olarak, henüz doğmadım bile.

Ne derler bilirsiniz: Sizi öldürecek olan atlayış değil, iniştir.

Tüm vücudum sıkıştı. Vinny'yi bir cankurtaran salı gibi kavriyorum. Tek görebildiğim gökyüzü, gidon ve ön tekerlek.

Sonsuza dek düşüyor gibiyiz. Aşağı bakma riskini göze alıyorum. Hatırı sayılır bir yamaçtan iniyoruz ve düşündüğümde çok daha fazla yol kat ediyoruz.

Şimdi ikimiz de ılık atıyoruz.

Vinny hayatı boyunca böyle bir macera beklediğini söyledi. Beklemenin bu kadar uzun ve maceranın bu kadar kısa olması utanç verici. Arka tekerleğimiz

Sonunda yere değiyor, sonra ön tekerlek bir eki gibi aşığı vuruyor, Beni Vinny'ye doğru eziyor, Vinny de şiddetinden nasibini alıyor. Onu sıkıştırırken içimdeki rüzgar dışarı fırlıyor.

Motosiklet rodeodaki çılgın bir boğa gibi savruluyor ve vahşice dönüyor. Vinny onunla boğuşurken motor vınlıyor, ęazı çeviriyor ve aynı fren yapıyor.

Her şey çok hızlı... çok hızlı.

Yeşil ve dikenli bir şeye , bir it olabilir, neyse ki bu bizi yavaşlatıyor. Ne yazık ki, bu yeterli değil ve katı bir şey

Metal ve camdan mide bulandırıcı bir ıtırtı geliyor ve o müthiş tokat beni Vinny'nin sırtının üzerinden bir bez bebek gibi havaya fırlatıyor. Kısa süreli uykum aniden beyaz bir acı külüyle sona eriyor ve ardından mutluluk verici bir karanlık .

Uzaklardan bir ses adımı söylüyor.

Soluk soluğayım ve yönümü şaşırılmış durumdayım. Nefes almakta zorlanıyorum ama en azından ölmedim. Kulaklarımdaki yünü temizlemeye çalışarak yutkunuyorum. Tiz bir ses zihnimi bulandırıyor, uzaktaki bir sirenin eşlik ettiği bir el bombası patlaması gibi.

Kabataslak gerçekliğimdeki hafıza renkleri. Bisiklet. Atla. Polis.

Yavaş yavaş duyularım geri geliyor. Öksürüyorum ve bu da yağ, toprak, bitki örtüsü ve kanın demir kokusunu getiriyor. Kapana kısıldım, kollarım yanlarıma yapıştı. Kımıldayarak kurtuluyorum, omzum çılgık atıyor ve kaburgalarım yanıyor. Görünüşe göre, kalınlığı muhtemelen hayatımı kurtaran bir kutu çitin içine bir cirit gibi gömülmüşüm.

Kendimi itten dışarı çekiyorum, ağır bir şekilde yere oturuyorum ve alt takımımı kontrol ediyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, sesim ince ve cızırtılı. "Her şey mevcut ve doğru." Beynim kafatasıma göre çok büyük geliyor. Yüzümü buruşturarak sahneyi değerlendiriyorum.

Huzurlu, ağaçlarla çevrili bir caddeye indik. Vinny kalktı, nefes nefese ve

Yüzünü buruşturuyor, acıyla yürüyor. e bisiklet yakınlarda, yan yatmış, etrafı

kırık cam ve duman. Altında koyu sıvı birikiyor. Ön tekerlek dönüyor. Garip bir kopukluk hissiyle enkazı inceliyorum.

Zihnim ne yaptığımızı yavaşça bir araya getiriyor. Gözlerim yanıyor. Siliyorum

ve parmaklarım taze kanla kaplandı. Vinny topallayarak yanımıza geliyor. Etrafımızda toplanan diğer insanların da belli belirsiz farkındayım, uzaktan gelen sesler, gölgeler saçan şekiller.

"İyi misin Cash?" Vinny soruyor.

Omzumun üzerinde sıcak bir ağrı var. Çıkmış olabilir. İnliyorum. "Üzgünüm," diye mırıldandı Vinny. " en iyi inişim değildi."

Ağzım aniden çok kurudu. Vücudum sıkıştı. Isı ve buz dalgaları üzerimde dans ediyor.

Eski güzel şok.

Bizi korumak için tasarlandı ama şu anda Bridgeman ana bilgisayarını kapatmak istiyor. "Nefes alamıyorum," diye soluyorum, görüşümün kenarları kararıyor. Ağzım tükürükle doluyor ve kusuyorum. Uzaktan bir Vinny sesi duyuyorum.

"Benimle kal," diye ağlıyor.

Korkarım bu konuda söz hakkım yok. Joseph Bridgeman'ın yeniden başlatılması gerekiyor. Girdap gibi dönen siyah bir dünyaya iniyorum.

Ve sonra şok bir izlemeyi tetikliyor ve bunun olacağını *biliyorum*. incindim.

Başka bir görüş beni tüketirken kendimi ve bunu durduracak gücüm yok.

loşluk dağılıyor ve görüşüm keskinleşirken bir koridor görüyorum. Ayak izleriyle kaplı muşamba. Gri duvarlar, çukurlu ve perişan. Lucy Romano, üzerinde Müdür yazan ahşap bir kapının yanındaki plastik bir sandalyede oturuyor. Yattığımda ve farkındalığım onunkiyle birleştiğinde, Lucy duvardaki saate bakıyor: : p.m.

"edin," diye mırıldanıyor endişeyle. "Bazılarımızın gitmesi gereken işler var."

e kapı açılıyor ve kahverengi kadife ceketli, yetenekli bir adam kafasını kapıdan uzatıyor. "Bayan Romano?" diyor, gür siyah saçlarını başının üzerinde toplayarak.

"Bayan," düzeltiyor. "*Bayan* Romano."

"Özür dilerim," dedi. "Ben Bay Hobson. için teşekkür ederim. Lütfen buyurun." Kapıdan geri çekilir ve masasının önündeki sandalyeyi gösterir. "Oturun."

Lucy oturur ve el çantasını kucağına koyar. Bir masa takviminde şunlar yazılıdır

Ağustos , e okul müdürü okul kapısını kapatır.

"Üzgünüm, ama bunu çabuk yapabilir miyiz?" Lucy soruyor. "Vardiyam altıda başlıyor ve ben

kasabaya geri dönmeliyiz."

"Denerim," diyor Bay Hobson deri koltuğuna gömülürken dostça. "Bu öğleden sonra sizi buraya Gus hakkında konuşmak için davet ettim."

Söylenecek ne olduğunu hayal bile edemiyor. "Geçen yılki raporu mükemmeldi. I onunla gurur duyuyorum."

"Eminim ." Bay Hobson sandalyesinde arkasına yaslanır ve parmak uçlarını birbirine bastırır. "Gus çok zeki bir genç adam," diyor. "Muazzam bir potansiyeli var. e sky's the limit, really."

"Tamam," diyor Lucy. "Ama . . . ?"

"Ancak son zamanlarda davranışlarından giderek daha fazla endişe duymaya başladım."

Lucy'nin kalbi sıkışır. Bunu başka birinden duymak korkularını artırır. "Biraz asi bir dönemden geçtiğini fark ettim."

Bay Hobson, "Bundan daha fazlası var," diyor ve Lucy'ye masasındaki ezik kutudan bir kurabiye uzatıyor. Lucy reddediyor. "Bunu daha önce de olağanüstü yetenekli öğrencilerde görmüştüm. Bazıları akademik yeteneklerinin yükünü taşıyamayacak kadar ağır buluyor. ey okul ortamının sürekli ilgi ve akademik baskısına isyan ediyor ve oldukça sorunlu hale gelebiliyorlar."

"Gus bir sorun mu var?" Lucy sorar. "Bunu mu ?" "Bir sürü olaya karışıyor."

"Biliyorum, tabii ki, çürükler, yırtık gömlekler ... Bana Zorbalığa uğradım ama bu konuda okulla konuşmamı istemedi. Bunun durumu daha da kötüleştireceğini söyledi."

Bay Hobson iç geçirir. "Korkarım Gus size bunu söyledi çünkü kavgayı başlatan o. Bu sabah başka bir öğrenciye vurmaya çalıştı. Nöbetçi öğretmen olayı yatıştırmayı başardı ama Gus'ın davranışları kabul edilemez bir seviyeye ulaştı."

Lucy midesinde bir gerginlik, kaburgalarının altında bir ağrı hisseder. Bir yanı bunu zaten biliyordu ama yine de bir yumruk gibi indi. Derin bir nefes alır, karnına bastırır.

yan tarafını delmiş.

"Bunu duymak kült bir şeyse özür dilerim Bayan Romano, ama her

zaman bu tür şeyleri açık açık konuşmanın en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. at bize yarım da olsa bir çözüm şansı verir.

onları dışarı çıkar."

Lucy başını sallar, bu yeni gerçeklik kafasında dönüp durmakta, nedenler aramaktadır. "Akşam vardiyasında çalışıyorum," diyor. "Gus akşamları çok yalnız kalıyor. On altı yaşında olacağını düşünmüştüm."

"Akşam vardiyası mı?" diye soruyor müdür.

"Ben garsonum. Shoreditch'teki Unicorn Bar'da." Müdür yutkunurken Lucy, Unicorn'un Shaw'lar tarafından işletildiğini bilip bilmediğini merak eder. "Ama ben de çalışıyorum, gündüzleri ve hafta sonları."

"Ne okuyorsun?" diye sorar Bay Hobson.

"Tıp," diyor Lucy. "Doktor olacağım."

"Takdire şayan bir meslek," dedi müdür. "Gus aklını sizden almalı. Ellerinizi dolu gibi görünüyor. Evde size yardım eden başka biri var mı?"

Tanıdık metal panjurlar Lucy'nin kalbinin etrafına iner. "Gus'ın babası o iki yaşındayken terk etti. Sadece ben ve oğlum kaldık." Bir ebeveynin kendi çocuğunu nasıl terk edebileceğini hiç anlamamıştı. Sessizce, ne olursa olsun her zaman onun yanında olacağına dair yeminini yeniler.

"Aha," diyor Bay Hobson. "Merak etmiştim ..." Çenesini ovuşturuyor. "Bazen Gus'ın durumundaki çocuklar güçlü bir erkek rol modelinden yoksun olabiliyor. Bana bir boks kulübüne katıldığını söylediğinde, bunun fazla enerjisini yönlendirmesine yardımcı olabileceğini düşündüm, ama Shaw'ların yeri olduğunu duyunca ..." Öne doğru eğildi. "Her genç adamın hayatında kritik bir dönemdir, Bayan Romano. Gus'ın yanlış kişilerle düşüp kalkmasından endişeleniyorum."

Lucy müdürün haklı olduğunu biliyor ama kendini çaresiz hissediyor ve bu da onu savunmaya itiyor. "Ne ki? Her gece boks kulübüne gidiyor. Bunun onun için iyi olduğunu düşündüm: disiplin, eğitim. bu adamlar, onu önemsediklerini düşünüyor. ey güçlüler. Gus bunu güç olarak görüyor."

Bay Hobson bastırıyor. "Korkarım kötü bir etki yaratabilirler. Akademik çalışmaları açısından ayağını tamamen pedaldan çekti. Geride kalıyor."

Lucy'nin kafası karıştı. "Bu doğru olamaz. Bana öğle arasında kütüphanede ödevini yaptığını, böylece öğleden sonra kulübe gidebileceğini söyledi."

Akşamları. Okula gidebilmek için sınavlarında başarılı olması gerektiğini biliyor.
üniversite."

Müdür başını sallıyor. "Gus bize üniversiteye gitmek gibi bir niyeti olmadığını açıkça belirtti."

"Sen neden ?"

"Öğretmenine yazın okulu bırakacağını söyledi. Dedi ki - ve alıntı yapıyorum - ' eğitim almanın bir sürü kareyle takılmaktan başka yolları da var'."

"Gus'ım hakkında konuştuğunuza inanamıyorum," diyor Lucy. "Onun bu şekilde bırakıp gitmesi için çok çalıştım."

"Bunun kesinlikle bir kayıp olacağını düşünüyorum," diyor Bay Hobson. "Fizik öğretmeni bana daha önce böyle doğal bir havası olan bir öğrenciyle karşılaştığını hatırlamadığını söyledi ve otuz yılı aşkın süredir öğretmenlik yapıyor." Kollarını kavuşturuyor. "Bence Gus bir yol ayrımında olabilir. Önünde muhteşem bir gelecek olabilir, ama sadece kendini uygularsa."

Lucy, Gus'a her zaman hem annelik hem de babalık yapmıştır ama son zamanlarda kendi hayatına odaklanmıştır ve Gus'ın geleceği gözünün önünden kayıp gitmektedir. İşleri yeniden ele almanın zamanı gelmiştir.

"Okul olarak onu yönlendirmek için elimizden geleni yapacağız" diyor Bay Hobson, "ama bence evde de bazı değişiklikler yapmanız gerekebilir."

"Tamam," der Lucy, ayağa kalkarken Tommy Shaw'a ne söyleyeceğini planlamaya başlamıştır bile. " beni içeri davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Gus iyi bir çocuk," diyor müdür. "Onu geri döndürebiliriz."

Müdürün sesi eski bir analog televizyon gibi parazit denizine dönüşüyor ve sesi beyaz gürültüye dönüşüyor. Görüntüden çıkıp çıkmadığını merak ediyorum ama sonra zaman hızlanıyor. Lucy okuldan çıkıyor; sokağa çıkıyor, otobüse biniyor ve sonra yürüyor. Beyaz gürültü kayboluyor. Netlik ve renk geri geliyor. Zaman normal hızına dönüyor.

Lucy geleneksel bir Londra barının ve bir dizi şık mağazanın önünden geçer. Sütun şeklinde kırmızı bir ön kapısı olan büyük bir teraslı evin önünde durur. Ne zaman

Tommy ile konuşmak için Unicorn'u aramış, ona çalıştığını söylemişler. İşte, son yenileme projesi.

Büyük taş basamakları koşarak çıkar ve pirinç tokmağa sertçe vurur. Çekiçlerin ve havalı matkapların sesi burada bile kulak tırmalayıcıdır. Kapının yanındaki levhada yazmaktadır. Lucy kapıya bir kez daha vurur. Kimse cevap vermiyor. Sabırsızlıkla kapı kolunu dener. Kolayca döner ve koridora adım atar.

e boş, sadece tozlu ahşap tahtalar ve çıplak alçı duvarlar. Alt kattaki işçilerin seslerini duyuyor, gümbür gümbür sesler ve gürültüler.

"Alo?" diye . Cevap yok. Yol boyunca ilerliyor koridorda ilerlerken boş odalara bakıyor. Koridorun sonunda, eski püskü ahşap bir kapıdan geçerek ana yaşam alanına girer. Uzun kanatlı pencereler dramatik bir ışık alıyor ve orada Tommy Shaw'u, büyük odadaki tek mobilya parçası olan bir çift yemek sandalyesinden birinde otururken buluyor. Bir alet kutusu, taştan yapılmış bir yerine oturtulmuş. Pencere kenarında parlak kırmızı bir Roberts radyo popüler müzik çalmaktadır.

"Lucy!" Tommy ayağa kalkarak söylenir. "İşte bu bir ikram. Benden uzak kalamadın, değil mi?"

İlk tanıştıklarında onun ne kadar çekici olduğunu düşündüğünü hatırlıyor.

Dean Martin'den bir şeyler vardı onda, simsiyah saçlar; uzun, düz bir burun; o rahat gülümseme. Ama bu onu tanımadan önceydi.

"Gus'a ne diyordun?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyor. "Az önce müdürünü görmeye gittim ve okulda başı belada. Ghts başlatmış."

Tommy kıkırdar. "Benim küçük savaşçım," diyor gururla. "Gus bir yerlere geliyor.

Önünde parlak bir gelecek var."

"Geleceği var," diyor Lucy, "ama senin gibi bir gelecek değil. Boksta yanlış bir şey yok, kendini savunmayı öğrenmesine sevindim, ama kafasını saçma sapan şeylerle dolduruyorsun. Hayatında bir şeyler yapabilecek zekâya sahip -bir diploma alabilir, düzgün bir iş bulabilir- ama artık üniversiteye gitmek istemediğini söylüyor."

"Çok doğru," diyor Tommy. "Gidip asılı durarak zaman kaybetmek istemiyor.

bir sürü kareyle."

"Eğitim almak zaman kaybı değildir!" diyor Lucy, öfkeli bir şekilde. "Neden ona böyle şeyler söylüyorsun? Neyin var senin?"

"Gerçeklere sadık kalalım, olur mu?" Tommy diyor ki. e gülümseme yüzünü terk ediyor.

"Gus iyi bir çocuk ama bana geldi. Sertleşmesi gerektiğini biliyordu. O iyi bir boksör ve nasıl dövüşeceğini öğrenmek istiyorsa onu durdurmayacağım. Kabul etmelisin ki, bu çocuğun örnek bir adama ihtiyacı var. Babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir baba figürüne, bir rol modeline ihtiyacı var. Rehberliğe ihtiyacı var."

"Senden değil!" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman olur.

Onlar. Tommy'nin yüzü kararır. Lucy soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışır. "Gus'ın müdürü bana onun fizikte çok başarılı olduğunu ve önünde muhteşem bir kariyer olduğunu söyledi. Gus'ın müdürü dedi ki-"

"Gus'ın müdürü öyle dedi," diye alay ediyor Tommy, tükürükleri Lucy'ye doğru fişkırıyor. "çıkanı kulağın duysun. Gus'ın hayatında güçlü bir adama ihtiyacı var ve bana hayranlık duyuyor." Yüz ifadesi sinir bozucu bir hızla yumuşuyor. "Üçümüz bir aile olabiliriz." Lucy'nin yanağına dokunmak için uzandı. Lucy işleri daha da kötüleştireceğini bilse de elini uzatır. Kendine engel olamıyor. O ellerin anlatacak korkunç hikâyeleri var. Tommy rahatsız olmaz. "Artık diğer kızlardan hiçbirisiyle gitmiyorum. Sadece biz olacağız."

"Tommy, *biz* diye *bir* şey yok. Hiçbir zaman da olmadı." Bu konuşmayı kaç kez yaptıklarının sayısını unutmuştur.

Radyoda Del Shannon'ın "Runaway" şarkısı çalıyor. Tommy yarı gülümser ve ellerini ceplerinin içine sokar. Çok hareketsizdir. Onu okuyamıyor. Bu onu korkutuyor.

"Ben ve Frankie, yakında büyük işlere imza atacağız," diyor.

Belki o ve Frankie bir ton kazanırsa, Tommy onu unuttur ve Gus'la onu yalnız bırakır. "Aferin sana."

"Hayır, bizim için iyi. Sen, ben ve Gus. Birlikte kendi evimizi alabiliriz."

Aklını kaçırmış. Aşağıda pnömatik bir matkap çalışıyor. Lucy bekler.

Tommy mutlu görünüyor, gözleri donuk, çılgınca bir rüya görüyor. Lucy

hasta hissediyor.

Matkap durur ve oda tekrar sessizleşir. "Tommy, bunların hepsi senin kafanda. Bu delilik!"

"Bu bir hayal, ama yakında bunu gerçekleştirmek için yeterli param olacak. İstedğin yerde yaşayabiliriz. İkinize de ben bakarım."

"ihtiyacımız yok," diyor. "Doktor olacağım, kendi kendim ödeyeceğim."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "İtalya'yı terk çünkü arkadaşın başını belaya soktu, değil mi?" diyor. "Ve sen de bu işe bulaştın."

"Bunu nereden biliyorsun?" diyor, raydan çıkmış bir halde.

"Benden sır çıkmaz." Burnunun kenarına vuruyor.

"Beni rahat bırak, Tommy!" Arkasını döner ve koridora doğru yürür.

"Ama ben seni seviyorum!" sesleniyor arkasından. "Başka kimse bana senin gibi hissettiremez. Şimdi arkanı dön ve beni sevmediğini söyle!"

Ona geri döner. "Ben ... seni ... sevmiyorum," diyor elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Bunu kastetmiyorsun," diyor. "Bana nasıl baktığını gördüm!"

Avuçlarını öfkeyle yukarı çeviriyor. "Senin gibi bir adamla asla birlikte olamam!" diyor. "Geçen gün kulüpte o adama ne yaptığını gördüm. Korkunçtu!"

"Bunu hak etti."

" her zaman bir bahane vardır." "Ben bir iş adamıyım."

"Ve içinde bulunduğunuz işi sevmiyorum."

"Minnettar olmalısın. Yanında bir çocukla pek de iyi bir av sayılmazsın. Buraya geldiğinde hiçbir şeyin yoktu ve ben sana bir iş verdim. Bana borçlusun."

"Hayır. Çalışıyorum, paramı alıyorum. Bu bir alışveriş. Ama artık bitti, her neyse." "Ne demek istiyorsun?" diyor tehditkar bir şekilde.

Hemen buradan gitmesi gerekiyor. "Gidiyorum ve geri gelmeyeceğim." Dönüyor ve hızla uzaklaşıyor.

"Kimse beni terk edemez," diye Tommy. Onu yakalıyor ve tutuyor Kolunu. Onu çok sert tutuyor.

"Senden kibarca istedim," diye tükürür. "Ama eğer bana vermezsen, o zaman ben alırım." Ağzını onunkine bastırıyor, dudaklarını morartıyor. Ter, eski sigara ve ekşi bir şey kokuyor.

"Bırak beni. Canımı yakıyorsun." Kadın çırpınıyor ve adam elini gevşetiyor. "Gitmeme izin vermezsen çığlık atarım," diyor.

Ona bakıyor. "Kimse duymayacak. Duvarlar üç metre kalınlığında ve alt kattaki işçiler seni duymayacak. Duysalar bile benimle uğraşmazlar."

Dehşet Lucy'nin kalbini kaplar. Kapıya doğru koşmaya başlar. Tommy ceketini kapar ve Lucy onun kaval kemiğine tekme atar. Adam inler ve bacağına tutmak için eğildiğinde kadın onu sertçe iter. Tommy geriye doğru düşer ve başını alet kutusuna çarpar.

Hareket etmiyor.

Lucy ona doğru temkinli bir adım atar. Gözleri kapalıdır. Yüzü solgun. Kafatasının arkasından kan sızıyor.

O ne yaptı?

Tommy'den sendeleyerek uzaklaşır, ön kapıya koşar ve kendini dışarı atar. Arkasına bakmıyor.

Dev bir ayının pençeleri tarafından sarsılıyorum. Hırlıyor. Homurdanıyor. Kelimeler. Konuşan bir ayı mı?

"Uyan Cash! Bana geri dön."

Tek gözümü açıyorum. Neredeyim ben? Zihnim parçalanmış bir yapboz gibi. Yavaş yavaş parçalar yerine oturuyor, zavallı beynim yeniden başlatılıyor. Tommy Shaw'dan uzaktayım ama acı tüm vücudumda yankılanıyor. Başım ağrıyor, bacağım çığlık atıyor, kolum ağrıyor. Gözlerim akıyor.

Gözyaşlarımın bulanıklığı içinde en iyi arkadaşımın güven veren cüssesini fark ediyorum. "Vinny," diye nefes veriyorum, rahatlığım hissediliyor. "ank goodness."

"Keşke hepsi uyandıklarında bunu söyleselerdi." Vinny neşeli kalmaya çalışıyor ama sesindeki acıyı duyabiliyorum. "Başımız belada," diyor. "e polis dışarıda bekliyor. ey ifade istiyor."

Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum. Bir ambulansın arkasındayız. Şu tekerlekli yataklardan birindeyim, bacaklarımın üzerinde yeşil bir battaniye var. Dışarıda küçük bir kalabalık toplanmış, yüzleri mavi ışıklarla aydınlanmış.

tabureye tüneyen Vinny yüksek sesle inliyor.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

"Dizimi çok kötü burktum ama onun dışında iyiyim." Aniden eğildi. "Ah!" diye bağıyor. "Başım! Beni öldürüyor!" Endişeyle bana bakıyor. " at's strange. Kazada kafamı çarpmadım. Sence felç mi geçiriyorum?" Gergin bir şekilde ensesini ovuşturuyor.

"Eminim değilsinizdir," diyorum. "Muhtemelen sadece omurga incinmesi." Gözlerimi tekrar kapatıp acıyı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bir sarsıntıyla olduğunu anladım. "Beyin donması! Vinny, bende de var." "Beyin donması mı?" Kafası karışmış görünüyor.

"Bu zaman yolculuğunun belirtilerinden biri. Yakında eve döneceğimiz anlamına geliyor," diye açıklıyorum. "Bir kerede çok fazla dondurma yemiş gibi hissediyorsun. Endişelenmeyin. Geçer. Rahatlamaya çalış."

"Çok mu fazla dondurma?" Vinny kuşkuyla bakıyor. "Böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Her neyse, sanırım bu yeterince adil. Biz zamanla oynuyorduk, şimdi de zaman bizimle oynuyor."

" at's one way of looking at it," Aynı fikirdeyim.

Boğazım daralıyor. atlamak tamamen zaman kaybıydı. Ve saat gitti. Onsuz eve sağ salım dönüp dönemeyeceğimizi bile bilmiyorum. Vinny bana güveniyor ve ikimiz de yaralıyız. Zoetropu, eve dönüş yolumdaki tehlikeleri hatırlıyorum. Bunu nasıl yapacağım?

Göğsümde bir titreşim var ve korkunç bir an için kalp krizi geçirdiğimi düşünüyorum.

", düşündüğüm şey bu ?" Vinny diyor ki.

"Bunu duydun mu?" Diyorum. Bu sefer daha yumuşak bir titreşim daha geliyor. Gömleğimin içine uzanıp boynumdaki zinciri tutuyorum ve gümüş bir cep saati çıkarıyorum.

"Bu senin mi?" Vinny soruyor.

Kontrol ederken ellerim titriyor. Hiç şüphe yok. Frankie'nin benden çaldığı saatin aynısı.

"O benim," diyorum. "Kesinlikle benim."

Küçük gümüş küreyi öpüyorum. W. P. Brown bana bağlı olduğunu söylediğinde.

haklıydı. Ona sessiz bir teşekkür gönderdim, atlama kadranlarını kontrol ettim ve Vinny'nin elini tuttum.

"Neler oluyor Cash?"

"Bana tutun! Eve gitmemize yirmi saniyeden az kaldı." Vinny diğer elimi de tutuyor. "Gitmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

Kollarımı açmış, 30 feet havada asılı kaldığımı hatırlıyorum. "Sadece yumuşak bir iniş için dua et."

Vinny zerre kadar ironi yapmadan, "Ben bunlarda iyiyim," diyor. Dudaklarını yalıyor. Sanırım onu ilk kez bu kadar gergin görüyorum.

Saat sayarken bip sesi çıkarıyor. Rakamları birlikte söylüyoruz.

"Beş."

Dışarıdan biri kapıyı tıkırdatır. Vinny gözlerini sıkıca kapatır. "Dört."

"Şüphelileri muhafaza altına aldık efendim. İşte anahtar." Bir adamın ses, ama bir Doppler etkisi ile. "ree."

Anahtar kilitte tıkırdıyor. Vinny şimdi yarı saydam, parıltıyor.

"İki."

Ambulansın içi masmavi bir şelale gibi renklerle doludur. e arka kapı açılır. "Bir!"

Ambulansın yerini bir anda Bridgeman Antiques'in içi alıyor.

W. P. Brown saatimi bir işaret feneri olarak tanımladı. İstikrar ve güvenlik katacağını söylemişti. Haklıydı. Geçiş yok, zoetrop yok, çöken manzara ya da ortaya çıkan detaylar yok. Atlayış anlıktı, kırk yıldan fazla, bir göz kırpma kadar hızlı, inişimiz pürüzsüz. Önceki inişlerimle kıyaslandığında bu, zaman yolculuğu yapmanın tek yolu olan business class'a yükseltmeydi.

Dükkan ürkütücü bir şekilde sessiz. Saati kontrol ediyorum. Kadranlar dönüyor ve sonra tekrar sıfıra yerleşiyor. "Günümüze tekrar hoş geldin, Vinny. Yerel saat 6.

on beşte."

Vinny ısıklık çalar. "Vay canına, çok heyecanlıydı!"

Kıkırdamaya başlıyor ve çok geçmeden, yaralarımıza rağmen ikimiz de gülüyoruz. Yorgunum ama evde ve hayatta olduğum için muazzam bir rahatlama dalgası hissediyorum. Vinny, kendi kendime atadığım yardımcım, şeyi değiştirdi.

biri boğazını temizliyor ve ikimiz de sığıyoruz. Bu Molly. Dükkânın arka tarafında duruyor, okuma gözlükleri başının üstünde tünemiş. "Merhaba Vincent," diyor resmiyetle, bir öğretmen gibi.

Vinny çok utangaç. "Merhaba, Molly."

"Merhaba, Bay Bridgeman." Bir kaşını kaldırıyor.

"Merhaba, Molly!" Güven verici bir gülümseme denedim ama onun yerine irkildim.

Her şey acıtıyor.

"Bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorsun!" Bana ters ters bakıyor. "Başındaki o yaradan sonra daha dikkatli olmalısın. İyileşiyor olman gerekiyordu. Ve ne kadar ilginç bir kıyafet seçimi."

Altmışlı yıllardaki unutmıştım.

"Altmışlı yıllarda bir partiye gittik Molly," diyorum, "ve bazı baş belalarıyla başımız belaya girdi. Dayak yedik ve buraya geri döndük. . . er . . "

"Daha fazlasını duymak istemiyorum," diyor. "Seni hastaneye götürüyorum. Sen

Her ikisinin de uygun tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Tartışmanın anlamı yok. Telefonumu ve cüzdanımı alıp üzerime bir kazak ve kot pantolon giydim. Molly bizi hastaneye bıraktı. Arabada pek sohbet etmedik. Eski patronunu özlediğini tahmin ediyorum.

Bizi acil kapısında bıraktı.

"ihtiyacınız olduğunda beni arayın," diyor sert bir şekilde. "Seninle beklemediğim için beni affedeceksin."

" teşekkür ederim Molly," diyorum minnetle.

Vinny'yi tekerlekli sandalyeye bindirip bekleme salonuna itiyorum, topallayarak ilerlerken tutacaklara ağır ağır yaslanıyorum.

Sırada üç saat bekledikten sonra Vinny ve ben tedavi için çağırıldık. Benim

Yaralarım acı verse de çok iyi ve kısa sürede temizlenip dikildim.

bir hemşire tarafından. Vinny'nin yaraları daha ciddi ve röntgen için hastaneye götürülüyor. Daha sonra onu travma koğuşunun uzak bir köşesindeki yatağında bulduğumda, dizi buzla kaplanmış ve ağır bir şekilde bandajlanmıştı. Uyuyor gibi görünüyor ve kolunda ağrı kesici olduğu tahmin edilen bir ip var. Yaklaştığımda, altmışlı yıllara ait kıyafetlerinin yatağının yanındaki hastane sandalyesinin arkasına düzgünce katlanmış olduğunu görüyorum.

Sandalyeye sessizce oturuyorum, onun bu hali karşısında şoke oluyorum. "Üzgünüm dostum," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açar. "ey biraz yuvarlanır. "Sen olduğunu umuyordum," diye .

"Ben

Üzgünüm Cash. Her şeyi ettim."

"Vinny, seni ahmak, harikaydın. Saatimi çaldırarak her şeyi berbat eden bendim. Böyle korkunç bir yolculuk olduğu için özür dilerim."

"Şaka mı yapıyorsun? Mega'ydı!" Sesini alçaltıyor. "Deli Harry Hurst tarafından tehdit edildiğimize inanamıyorum." Omzumu dürtüyor ve bir okul çocuğu gibi kıkırdıyor. "Deli Harry Hurst, Cash! ama ne ayrıcalık! Yakın tarihin en ünlü haydutlarından biri olmalı."

Herhangi biri tarafından tehdit bir ayrıcalık olduğunu kabul edemem, ancak her şeyi olduğu gibi kabul etmesine . Motosiklet kazasından sonra baygın halde yatarken yaptığım görüşmeyi ona anlatıyorum. Dikkatle dinliyor, arada bir kaşını kaldırıyor ya da onaylarcasına sessizce homurdanıyor.

"Demek ki Tommy Shaw Dickersonlar tarafından öldürülmemiş!" Vinny haykırır.

"Doğru. Hepsi bir kazaydı. Lucy Tommy'yi öldürdüğünü düşündü, bu yüzden muhtemelen planladı. Ama Tommy ölmemişti. Sonunda uyandı, muhtemelen kulübe geri dönmeye çalıştı, yolda yere yığıldı ve komaya girdi. Haber yayılır ve herkes hemen Dickerson'ların düşünür, bu yüzden Lucy güvende olduğunu düşünüp oturur."

Vinny kafasını kaşıyarak, " dakika," dedi, "Lucy'yi dansta gördüğümüzde Tommy hâlâ hayattaydı, değil mi?"

"Doğru," . "İlk atlayışında Haziran ayına geri döndüm, Tommy

sabah öldü ve Lucy birkaç saat sonra Harry Hurst tarafından vuruldu. Bugün Eylül ayına kadar geri gittik, . Tommy sadece birkaç haftadır komadaydı."

Vinny, "Lucy'nin dansa bu kadar bitkin ve gergin olmasına şaşmamalı," diyor. "göz önünde saklandığı için baskı hissediyor olmalı," diye katılıyorum. "Olaya onun açısından bakın: Eğer kaçarsa, kendini suçlamış olur. Beklerse, Tommy uyandığında Frankie'ye her şeyi anlatacağını biliyor. Tommy'nin asla iyileşmeyeceğini bilmemizin bir önemi yok. Lucy ne olacağını bilmiyor."

Vinny kaşlarını çatıyor, derin düşüncelere dalmış. "Düşünüyorum da eğer Lucy, Tommy ile o evde buluşmadan önce oraya varabiliriz. Böylece her şeyi durdurabiliriz."

Ona sıırıttım. "Gerçek bir zaman yolcusu gibi konuştun."

Vinny'nin düşüncesi sağlam, ancak yeni sorular ortaya çıkarıyor. Başarı ne anlama geliyor? Lucy'yi kurtarabilir ve Frankie Shaw'ın terör saltanatını durdurabilir miyim? Eğer öyleyse, yapmalı mıyım? İşleri daha da kötüleştirebilir miyim?

Bir hemşire gelir. "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sorar.

"Açım," diye yanıtlıyor Vinny komik bir hırıltıyla. "Bütün bu ilaçlar beni acıktırıyor. Benim için neyiniz var zaman?" Hemşire önüne bir tepsi . "Tuzluları boş verin, bana pudingi verin!" Vinny kaşığını alıp bir dilim cheesecake'e saldırıyor ve zevkle inliyor.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. En son ne zaman bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyorum. "Sen git Cash," diyor Vinny. "Ben ne olacağım. Emin ellerdeyim. Sakın bensiz seyahat ."

"Yapmamaya çalışacağım," diyorum huysuzca gülümseyerek. Ayağa kalkıp geriniyorum, daha önceki ağır inişimden dolayı sırtım ağrıyor. "Yarın gelip seni tekrar göreceğim." Gitmek için döndüğümde Vinny'nin giysilerinin sandalyenin arkasından kaybolduğunu fark ediyorum. Biz sohbet ederken altmışlı yıllara geri dönmüş olmalıyız. "Ben de sana bir kot pantolon ve tişört getireyim," diyorum. "Lord John'un süslü kıyafetleri geldikleri yere geri döndüler."

Vinny sandalyenin arkasına bakar. "İşler böyle mi yürüyor?"

" işte böyle çalışıyor."

"Harika," diyor. "Görüşürüz."

Hastaneden çıkarken yoğun bakıma giden bir tabelanın önünden geçiyorum. Bu olabilir

Yoğun suçluluk duygusunu iyi oku. Vinny'nin burada olması benim hatam. Ama şanslıydık. Vinny gerçekten kötü yaralansaydı ya da daha kötüsü olsaydı nasıl hissederdim? Kendimle nasıl yaşırdım? Tüm bunların havalı ve heyecanlı olduğunu düşünüyor ama bu televizyon değil, gerçek hayat. Gerçek riskleri olan. Bazı açılardan Vinny'nin geçici olarak denklemden çıkarılmasına seviniyorum, çünkü bu ona bir dahaki sefere benimle gelemeyeceğini söylemek zorunda olmadığım anlamına geliyor.

Binalar arasındaki cam bir koridordan geçiyorum. Dışarısı dondurucu soğuk görünüyor. Sarı sokak lambalarının altında çıplak ağaçlar rüzgârda sallanıyor. Cep telefonumu açıyorum ve düzinelerce mesaj : e-postalar, mesajlar ve sesli mesajlar. Birkaçına göz atıyorum ve Amy'nin adını gördüğümde duruyorum. Konuşmayı açıyorum.

Öğleden sonra 2'de:

Merhaba demek için dükkana uğradım ama Molly
Dışarıda olduğunu söyledi. İyi misin?

17:15:

Lütfen bana ping at ki iyi olduğumu bileyim.

Akşam 8:30'da:

Artık iyice endişelendim. En kısa zamanda beni ara.
bunu alırsın.

Ben de ona mesaj attım:

Ben iyiyim. Kusura bakma. Çok uyuyorum.
Sohbet
Daha sonra.

on saniye kadar işe yarıyor, çünkü köşeyi dönünce Amy belirdi. Donup kaldım ve o beni fark etti.

Başını sallıyor ve bana adım atıyor, yüz ifadesi öfkeden endişeye dönüşüyor. "Joe, çok endişelendim!" diyor. "Berbat görünüyorsun! Ne oldu?"

Başım dönüyor ve tökezliyorum. Amy koluma girdi ve beni hastane kafesine götürdü. Hangi parlak kıvılcım asit sarısının rahatlatıcı bir renk olduğuna karar verdi? Bir bankta yan yana oturuyoruz. Bakışlarından kaçıyorum.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Molly aradı," diye yanıtlıyor. "Bir partide başının derde girdiğini söyledi." Sesindeki alaycılığın tamamını dışarıda tutmayı pek başaramıyor. "Vinny iyi mi? Molly güçlkle yürüyebildiğini söyledi."

"Dizini oldukça kötü incitti ama ."

"Güzel." Bir süre sessizce oturuyoruz, sadece uzaktaki telefonların ve ayak seslerinin sesi geliyor. Amy'ye bakıyorum. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi halinde.

"Ne?" Dedim.

"Bana gerçeği söylemeni bekliyorum," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Anlamsız olduğunu bilmeme rağmen itiraz ediyorum.

Çenesini sıkıyor. "Bana seyahat etmeyeceğine söz vermiştin. İşler kötüye giderse benimle konuşacağını söylemiştin. Neden yalan söyledin?"

Bir an için iskambil kâğıtlarından evime bir hikâye daha eklemeyi düşündüm. Ama sonra tekrar düşündüm. Amy'den bir şeyler saklayarak onu koruduğumu sanıyordum ama ilişkimize zarar verdiğim ve bana güvenmemesi için ona nedenler sunduğum çok açık. Amy'ye neler olduğunu anlatmaya başlarsam her şeyi bilmek isteyecektir ama artık yalan söyleyemem. Bu sefer incindim ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirim. Geçmişte, şimdiki zamanda hiçbir iz bırakmadan ölmeyeceğim ve kız kardeşimin hayatının geri bana ne olduğunu merak etmesine izin vermeyeceğim. W. P. Brown'ın ve aptal kurallarının canı cehenneme. Gerçeği söylemenin ve sonuçlarına katlanmanın zamanı geldi.

Amy'ye dönüp elini tutuyorum. "Bana şantaj yapıyor," diyorum ona. "Zaman yolculuğu yapmaya zorlanıyorum."

"Aman Tanrım, Joe," diyor, gözlerinde yaşlarla. Bu gözyaşlarının Öfke ya da rahatlama. Belki ikisi de. "Seyahat edeceğini biliyordum. Londra'ya, değil mi? Oldukça uzun zaman önce?"

Başımı salladım. " 'a geri dönüyorum."

"Sana kim şantaj yapıyor?"

"W. P. Brown adında bir adam." "W. P. Brown mı?"

Kim o?"

"O da bir zaman yolcusu, yaşlı bir adam. Bir tür organizasyon için çalıştığını söyledi, bir grup zaman yolcusu."

"Ama neden sana şantaj yapıyor?" diye soruyor. "O ne istiyor? Ne istiyor? istiyorlar mı?"

" 'da bir kadın öldürüldü ama masum. Adı Lucy Romano. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama Brown onu kurtarmanın önemli olduğunu söylüyor. Kötü bir duruma yakalandı. Bir hata yaptı ama o masum. Onu gördüm."

"Peki ya dediğini yapmazsan ne olacak?"

Bundan kaçınmanın yolu yok, darbeyi yumuşatmanın yolu yok. "Her şeyi eski haline getireceğini söyledi, yani seninle. Beni tekrar panayıra, senin kaybolduğun geceye götürdü ve dediğini yapmam gerektiğini söyledi. Korkunçtu."

"Oh, Joe. çok kötü. Neden bana söylemedin?"

"Bana yapmamamı söyledi ama sebebi bu değil. Eğer her şeyi gizleyebilsem, senin bilmene hiç gerek kalmayacağını düşündüm. Endişelenmeni istemedim."

"Ama bana gerçeği daha önce söyleseydin, bu kadar endişelenmezdim. Sana Londra ile ilgili hayaller gördüğümü söylemiştim. Bu şekilde açılmak benim için zor oldu. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken aklımı kaçıırıyordum. Sonra Puzzlewood'a yürüdüğümüz o gün bana imgelemler gördüğünü, geçmişini gördüğünü söyledin ve bu beni rahatlattı çünkü yalnız olmadığımı hissettim." Ayağa kalkıyor ve ileri geri adım atıyor.

"Özür dilerim," diyorum, kulağa ne kadar ezik geldiğimi bilerek.

" e Londra hayalleri durmadı. Eğer bir şey varsa, o da

daha güçlü." Amy yüksek sesle konuşuyor ve insanlar bakmaya başlıyor. "Ben gördüm

endişe verici şeyler, Joe. Kabus gibi."

"Neden oturup bana ne gördüğünü anlatmıyorsun?" diye önerdim.

Tekrar oturuyor ve ellerini kucığında birleştiriyor. "imgelemlerde hava sisli ve bir arabanın içindesin, bir kiliseye götürülüyorsun. Bir gruptasın. Adamlar kötü insanlar." Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Kilisenin kırık bir vitray penceresi var. Burada dönüştürücü bir şey oluyor." Amy bitkin görünüyor. "güçlü güçler iş başında. Derinlere gömülmüşler. göremiyorum ama hissedebiliyorum. Öfke, derin bir kutsallık duygusu ve korkunç bir yükün ağırlığını hissediyorum."

"Hissettiğin duygular bana mantıklı geliyor," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Kurtarmaya çalıştığım kadın bir hata yaptı. Hissettiğin yükün onun suçluluk duygusu olduğunu düşünüyorum."

Amy'nin ağır bakışları yerleşiyor. "Peki ya kutsallık?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki bu da onunla bağlantılıdır."

"Ya da sen olabilirsin Joe, onu kurtarmak için kendini feda eden." Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Bu imgelemi her gördüğümde biri ölüyor ve sonuncusu sendin."

üzerimde dans eden kaz esh gönderir. Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Bana görülerinden bahsettiğinde, gördüklerinin sadece *olası* gelecekler olduğunu söylemiştin. Yani gördüğün her şey değiştirilebilir. Ben ölmeyeceğim. Böyle bir şey ."

"Sana söylediklerimden sonra nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Başlangıç olarak beni uyardınız. Daha dikkatli olacağım. Lucy'yi kurtaracağım ve sonra her şey yoluna girecek. Güvende olacaksın."

Birkaç dakika sessizce oturduk, ikimiz de düşüncelere dalmıştık.

Amy bana döndü. "Şantajla maruz ama öyle olmasan bile bunu yapardın, değil mi?"

Doğrudan sevimli, yetişkin kız kardeşimin sıkıntılı gözlerine bakıyorum. "Evet, sanırım yapardım." Başını sallıyor. "Amy, minibüste bozulduğumuz o gün, küçükken hayaller gördüğünü ve geleceğe yolculuk ettiğini söylemiştin. I

Bir daha seyahat etmeyi düşünmediğini söylediğini biliyorum. Gördüğün bu imgelemlerden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çekim orada değil," diyor omuz silkerek. "Her neyse, ben kendi geleceğimi görmüyorum. Seninkini görüyorum." Saçlarını geriye doğru savuruyor. "Ne zaman geri dönmeyi planlıyorsun?"

"Seçme şansım yok. Eskisi gibi değil. saati bana ne zaman ayrılacağımı söylüyor." Ona gümüş avcımı gösteriyorum. Merakla , sonra . Tekrar göğsüme yasladığımda, her zamankinden daha ağır geliyor. "Bunu bana W. P. Brown verdi. Geçmişe gittiğimde, şimdiki zamana dönene kadar ne kadar zamanım olduğunu söylüyor. Aynı zamanda bir işaret feneri gibi. Beni sağ salim geri getiriyor."

Amy daha küçük görünüyor, bu göreve sonuna kadar bağlı olduğum gerçeğini kabullenmiş. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diyor. "Bütün bunların bittiğini sanıyordum. Beni kurtardın ve bunun için seni her zaman seveceğim ama bana güvenmeden hayatını böyle riske attığın için seni affedebileceğimden emin değilim." Başını sallıyor, sonra bana bakıyor, gözleri akmayan yaşlarla doluyor. "Anlıyor musun?"

"Evet," diyorum, çünkü onun duyulduğunu hissetmesini istiyorum. Bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorundayım. Ben onun kardeşiyim ve ne olursa olsun onu korumak benim görevim. Geleceğim geçmişte kaldı ama bu görevi tamamlamayı başarırsam Amy istediği kadar kızgın olabilir. En azından hayatta olacak. Başarısız olursam, artık hiçbir şeyin önemi kalmaz.

Beni eve bırakmayı teklifama ona yürümek istediğimi, biraz hava almam gerektiğini söyledim. İsteksizce de olsa kabul etti. Bana sarılıp vedalaşmıyor ve aramızdaki boşluk hissediliyor.

Hastaneden ayrılırken Cheltenham'ı ince bir yağmur sisi kaplıyor. Rüzgâr hızlanıyor ve ağaçlar Amy'nin uyarısını tıslıyor. *İş başında güçlü kuvvetler var. Onları göremiyorum ama hissedebiliyorum*, dedi Amy. Ve ona inanıyorum çünkü sanırım ben de hissedebiliyorum.

BÖLÜM

Durgun gri bir gökyüzünden aşağıya doğru spiral çiziyorum. Altımda uçsuz bucaksız mürekkepli bir göl beliriyor, sessiz Highland kırlarına yayılan bir leke ve ben suya doğru batarken, sarp dağlar nöbetçi gibi etrafımda beliriyor. Çok aşağıda, kıyıya yakın bir kayanın üzerinde oturan yalnız bir gure görüyorum, ama sonra bir girdaba kapılıyorum ve direnecek gücüm olmadan bir o yana bir bu yana savruluyorum. e gure, bir adam, sırtı bana dönük, şapkası kulaklarının üzerine düşmüş, soğuğa karşı siyah paltosunu üzerine çekmiş. Bir üvez ağacının çıplak dalları arasına uzanıyorum ve o cılız yüzünü bana doğru çevirdiğinde, içinde yaşamak üzere olduğum adamın W. P. Brown olduğunu anlıyorum.

Aşağı sürükleniyorum ve bilincine bir kar tabakası gibi yerleşiyorum. Konuşuyor, bir şiir mırıldanıyor:

"Ayakların altında kar var,

Buzlu kış kaybediyor; taze

filizler, aşağıda, körlemesine

bekliyor.

Kim bahardan korkar ki?"

e soru havada cevapsız asılı duruyor. W. P. Brown onun nefes alıyor, çenesi sıkılı. Dikkati, kürklü ve kar çizmeli bir kadının yaklaştığı bir patikaya çekilir.

Nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi tereddütle yürüyor. "Düşündüm ki seni buraya getirecekti." Sesi sakın ve ölçülü.

"Iris," diyor W. P. Brown sıkıca. Onu gördüğü için mutludur ama kalbi hâlâ sıkıntılıdır.

Iris gölü inceliyor. "Bugün bir değirmen gölü kadar düz," diyor. "Bir nefes hava bile yok."

Ona döner. "Buraya arkadaşım olarak mı yoksa meslektaşım olarak mı geldin?"

"İkisi de," diyor. "Toplantıyı neden öyle terk ettiniz?"

"Mücadele ediyorum," diyor basitçe. "Onu özlüyorum. Buraya gelirsem bazı cevaplar bulabileceğimi umuyordum. Eskiden buraya konuşmak için çok gelirdik. O her zaman ne yapacağını bilirdi."

Yalnız beyaz bir kuş gölün üzerinde süzülüyor.

"Ve?"

Brown, "Korkarım bu benden çok şey istiyor olabilir," diyor. Kendini çukurdaki bir ayı gibi hissediyor. Ne tarafa dönse karanlık. "Onu panayıra geri götürdüğümde yüzünü görmeliydin Iris."

"Tüm seçenekleri tartıştık," diyor Iris soğukkanlılıkla. " tek seçenek yol."

Gözlerini kapatır. "Bunun korkunç bir hata olabileceğini hissediyorum. Ya işler giderse?"

Iris onun yanına oturur. "Hatırlamıyor musun, yıllar önce, tüm bunlarda yeniyken, bana kim olduğumuzu şekillendirenin mücadele olduğunu söylemiştin?"

Başını iki yana sallar. "Ama mesele de bu, Iris. Dönüştüğüm adamdan *utanıyorum*."

"Bana zaman bu büyük hikayede hepimizin rolünü oynaması gerektiğini söyledin," diyor, "yapılması gerekeni yapmamız gerektiğini ve bunun doğru olduğunu gördüm."

"Ama Amy Bridgeman'ın hayatını tehdit ettim, Iris!"

"Hedefe odaklanmalıyız," diye yanıtlıyor Iris. "Eğer değiştirmeyi başarırsak Gus Romano'nun hayatının yönü değişirse, inanılmaz şeyler yapmaya devam edecektir." "Ama de bu. Ne yapacağını bile bilmiyoruz!"

"Bunun pek çok hayatı daha iyi bir hale getireceğini biliyoruz. Siz de gördünüz.

Gus Romano'nun zaman çizelgesinin potansiyeli. O bir dahi olacak." W. P. Brown'ı düşünceli bir şekilde inceler, yüzü ciddidir. "Fedakârlık bile doğru olanı yapmalıyız."

"Bunu yapmak istemiyorum," diyor.

"Yine de yapmalısın," diyor usulca, elini tutarak. "Büyük Açılım'a güven. Her şey tam da olması gerektiği gibi."

"Biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor."

Ayağa kalkıyor. "Acele etme. Hazır olduğunda evde görüşürüz."

Dönüyor ve hızla uzaklaşıyor, ormana geri dönüyor, nefesi dondurucu havaya sis bulutları saçıyor.

Sahnenin kenarları, tıpkı ışığa yakalanmış bir film gibi bükülüp soluyor ve gördüğüm son şey, W. P. Brown'ın dünya karanlığa gömülürken başını ellerinin arasına oluyor.

Kafam karışmış bir şekilde uyanıyorum, nerede olduğumdan emin değilim. e görüş kayboluyor ve gerçeklik tekrar etrafıma yerleşiyor. Ne zaman W. P. Brown'ı kıştırdığımı düşünsem, yine benden uzaklaşıyor. Göl kenarında yaptığı konuşmayı göreceğimi biliyor olabilir miydi? Bütün bu alışverişi benim için mi uydurdu? Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Ama eğer bilmiyorsa, bu onun şüphelerine inanmam gerektiği anlamına mı ? Iris kim ve ona doğruyu mu söylüyordu? Amy'nin "iş başındaki güçlü kuvvetleri" hakkında düşünüyorum ve W. P. Brown'ın bahsettiği bu organizasyonu merak ediyorum. Iris de bunun bir parçası mı? İpleri gerçekten kim elinde tutuyor?

Bu bedenlenmiş görüntülere neden sahip ve onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Ama Brown beni gerçekten bu göreve zorlamak istemediyse, bana baskı altında şantaj yaptıysa, belki onun iyi doğasına hitap edebilir ve Amy'ye yönelik tehdidi bırakması için onu ikna edebilirim.

uğun dükkânda sessizlik vardı, ben de Molly'yi bırakıp evde takıldım. Her hareket ettiğimde, yeni bir acı dilimi bana dublör bir bisiklet sürücüsü olmadığımı hatırlatıyor. Hırpalanmış bedenim sıyrıklar, kesikler ve çürüklerden oluşan bir harita gibi.

Gümüş avcısını neredeyse sürekli kontrol ediyorum.

Cuma günleri yoğun geçer. Sabah 'da işe başlıyorum ve öğrenmem gereken o kadar çok şey var ki

Öğle yemeğine kadar başım dönüyor. Molly nihayet öğleden sonra, ortalık biraz yatıştıktan sonra beni yukarı gönderiyor ve yarın için her şeyi hazırlayacağını söylüyor. İtiraz etmedim.

Babam aradığında mutfakta kendime bir tek atımlık espresso hazırlıyorum. "Nasıl hissediyorsun oğlum?" diye soruyor.

"Çok kötü değil," diyorum. "Biraz yorgunum. Her şeyi hatırlamaya çalışmak zor iş."

"Biraz vermeniz gerekiyor" diyor. " bu yüzden arıyorum. Başlama saatimizi değiştirmemeye karar verdim."

"Neyimiz?"

"Golf kulübündeki başlama saatimiz!" diyor.

"Ah. Doğru. Ama nasıl oynayacağımı bilmiyorum." "Kas hafızası. Sana geri dönecektir."

"Belki, ama sopalarımın nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraz ediyorum.

"Sopalarım var mı ki kulüpler?"

"Var, ama her ihtimale karşı yedeklerimi getireceğim. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Birlikte biraz zaman geçirmek güzel olacak."

Bu sesi tanıyorum. Çocukken bu genellikle acı ya da sorun anlamına gelirdi. Şimdi ise içimi parlatıyor. Günü baba oğul birlikte geçirme düşüncesi boğazımda bir yumru hissettiriyor.

"Tamam baba, hadi " diyorum.

"İşte benim oğlum," diyor neşeyle. "Yarın saat 14:00'te. Broadway Golf Kulübü. Geç kalmayın."

Bu pozitif, enerjik insanı, önceki zaman çizelgemde kendi hayatına son veren adamla bir tutmak zor. Eğer burada kalsaydı, Amy olmadan da hayatında biraz neşe bulmayı başarıp başaramayacağını merak ediyorum. Bu da bana Amy'nin krizlerinden birine girebileceğini söylerken ne demek istediğini anlamam gerektiğini hatırlatıyor. Yine de bu yüz yüze geldiğimizde konuşulacak bir konu.

Vedalaştık, sonra çalışma odasına gittim ve

rahat deri kulüp koltuğu. Sık sık olduğu gibi, kendimle yalnız kaldığımda Alexia aklıma geliyor. Geçen gün dükkânda onunla yaptığım konuşmayı anımsıyorum. Öteki Joe ile bir tür ilişki yaşadıklarını ağzından kaçırmıştı. Chloe'nin kabadayı erkek arkadaşı tarafından kabaca bölündüğümüzde, neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinme şansım olmadı, ama aklıma Facebook'un bazı şeyleri aydınlatabileceği geldi. Eski hayatım Facebook'ta yayınlamak için çok karanlıktı, ama şimdiye kadar giriş yapmaktan kaçınmamın nedeni bu değil. Kendimi röntgenci gibi hissediyorum, ama buna devam edemem. Dizüstü bilgisayarını açıyorum, önceden girilmiş bir şifreyle giriş yapıyorum ve Öteki Joe'nun çevrimiçi hayatına anında erişim sağlıyorum. Zaman tüneline gezinmeden önce kendimi sabitliyorum. Burada ABD, Güney Amerika, Güney Afrika ve Avustralya'daki arkadaşlarından gelen mesajlar; festivallerde ve partilerde gülümseyen insanların sonsuz fotoğrafları; rugby takımının üyeleri tarafından paylaşılan gürültülü video parçaları; lüks etkinlikler ve ödül törenleri var. Ödülleri o mu veriyor, yoksa o mu alıyor bilemiyorum ama hepsinde koyu renk bir takım elbise ve parlak ayakkabılar giyiyor.

ve diş macunu gülümsemesi.

Kazayı duyduktan sonra pek çok kişi bana geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Bazıları gerçekten nazikti, ancak diğerleri - çoğunlukla rugby çetesinden - neşeli schadenfreude, gülme emojiilerinin yanı sıra sarp dağ yamaçlarından aşağı korkunç bisiklet kazalarının fotoğraflarıyla doluydu. Bunalmış hissediyorum. Bir insan bu kadar çok etkileşimle nasıl başa çıkabilir?

Diğer Joe, harika bir mizah anlayışına sahip, mutlu, eğlenceyi seven bir insan olarak karşımıza çıkıyor. Prodüktörünün gözlerinin içine bakarak ruhunu görmeye çalışıyorum ama o beni içeri almıyor. Ya da belki de ekranda herkes bir deri bir kemiktir. Alexia hayatın yüzeyinde kaydığını ima etti, ama emin olduğum bir şey varsa, da kim olduğumuzu kolay olanın şekillendirmediğidir. Bizi milyonlarca parçaya ayıran, kendimizi tekrar bir araya getirmek için derinlere inmeye zorlayan şey zor olanlardır.

Alexia'yı bulana kadar arkadaş listesini tarıyorum. Profesyonel fotoğraflarında gülümserken, arkadaşlarıyla takılırken, Jack'le köpek gezintisine çıkarken çekilmiş çeşitli fotoğrafları yer alıyor. Birkaç hafta öncesine ait bir fotoğraf bir çeşit sosyal

Toplanıyor. Gordon'la birlikte, "parlak zırhlı şövalyesi". Gordon'un Sadece ona yardım ediyordu, ama sanırım ona yaklaşıyor.

en nd Diğer Joe ve Alexia arasındaki sohbetler.

Onları tarıyorum. e konuşma yaklaşık altı ay önce başlamış. Diğer Joe, Alexia'yı sakinlerin toplantılarından birinden sonra bir şeyler içmeye davet etmiş ve iyi gitmiş olmalı, çünkü sonraki birkaç hafta boyunca düzenli olarak mesajlar ve davetler geliyor. İşlerin neden sona erdiğine ışık tutup tutamayacağımı görmek için son birkaç mesaja göz atıyorum.

109 gün önce:

Selam. Yemekten gerçekten keyif aldım. Bir hayır işim var.
önümüzdeki Perşembe günü belediye binasında.
Hoşuna gitti mi? Akşam 8'de, siyah kravatlı.
Bana haber ver.

Teşekkürler, bunu isterim. Bana ne zaman söyle

Seni 7:45'te alırım.

92 gün önce:

Joseph, sana karşı çok açıktım. Seni bir daha görmek istemiyorum ve senden anlaştığımız sınırları korumanı istemek zorundayım. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama lütfen isteklerime saygı gösterin.

Ondan sonra, hiçbir şey. Neden ? İnsanların hemen sonuca varmaması gerektiğini söyleyen ilk kişi benim ama Chloe ve erkek arkadaşının dükkânıma yaptığı ziyaretle ilgili deneyimlerime dayanarak Diğer Joe'nun Alexia'yı aldattığı çok açık. Ne salak ama!

Bir fotoğraf görüyorum. Alexia ve Diğer Joe bir düğünde. Alexia'nın üzerinde bazı çok farklı küpeler. Gümüş . Onlardan bir tanesi yatak odamda duruyor. Bana bir şey söylemek istiyordu ama ben görmezden geldim.

Ne olduğunu bulma zamanı.

Yatak odasına gidip aldım. Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum, küpe sol avucunda. gözünde tereyağı titriyor, sonra havalanıyor ve akşam gökyüzüne doğru yükseliyor. Kanat çırpışlarıyla büyülenmiş bir halde, onu pembe ve altın sarısı bulutların arasından takip ediyorum ve sonra yavaşça aşağıya, Jane Austen romanlarından fırlamış gibi duran görkemli bir eve doğru iniyorum. Dış cephesi bir Yunan tapınağı gibi tasarlanmış olan tereyağı beni havada sürüklüyor, kumtaşı sütunların arasından, devasa meşe kapılardan geçerek geniş bir giriş salonuna sokuyor. e küçük yaratık, kalkanlar ve yağlı boya tablolarla kaplı havadar koridorlar boyunca ilerliyor. Uzaktan gelen müzik ve kahkahalar giderek artıyor, ta ki başka bir kapıdan geçip muazzam bir salona girene kadar.

e tereyağı, sanki yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi havada asılı duruyor. e oda, süslü çiçek aranjmanları, şarap şişeleri, bardaklar, fincanlar ve tabaklarla donatılmış yuvarlak masalarla dolu. İnsanlar içiyor, konuşuyor ve gülüyor. Odanın en ucundaki uzun dikdörtgen masada gelin ve damat şampanyalarını yudumlayıp gülüyorlar.

Tanıdığım insanları tarıyorum ve Alexia'yı gördüğümde kalbim küt küt atıyor. bol gelen ipek şalıyla kararlı bir şekilde yürüyor ve hareket ettikçe koyu yeşil elbisesinin ince parlaklığı akşam ışığında parlıyor.

tereyağı ona doğru eğilerek başının tepesini sıyrıyor. Bir tanesi için Nefes kesici bir an, Alexia'nın bakış açısından bir görüntü almak üzere olduğumu düşünüyorum, ama tereyağı beni köşedeki bara doğru çekerek devam ediyor. Bira ve konyak içen bir grup adamın yanına vardığımızda en yakındaki dönüyor ve Öteki Joe'nun yüzünün bana baktığını görüyorum.

"Hayır! Buna hazır değilim!" Sessizce bağıriyorum ama durduracak gücüm yok.

e butter y beni amansızca ilerletiyor, ta ki Öteki Joe tarafından yutulana kadar. Vücudu gergin, enerjik, ısırarak üzere olan bir yılan gibi. Yanındaki, Prens William'a benzeyen, uzun boylu, yakışıklı, kel, üç parçalı kahverengi tüvit takım elbiseli adama hitap ediyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Joe diyor ki. "Andy'nin uslanacağını hiç düşünmemiştim, yaşlı haydut. e three musketeers are no more, mate. Sadece sen ve ben

Şimdi." Boynunun arkasını ovuşturuyor, gözlerini tavana dikmiş, kendini yoksun hissediyor. en he

yeniden büyüsünü yakaladı. "Sen ve ben hala dışarı çıkabiliriz, değil mi?" Sırıttırıyor ve bardağını sallıyor. "Balayı dönemi sona erdiğinde Andy'yi tekrar bizimle dışarı çıkaracağız."

Prens William kıkırdıyor. "Anladığım kadarıyla ailesinden biraz baskı görmüş," diyor. "Babasının nasıl bir gömlek olduğunu biliyorsunuz. Andy'nin işi devralmadan önce evlenmesi için ısrar etti."

"Gerçekten mi?" Joe ıslık çalar ve brendisini yudumlar. "Babam bana asla böyle bir numara çekmez. Özgürlüğüme ihtiyacım olduğunu biliyor."

"Peki ya Alexia?" diye sorar William. "Siz bir süredir birlikteydiniz. şimdi. Onunla nasıl gidiyor?"

Joe bardağını bıraktı. Genç bir nedime çekmiştir. Güzelce kızarır ve arkadaşlarından birine bir şeyler fısıldar, sonra dans pistinde ona doğru ilerler. Joe dikkatini tekrar William'a verir.

"Alexia? Evet, sanırım birkaç ay oldu," diyor. "Ağırdan alıyoruz Yine de. Ciddi bir şey değil."

"Yeterince makul," diyor William. "Bu arada, sana söylemek istediğim bir şey var, Daisy ile birlikte taşınıyoruz."

"artık!" Joe onu omzundan alkışlar, ama midesi kasılır. "İyi şanslar! Pantolonu kimin giydiğini bildiğinden emin ol."

"Sanırım olduğunu zaten biliyor," diyor William iyi huylu bir şekilde.

Nedimesi Joe'nun omzuna vurur. Yanakları prosecco'dan pembeleşmiş, yirmi beş yaşından büyük olamaz. "Merhaba," diyor sarı saçlarını savurarak. "Ben Helen. Dans etmek ister misin?"

"Joe," diye mırıldanır William.

Joe onu görmezden gelir. "Merhaba Helen," der. "Elbisen çok güzelmiş." Elbisenin askılarından biri Helen'in kolundan aşağı kaymıştı, Joe uzanıp askıyı tekrar omzuna aldı ve küçük yumruğuyla tenini okşadı. Kız kıkırdıyor, kirpiklerini kırptırıyor.

"Joe?" Arkasını döndü. Alexia'dır. "Konuşmamız gerek," diyor. "Dışarı çıkabilir miyiz?" Bir cevap beklemez. Joe onu odanın diğer ucuna kadar takip eder.

büyük bir çift Fransız penceresine , ne söyleyeceğini planlıyor ve kalçalarının salınımına hayranlıkla bakıyor. Onu uzun cam kapılardan geçirip alçak bir taş duvarla çevrili geniş bir balkona çıkarıyor. Hava sıcak ve nemli, ama keskin bir esinti var ve ufukta uzun, dalgalı bulutlar var.

Joe, Alexia'nın saldırısını tahmin ederek, "Ben sadece onunla konuşuyordum," diye söze başlar.

"Senin için biraz genç değil mi? Ama her neyse, bu onunla ilgili değil. Beni görmezden geliyorsun, Joe. buraya getirip sonra da terk etmen hiç adil değil."

"Seni terk etmedim," diye itiraz ediyor. "Ve tanıdığın insanlar var. Lola ve Mikey'i . Onlarla golf kulübünde tanıştık. Sadece bütün gün boynuna asılıp tarzını bozmamı isteyeceğini düşünmedim."

"Vay canına." Şaşkın görünüyor. "Birbirimizle vakit geçirirken hissetmememiz gerekiyor." Küpelerinden biri gevşemiş ve onu kulağına geri itiyor.

Joe ne söylerse söylesin yanlış olacağından şüphelenir. Gömleği dar geliyor Göğsünü. Omuzlarını yuvarlıyor.

Alexia Fransız kapılarına doğru yürür ve onları kapatarak içerideki partinin gürültüsünü keser, sonra tekrar ona döner. "Bu gece konuşmayı yapmayı gerçekten istemiyordum Joe, ama seni ikna edemiyorum. Bu işin yürümesini gerçekten istiyor musun? Sen ve ben?"

"Elbette," diyor. "Seninle takılmayı seviyorum." Çenesini ovuşturuyor. "Ama ..."

"Ama?"

Joe kollarını kavuşturur. "Çok yaklaştığımızı hissediyorum."

Alexia kaşlarını kaldırıyor. "Sence *çok mu* yakınlaşıyoruz?" İnanılmaz bir şekilde gülüyor. "Eğer yakınlaşmayacaksak bir ilişkimiz olmasının ne anlamı var?"

Joe kollarını korkuluklara dayayıp gölü seyrediyor. Kırangıçlar akşam ışığında süzülüp dalıyorlar. "Sürekli beni analiz etmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum," diyor. "Ben senin müşterilerinden biri değilim, Alexia."

"Olmadığını biliyorum." Ona doğru yürür ve ellerinden birini tutar. "I

Sadece seni doğru dürüst tanımak istiyorum Joe. e gerçek seni."

Ayağa kalkıyor ve elini geri çekiyor. "Yine de beni tanıyorsun," diyor. "Ne görüyorsanız onu alırsınız. gizli derinlikler yoktur. Ben sadece gülmek istiyorum. Birlikte eğleniyoruz, değil mi?" Kravatını çözüyor ve ceplerinden birine sokuyor.

Alexia korkuluklara yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Eğlence mi?" diyor soğukkanlılıkla. "Senin için sadece bu muyum?"

"Çok ," diyor, "ve harika bir arkadaşsın. Sadece şu anda ciddi bir şey istemiyorum."

" çıkkanı kulağın duysun! Ergen gibi konuşuyorsun," diyor. "Biz çocuk değiliz, Joe! Joe! Otuzlu yaşlardayız. Tanrı aşkına, sen hâlâ gece kulüplerine gidiyorsun!" Derin bir nefes alır, tutar ve verir. "Üzgünüm," diyor. "Peki ya tüm o yiyip içmeler, gece yarısı aramaları, sözler? Bunların herhangi birinde ciddi miydin? Yoksa hepsi beni yatağa atmak için söylenmiş sözler miydi?"

Joe rahatsız bir şekilde, "Tabii ki ciddiydim," dedi. "İstemediğimi söylemiyorum. seni görmek için."

"O zaman tam olarak ne diyorsun?"

"Eğer istersen hâlâ çıkabiliriz Alexia. Sadece çok fazla bağlanmamamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Alexia başını sallar. "Anlıyorum. Ve biz 'bekârken', biriyle çıkmayı planlıyoruz musun? diğer insanlar?"

"Ben öyle bir şey demedim." "Ama öyle misin?"

"Sanırım. Yani, eğer istediğin buysa ikimiz de yapabiliriz."

"Hayır. at istediğim şey değil." Sesi titriyor.

"Kızgınsın," dedi Joe alaycı bir tavırla.

"Hayır, üzgünüm! En başta seninle çıkmam için beni sen ikna ettin. Beni ilgiye, hediyelere, mesajlara boğdun. Üzgünüm çünkü bunun gerçek olabileceğine inanmak için kendime izin verdim."

"Öyle."

"Hayır, Joe. Öyle değil." Başını iki yana sallıyor. "Ben olsam asla

Eğer planın bu olduğunu düşünseydim."

" işte yine başladın," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman işleri karmaşıklştırmak zorundasınız. Neden bir plan olması gerekiyor?"

Cep telefonu çalmaya başlar. Çıkarır ve ekrana bakar. Arayan Becky'dir, spor salonundan. Onunla konuşmak istiyor ama beklemek zorunda.

Alexia onun suçluluğunu hisseder. "Tanrım, Joe, biz başka insanlarla mı görüşüyordun?"

"Neden bu duruşu sergiliyorsun?" Joe, saldırının en iyi savunma biçimi olduğuna karar vererek şöyle der. "Biz de yapıyorduk ama sen deli bir kadına dönüşüyorsun."

Alexia'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzülür. "Buna inanamıyorum. Hem de bir düğünde."

"Alexia, ." Joe kendini kötü hissediyor. Onu incitmek istememişti.

Dik durur ve kendini toparlar. "musun, haklısın. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışıyordum. Olmadığın biri olmanı istiyorum. Delirmiş olmalıyım." Şalını kendi etrafına daha sıkı sarıyor. "Ben öz arıyorum ve senin bunu bana veremeyeceğin çok açık. Sanırım işimiz bitti."

Dönüyor ve Fransız kapılarına doğru yürüyor.

"Demek , öyle mi?" Joe arkasından sesleniyor, göğsünde kapana kısılmış bir kuş gibi yabancı bir ses hissediyor.

Alexia tekrar yüzünü ona döner, artık sakindir. "Beni çok dikkatli dinle Joe. bitti. Keşke hiç başlamasaydı. Gerçekten düşündüm ki ..." Başını sallıyor. "Beni arama ya da e-posta gönderme ve kesinlikle gelme. Kira sözleşmesi hakkında benimle temasa geçmen gerekiyorsa, bunu sta'larından birine yaptır. Güle güle, Joe. Hayatının geri kalanında iyi şanslar."

Kapı aralığından geçip yemek salonuna geri dönüyor.

Joe göle döner ve derin bir iç çeker. Tam olarak nasıl hissettiğinden emin değildir. Üzgündür ve onu özleyecektir, ama aynı zamanda rahatlamıştır da. Omuz silkti. "Çok dramatik," diyor kendi kendine. " olmadan da yapabilirim." Gitmek için döndüğünde,

Ayağının yanında bir şey parlıyor. Onu için uzandı ve inceledi.
yakından bakar ve Alexia'nın küpelerinden biri olduğunu fark edince onu cebine
koyup içeri geri döner.

"Seni aptal!"

Yatakta dimdik oturup kimin bağırdığını anlamaya çalışıyorum. Ben olduğumu anladığımda, devam ediyorum.

"Seni mankafa. Seni embesil. Seni geri zekalı! Aklından ne geçiyordu?"

Eski öfke duyarak yatak odasının etrafında dolanıyorum.

"Umarım daha sonra kendini ne kadar küçük düşürdüğünün farkına varmışsındır. Çapkınlıkların ve partilerin yüzünden seni yargılamamak için çok uğraştım ama Alexia'ya davranış şeklin yüzünden seni affedemiyorum. O kadının ne kadar muhteşem olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

e yağ küpesi yastığın yanında duruyor. Uzanıp onu alıyorum, Alexia'ya tekrar yakın hissetmek için çaresizce.

İçimdeki öfkeyi dışarı attıktan sonra tekrar yatağa oturdum. Amy, Öteki Joe ile benim aynı kişi olduğumuz konusunda ısrar etse de, bana öyle gelmiyordu ve izleme olayı bunu daha da belirginleştirdi. Öteki Joe'nun vücudu yabancı gibiydi. Düşünceleri çarpık ve yabancıydı. Aynı genlere sahip olmamız bir yana, on dört yaşından sonra başımıza gelenler bizi açıkça farklı insanlara dönüştürmüştü.

Öteki Joe hakkında önyargılar oluşturmaya başlamıştım ve bunlardan bazıları tedavi edildi. Kıskanılacak derecede popüler, çok sayıda arkadaşı olan, sosyal ilişkilerden güç alan bir adam olarak karşımıza çıkıyor. Düğündeki neşesini ve arkadaşlığını hatırladıkça, Amy'yi kaybetmeden önceki ilk gençlik yıllarımdan puslu anılar yüzeye çıkıyor. Okulda akademik olarak o kadar da iyi değildim ama sonunda sınıfın şakacısı olarak yerimi bulmuştum. İlgi odağı olmanın verdiği heyecanı, kıkırdayan yüzlerden oluşan takdirkâr bir izleyici kitlesinden aldığım enerjiyi hatırlıyorum. Amy'yi kaybettiğimiz gün palyaçom da öldü ama "Ya yaşasaydı?" sormama gerek yok. Tam burada, duruyor.

Diğer Joe ve ben imkansız, etik olmayan bir bilim deneyi gibiyiz. Birinci adım: Sıradan bir çocuğu al ve onu klonla. İkinci adım: İlk klona mutlu, ayrıcalıklı ve bol paralı bir hayat verin ve diğerine ailesini yok eden şok edici bir trajedi yaşatın. Üçüncü adım: İlkinin çiçek açmasını ve ikincisinin izleyin.

çok hoş geliyor, ama *doğru* mu?

Banyoya girip aynada kendime bakıyorum ve rahatsız edici bir gerçeğe yüzleşiyorum. İşkenceye rağmen, Amy'yi kaybetmenin olumlu bir etkisi de oldu. Kız kardeşimi kaybetmenin zorluğuyla, ikinci benliğim hala yüzeyde sıçrarken, duygularımın içine dalmayı öğrendim.

"Anlamaya başlıyorum," diyorum aynadaki adama yüksek sesle ve hissediyorum ki

Ona karşı gerçek bir şefkat. "Ne kaçırdığını bilmiyordun. Alexia'nın peşinden gittin, ona kur yaptın, onu kendine çektin. Ama onu elde ettikten sonra, onunla ne yapacağını bilemedin, değil mi? O senin için çok fazlaydı. Ve eminim seni terk ettiğinde de baş edemedin. Sanırım onu ve diğer kadınları kovalamaya devam ettin ve Alexia onu rahat bırakman için seni zorlamak zorunda kaldı.

"Ama küpeyi neden sakladın?" Yüzüm bana bakıyor.

"Joe?"

Ondan hoşlanmıştım. Her şeyin bitmesini istemedim. Ondan bir şeyleri yanımda tutmak istedim.

İşte o. İşte biz. İşte aramızdaki köprü.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Onu geri almaya çalışacağım. İkimiz için de."

Golf için kabul edilebilir bir kıyafet olduğunu umduğum ama aynı zamanda tamamen

Şehirde giymek için utanç verici. Molly'ye bir süre dışarıda olacağımı söylemek için dükkana gittim.

"Ah, Bay Bridgeman!" diye bağıyor ben görüldüğümde. "Tam zamanında! Acaba bu beyefendi konusunda bana yardımcı olabilir misiniz? Söylediğine bir kutu 'ıvır zıvır' getirmiş ve sizin fikrinizi almak istiyorum."

"Çok üzgünüm Molly, efendim ama acil bir randevum var. Molly, eminim ."

Kapıya doğru yöneldim. "Geri dönecek misin?" diye soruyor.

"Daha sonraya kadar olmaz. Umarım Pazartesi görüşürüz. Yarın gününüzün tadını çıkarın."

"Umarım mı?" diye soruyor. Tek bir şeyi bile kaçırmıyor.

"Elbette," diyorum.

Bilinçaltım beni durmaya zorladığında neredeyse dükkândan çıkmak üzereydim. Molly ile birlikte masanın başında duran müşteri, uzun boylu, yaşlıca bir beyefendi ve beyaz saçları çekici. Cheltenham'daki yaşlı insanlar tüm kıyafetlerini Bej Dükkân'dan alıyor gibi görünüyor ama o turuncu bir kazak ve kahverengi kadife pantolon giyiyor.

Gülümsüyor. "Merhaba, Bay Bridgeman."

Bir an için soğuk gri gözlerinde tanıdık bir şeyler gördüğüme ikna oluyorum ama eğer varsa bile çabucak kayboluyor. Yine de tanıdık geliyor. Ona hafıza kaybımdan bahsetmeyi ve nasıl tanıştığımızı sormayı düşünüyorum ama muhtemelen sıradan bir müşteri. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden sadece "Bugün nasılsın?" diye soruyorum.

"Oh, biraz , ama hala ," diye neşeli bir şekilde anons ediyor, "ve size bunları getirmek için bugün özel bir yolculuk yaptım."

Molly tekrar devreye girer. "Bay Bridgeman, dediğim gibi, acaba bunları gözden geçirip istediğiniz bir şey olup olmadığına bakabilir misiniz?" O

iki ayakkabı kutusunu göstermektedir. e küçük olan açık ve içinde kitaplar ve

Eski çerçeveler içinde siyah-beyaz fotoğraflar. Büyük olanı açılmamış. Yanındaki masada bir anahtar koleksiyonu var.

bu tür şeyler düşündüğünüzden daha sık olur. İnsanlar Dükkana kutular dolusu eski eşya geliyor ve sırf eski oldukları için onları istediğimizi sanıyorlar. Bazen tam anlamıyla bir mücevher , ancak bir şey alırsanız ve satılmazsa, kurtulmak zorunda olduğunuz bir çöp haline gelir. Yani seçici olmak zorundasınız. bugün vaktim yok, o yüzden bir istisna yapmaya karar verdim. "Hepsini alalım. Sonra gözden geçiririm."

Molly endişeli görünüyor. "Ama eğer görmediyseniz, nasıl fiyat biçeceksiniz?"

Öteki Joe'yu kovduğumdan beri yüzüncü kez Molly için üzülüyorum. Belli ben dükkân konusunda ondan daha rahatım ve o da zorlanıyor. Müşteriye gülümsüyorum. İyi bir enerjisi var ve onunla daha önce tanışmış olduğum hissinden kurtulamıyorum. "Neden bize neyin makul olduğunu düşündüğünüzü söylemiyorsunuz?"

"Kulağa fazlasıyla adil geliyor," diyor minnetle. "Aylardır boş odamda bir kutunun içinde duruyordu ama içimden bir ses bugünün doğru gün olduğunu söyledi. eşyaların manevi değeri var ama ... onları yanımızda götüremeyiz. Geçmiş geride bırakmanın zamanı geldi."

Bu güzel bir fikir. Umarım 'a geri döndüğümde ve işim bittiğinde, ben de geçmiş geride bırakabileceğim. Ama şimdilik düşüncelerim şu anda, özellikle de babamla golf randevumda.

Buzbir rüzgâr boynumu ısıyor. Ceketimin fermuarını çekiştiriyorum ama çoktan sonuna kadar açılmış. Ellerimi ovuşturuyorum, birleştiriyorum ve üflüyorum, donmuş parmaklarıma hayat aşlamaya çalışıyorum, babamın görmemesini umuyorum.

"Eşarbımı ödünç almak ister misin?" diye . " at breeze is going to make Bu öğleden sonra işler ilginçleşecek."

Broadway Golf Kulübü'ndeyiz. Saat öğleden sonra ve ilk delikteyiz. Kış güneşi soluk sarı bir ışık saçıyor ve uzaktaki Galler dağlarının manzarası nefes kesici.

Babam atışını hazırlar, birkaç deneme atışı yapar ve sonra pozisyonunu ayarlar hafifçe. Birkaç metre , kuru bir taş duvara yaslanarak bekliyorum. O Sonunda atışı yapıyor, tatmin edici bir *vuruş*. Hayatımda hiç golf oynamadım ama bana bir profesyonel gibi göründü.

Top havada süzülüp çim sahaya iniyor ve yeşil sahadan çok da uzak olmayan bir yere düşüyor. Babam homurdanıyor, ama bu eğlenceli. Belli ki tatmin . "Orada bir kartal olabilir oğlum, ne dersin?" Kartalın ne olduğunu bilmediğim için ona hak veriyorum. Eğildi ve tee'yi aldı. "Başlamak için fena bir yol değil. Tamam, sıra sende."

"Nasıl oynandığını hatırlayamıyorum baba," diye hatırlatıyorum ona, sessizce teşekkür ediyorum

Burada çuvallamamı izleyecek başka kimse olmadığı için yıldızlar. "Bisiklete binmek gibi" diyor. "Sana geri dönecektir."

"Pek emin değilim." Çantadan rastgele bir sopa çıkardım, bir top aldım. cebime koyup tişörtün başına geçeceğim.

Babam kaşlarını çatıyor ve bana daha büyük kafalı başka bir sopa uzatıyor. "Bunu kullan," dedi. " bu bir demir. Daha sonra ihtiyacın olacak."

Sopayı alıyorum ve üçüncü denemede golf topumu tişörtün üzerinde dengeliyorum. Ayağa kalkarak, kendimi babamın yaptığı gibi, bacaklarımı açarak topa doğru konumlandırmaya çalışıyorum.

"Bunun gibi mi?" Haberlerde golfü kaç kez gördüğümü hatırlamaya çalışarak soruyorum.

"İyi görünüyor," diye beni rahatlatıyor babam. "Acele etme. Her şey sana geri dönecek. Eminim öyledir."

Tam sallanmak üzereyken arkamdan sesler duydum ve bir düzine kişilik bir grup

Duvarın etrafında kırmızı kazaklı, pembe pantolonlu ve beyaz bağcıklı golf ayakkabılı şık giyimli bir kadının önderliğinde birkaç kişi beliriyor. Beni görür görmez durdu ve insanları durdurmak için iki kolunu uzattı.

"Bekleyin, bayanlar ve baylar," diye anons ediyor. "Tiger atışını yaparken bir dakika bekleyin." Bana dönüyor ve göz kırpmıyor. "Çok üzgünüm Joseph. Sen bitirene kadar burada bekleyeceğiz."

Herkes beklentiyle bana bakıyor. Diğer Joe'yu elmas desenli bir kazak, tertemiz bir pantolon golf şapkasıyla sahada durmaksızın sallanırken hayal ediyorum. sopayı yere kaçmayı düşünüyorum.

Babamın sabırsız sesi düşüncelerimi böldü. ", oğlum, tutma herkes bekliyor. Bu iyi bir değil."

şey yok. Derin bir nefes alıyorum, sopayı yukarı kaldırıyorum ve sallıyorum. Sopam temas ediyor ve takip eden gücü hissediyorum.

Şaşkın bakışlar ve sıcak alkışlar bekliyorum ama sessizlik var.

Gözlerimi açıyorum ve topun tam olarak bıraktığım yerde olduğunu görüyorum. Bir topun hemen yanında. Kahverengi delik benim st büyüklüğünde.

Kırmızılı kadına yüzümü buruşturuyorum. Omuz silkiyor ve beceriksizce gülümsüyor. e seyircilerin kafası karışmış görünüyor. Duruşumu ayarlıyorum, ikinci bir vuruş yapıyorum ve çimden bir parça daha koparıyorum.

Babam boğazını temizliyor. "Görünüşe göre biraz pratik yapman gerekebilir," dedi. "Benim için golf oynamaya ne dersin? Sadece dokuz delik oynarız, sonra da kulübe gideriz."

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, babamı sıcak kulüp binasına kadar takip ediyorum. e fuaye aydınlık ve havadar, sahaya bakıyor. e duvarlar kulüp üyelerinin iş başındayken ya da kupalarını gururla taşıırken çekilmiş fotoğraflarıyla süslenmiş.

Barda sakın bir masa bulduk ve birkaç pint gerçek bira sipariş ettik. "Sana daha önce de evlat, yine söyleyeceğim," diyor, "çok iş yapılıyor. Burada biraz daha fazla zaman geçirmeyi düşünmelisin."

Birdenbire beni tanıma şansı bulduğum için minnettarlık duymaya başladım. Babamın bu mutlu ve dolu halini, ne kadar uzun olursa onunla fazladan zaman geçirmeyi. "Düşüneceğim," diyorum. "Bunu düşüneceğim."

Birasını yudumluyor. "Bir sonraki kontrolün ne zaman?"

"Birkaç hafta içinde," diyorum belli belirsiz. Dr. Sharma'dan tekrar bahsedinceye kadar birkaç saniye bekledim.

"İlk başta, sadece bir darbe aldığını ve bir ya da iki hafta boyunca oyunda olamayacağını düşündüm, ancak bunun biraz zaman alacağının farkındayım. Elimden geldiğince sana destek olacağımı bilmeni istiyorum. Aslında emekliliğimi ertelemeye karar verdim. Sadece bir süreliğine."

Bunun tahmin etmiştim. Öteki Joe'nun yerine geçerek onun hayatı üzerinde büyük bir etki yarattığımı düşünmek beni üzüyor. "Baba. Lütfen kafamı çarptım diye planlarını değiştirme. Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Başa çıkabilirim."

"Bu bir tartışma değil," diyor nazikçe ama sertçe. "Ben kararımı verdim. Sonsuza kadar demiyorum, sadece bir süreliğine. Ve dinle, eğer hala otel anlaşmasını iptal etmek istiyorsan, o zaman elbette kararını destekleyeceğim."

beni şaşırttı. "Yapacak mısın?"

"Akıl sağlığını konusunda endişeliyim. Kötü bir kaza geçirdin ve başa çıkman gereken çok şey var. İhtiyacın olan son şey daha fazla baskı. Her şeyi kendi hızında yapmanı ve yavaş yavaş tekrar hızlanmanı istiyorum. Acele etme."

Neyin değiştiğini merak ediyorum. konuştu? Ne planlıyor? Sormuyorum. "Martin'e kesinlikle iptal etmek istediğimi söyler misin?"

"Elbette, eğer istediğin buysa." Biraz yumuşar. "Nasıl biri olduğunu biliyorum. Bunu kendi başına atlatmaya çalışacaksın ama senin için buradayım ve ne gerekiyorsa yapacağım. Ve Dr. Sharma'yı görmen için seve seve ödeme yaparım, eğer sadece düşünürsen - bilirsin, tekrar yoluna girmene yardımcı olmak için." Durakladı, cevap vermemi bekledi. Cevap vermeyince, "Sadece yardım etmeye çalışıyorum." dedi.

"Sağ ol baba," diyorum ve ciddiğim. "Martin'le konuşmayı unutmayacaksın değil mi?" "Kafası yaralı olan ben değilim oğlum," diyor.

"Unutmayacağım. Ayrıca, ben kız kardeşinle biraz zaman geçirebilirsin diye düşünüyordum. Sanırım o karanlık dönemlerinden birine hazırlanıyor olabilir." Tırnaklarını karıştırarak duraksıyor. "Ama bütün bunlarla seni endişelendirmeme gerek yok, zaten yeterince var."

"Hayır, değil. Benimle konuşmanı istiyorum."

"Ne hatırladığından ya da bunu sana daha önce söyleyip söylemediğimden emin değilim," diye düşünüyor. "Sanırım Amy ile yıllar içinde sorunlar yaşadığımızı biliyorsun. Zaman zaman ona karşı davranışlarımdan pişmanlık ama o bunu hiç kolaylaştırmadı." Birasından bir yudum alıyor ve bardağını inceliyor. "Artık biriyle konuşuyorum," diyor sessizce, sanki şok edici bir suçu itiraf ediyormuş gibi. "Annen önerdi. Uzun süre reddettim ama haklıydı. Her zamanki gibi."

"Terapist mi demek istiyorsun?"

"Evet." Beni inceliyor, tepkimi değerlendirmeye çalışıyor. "İyi, baba. harika. Yardımı oldu mu?"

Bunu düşünüyor. "Olacağını düşünmemiştim ama oldu. En azından onu terk etmediğimi görmeme yardımcı oluyor. İşler zor olsa da denedim ve

denemeye devam ettim. Önemli olanın bu olduğunu söylüyor. e fact I stuck around."

Bir öfke hissediyorum. Önceki zaman çizgimde babam değildi. O . Yine de sallıyorum, çünkü Amy hakkındaki duygularıyla yüzleşiyor ve onunla gurur duyuyorum.

"Terapistin haklı baba. Sadece orada olmalısın, bunu anlasan bile Yanlış. Aslında şimdi yapıyorsun." "Nasıl yani?"

"Benim için. Her şey olup biterken, ihtiyacın olan son şey hayatının çoğunu hatırlayamayan bir oğul. Bana x yapamazsın, ama yapmak zorunda da değilsin. Sen buradasın. Sonunda, önemli olan da bu."

Biralarımızdan sonra babam beni eve bırakmayı teklif, ama ben eve gitmek istediğimi söyledim. Yürüyüş. İyi hissettiriyor ve Cheltenham'da dolaşırken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Düşüncelerim cep saatimden gelen bir bip sesiyle bölündü. Gömleğimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Üç atlama kadranı bir tür uğursuz tek kollu haydut gibi dönüyor, sonra duruluyor ve bana kaderimi bildiriyor.

Gün Saat Dakika

Saatın tabanında tek bir kırmızı nokta beliriyor, yakut kristal gibi parlıyor. yeniden. Altındaki bir satırda "*Final Jump*" yazıyor. Lucy'yi ve değer verdiğim her şeyi kurtarmak için son şansım olacak. Dikkat et, bir şey. İşte geliyorum.

Vinny'i arıyorum.

"Hey, Cash!"

"Selam Vinny. Dizin nasıl?"

"Bir futbol topu büyüklüğünde ve çok acıyor ama yaşayacağım. Hey, seyahatten haber var mı?"

" bu yüzden arıyorum. e saat yeni güncellendi. Bu gece buradayım. Son atlayış."

"Saat kaçta?"

Bazı hızlı hesaplamalar yapıyorum. "Saat on birden hemen yola çıkıyorum." "Doğru," diyor Vinny. "Yani bu kadar mı?"

"Evet. Dinle Vinny, benimle geleceğini biliyorum ama orada olduğunu bilmek bile benim için dünyalara bedel. Gerçekten, bunu sensiz yapamazdım."

"Pekala o zaman. Ama dinle, bunun zaman kazandıracağını düşündüm. Yolculuğa çıkmadan önce seni giydirirsek indiğinde Tam yerini buldum."

Bana nerede buluşacağımızı söyledi, ben de ona yolda olduğumu söyledim.

Way Back When bir vintage giyim mağazasıdır. Vinny dükkan sahibine kırk yaşlarında, beyaz-sarı saçlarında baykuşlar olan bir hippieyle süslü bir partiye gidiyoruz. "Biraz daha eski moda ihtiyacın var," diyor bana. "Evde yalnız kalacağımı biliyorum ama ben de giyineceğim."

Altmışlar için süsleniyoruz.

Vinny krem rengi kruvaze bir takım elbise, mavi puantiyeli bir gömlek ve süet çöl botları giyer. Wendy onu tepeden tırnağa tarıyor, yüzünde ciddi bir ifade var ve ardından ona uygun mavi bir mendil ekliyor. Benim için siyah balıkçı yaka, lacivert kadife ceket, beyaz kot pantolon ve winkle picker botlar seçiyor.

"Pekala," diyor Wendy, yıllarca içtiği sigaranın derinleştirdiği sesiyle, "siz ikiniz kesinlikle rolünüze uygun görünüyorsunuz!"

Haklı, ama bu sefer yalnız seyahat ettiğimi bir kez daha hatırlattı. Wendy kıyafetlerimi poşetliyor. Vinny'ninki kalsın. Ödemeyi yapıp dışarı çıkıyoruz. Saate baktım. Akşam olmuş.

"Ne kadar zamanın var?" Vinny

soruyor. "Beş saat."

"Pekala, bir sonraki durak benim evim. burada görmeni istediğim bir şey var!"

Vinny'nin evi normalde bir grup yabancınnın zorla girdiği, parti verdiği, fikir değiştirdiği, biraz ortalığı topladığı ve sonra tekrar parti verdiği bir yer gibi görünür.

akşam olduğunda tanınmaz hale geliyor, tertemiz bir şekilde düzenleniyor. Salonda her zamanki resimlerin ve aynaların yerini fotoğraflar, gazete kupürleri ve yapışkan notların sergilendiği dört büyük mantar pano almış. Bazıları iğnelenmiş ve renkli ipliklerle birbirine bağlanmış. Vinny bir seri katili yakalamaya çalışıyor görünüyor.

" Gördüğüm kadarıyla Cash, hiçbir şeyi detaylı bir şekilde planlayamayız. Ama iyi bir izci gibi hazırlanmak için elimizden geleni ." İzci selamı üç yumruğunu havaya kaldırıyor. "Bir ton araştırma yaptım, her şeyi sizin için ortaya koydum.

. . .şey, geri. Her neyse, işleri sahneler."

" harika, Vin, teşekkürler."

"Sorun değil." DVD kutu setleriyle dolu bir rafa doğru gururla yürüyor: *e X-Files, Star Trek, Friends*-hepsi sezonlarına göre düzgünce sıralanmış. Başka bir sırada: *Street Hawk, e A-Team, Knight Rider* ve geniş bir *Doctor Who* koleksiyonu. Vinny ngerüzerinde gezdiriyor, sonra bana dönüyor. "Herkesin bir yardımcısı vardır, Cash." Göğsüne vuruyor. "İşte ben, araştırıyorum ve kahramana yardım ediyorum."

e mantar panolarda Frankie Shaw'ın çok sayıda fotoğrafı sergilenmektedir. "Londra Gangsterinin Yükselişi" gibi başlıklar taşıyan haberler ve hatta Frankie'nin bir hapisane hücrelerinde çekilmiş birkaç fotoğrafı. Ölü gözleri zamanın ötesinde benimle alay ediyor gibi. Bir fotoğraf, *No Angel* adlı bir kitap kapağı, Frankie'nin tıraşlı kafasını gösteriyor. Zayıf, çıplak göğsünde imzası olan altın haç asılı.

Vinny, "Kötü görünümlü bir adam, değil mi? Özel biri olduğunu düşünüyordu," diyor. "Tanrı tarafından 'cezalandırılması' gerekenleri seçmek üzere seçildiğine inanıyordu. "

"Smiting? "

"Onun sözü. Ve o insanlardan biri de yaşlı annesiydi," diyor Vinny ciddiyetle. "Annesi mi? Ona ne yapmış?"

"Onu

öldürdüm." "Ne?

Neden?"

"Bununla ilgili bir belgesel izlemiştim," diye açıklıyor. "Rita Shaw, arka planda işleri yürütüyordu, anlatılanlara göre gerçekten sert bir ihtiyardı." Fotoğrafını işaret . Şaka yapmıyor. Sarı peruk takmış bir Rottweiler'a benziyor. "Tommy aslında işin başındaydı ama komaya girdikten sonra bir liderlik boşluğu oluştu. Rita, Tommy'nin bir süre iş yapamayacağını biliyordu ve onun yokluğunda aile işini devralacak birine ihtiyacı olduğuna karar verdi."

"Dur tahmin edeyim, Frankie'yi seçmedi."

"Doğru," diyor Vinny, "ve bu da kızıl el bombasını çevirdi."

"Tahmin edebiliyorum. Peki onu nasıl öldürdü?"

Vinny yüksek sesle yutkunuyor, boynunu ovuşturuyor. "Onu boğarak öldürdü." "Aman Tanrım. Bunu kendi annesine nasıl yapar?"

Vinny dizüstü bilgisayarını açar, bir web sayfası açar ve göz gezdirir.

"Birinde

Frankie'nin itirafları son konuşmalarından bahsediyor. Ona göre, Frankie onu tehdit ettiğinde, kadın onunla alay etmiş: 'o yürek yok'. Sanırım onun yanıldığını kanıtlamak istemiş. Kendini kaybetti ve onu öldürdü."

Dişlerimin arasından ısıklık çalıyorum. "Frankie bütün bunları itiraf mı etti?"

"Evet." Vinny başını sallıyor. "Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceğini anlayınca dini inançlarını iki katına çıkardı ve aralarında kendi annesinin de bulunduğu dört cinayeti itiraf etti." Yüzünü buruşturuyor. "Yine de kefaret için biraz geç. Hapishanede kendini astı." Sayfayı biraz daha aşağı kaydırıyor ve bana Woody Allen'a benzeyen, gözbebeklerini kocaman gösteren kalın gözlükler takmış bir adamın resmini gösteriyor. "Squint Daley adında bir adam. Squint elektronik ustasıydı, Frankie'nin düzenli ekibinden biriydi. Frankie'nin yakalanmasının sebebi o. Bir bordro dolandırıcılığı ortaya çıktı ve Squint tutuklandı. Baskı altında çözüldü, onlara bildiği her şeyi anlattı. Hayatının geri kalanını polis koruması altında geçirmek zorunda kaldı."

Vinny bir linke tıklıyor ve ekranda "Polis O cer Öldürüldü" başlıklı bir gazete kupürünün fotoğrafı beliriyor. Resimdeki adamı tanıdım. "Onunla tanıştım. DI Price. Lucy vurulduktan sonra benimle röportaj yapmıştı."

Vinny susuyor. "Zavallı Price, 'de öldürüldü," diyor biraz fazla neşeyle. "İnsanlar Frankie'den şüpheleniyordu ama bu asla kanıtlanamadı. Bay Kanlı Dokunulmaz tekrar saldırıyor."

Kaderine terk edilmiş polise bakıyorum, tek ve biricik polisimin
İşimiz Lucy'i kurtarmak. işte bu.

Birden Vinny'nin beti benzi attı. "Hey, Cash. Yolculuğa çıktığımızda, varış tarihimiz neydi, o dansın olduğu gün?"

"Hafızama kazındı. Cumartesi, Eylül , "

" ey Frankie'nin annesini 3 Eylül'de buldu. Adli tabip onun

birkaç gün içinde ölecek."

" onunla arabadayken kollarında çizik izleri vardı," diye mırıldandım.

Vinny yüzünü buruşturur. "Frankie annesini öldürmüş olmalı. Sabah." Nefes nefese kaldı. "Arabada bir katille birlikteydik! Suç mahallinden yeni gelmiştik!"

Frankie'nin kollarını yavaşça sıvıdığını ve yaralarını bir dolapta yeni kazanılmış kupalar gibi sergilediğini hatırlıyorum. Kanayana kadar onları kaşıdı.

"O kötü bir adam, mı?" diyorum, biraz midem bulanıyor. "Sanırım artık yeterince gördüm."

"Evet, ben de." Vinny dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve yakındaki yarısı boş şişeden büyük bir yudum kola alıyor. Vinny'nin vücudu olan inanılmaz makine için üzülüyorum. Ona yapması gereken çok şey veriyor.

En yakınımıdaki mantar panoya bakıyorum ve Vinny'nin çıktılarından biri gözüme çarpıyor. Başlıkta "Knightsbridge Soyguncuları Hâlâ Firarda" yazıyor.

"Bu nedir, dostum?" Onu işaret ederek sordum.

"Oh, muhtemelen bunu görmezden gelebilirsiniz. Ben sadece önemli olayları ve faydalı olabileceğini düşündüğüm şeyleri derliyordum. Burada asla çözilemeyen büyük bir soygunla ilgili bir makale var. Neden?"

Küpürü tahtadan indirip metni tarıyorum. Ayrıca bölgenin bir haritası ve parlak kırmızı bir kapısı ve aslan başı şeklinde pirinç bir tokmağı olan bir evin fotoğrafı var. Vinny'ye dönüyorum. " Tommy'nin Lucy'yi eve benziyor." Pek inanmayarak makaleyi elime . " benim gördüğüm ev, hiç şüphe yok."

"Kutsal cashmolee!" Vinny'nin yüzü aydınlanır. " at's the Knightsbridge heist.

Bana ciddi ciddi Frankie Shaw'ın İngiliz tarihindeki en büyük çözülmemiş suçun arkasında olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diyorum ona, "ama çok büyük bir tesadüf, değil mi?"

Vinny kaldırır. "Tamam, bu düşünceni unutma." Kapağında uzaylı resmi olan antik görünümlü bir dizüstü bilgisayara vuruyor. Haberlerde gezinirken

makaleler ve fotoğraflar, Barclays Bank'ı görüyorum, sonra polisler ve kordonlar Bir evin etrafında, evin. "İşte," diyor Vinny, ekranı işaret ederek ve lekeleyerek. "İeves, Brompton Yolu'ndaki tüneli kazmak için aylar harcamıştı. Tünel profesyonelce inşa edilmiş, kirişler ve desteklerle sağlamlaştırılmıştı. Kırk beş metre uzunluğundaydı. Beton bir duvarı patlattıktan sonra kasaya ve güvenlik kutularına çarptı. Soygun efsaneviydi, Büyük Tren Soygunu'ndan daha büyüktü ve şimdiye kadar çözülmemişti."

Bir başlık dikkatimi çekti: " e Knightsbridge Hayaletleri." "Neden onlara hayalet demişler?" diye soruyorum.

"Çünkü onları hiç yakalayamadılar," diyor Vinny. "Tek bir tane bile iyi kurşun." Başka bir görüntüye tıklıyor: hepsi açılmış yüzlerce kiralık kasanın yanında duvara püskürtülmüş bir yazı.

"beğenmişin tekiydi, değil mi?" diyor Vinny. "Güvenlik kutularından bazılarının -nasıl söylesem- tehlike arz eden materyaller içerdiği iddia ediliyor."

"Fotoğraflar mı?"

"İngiliz kraliyet ailesinin bir üyesinin yanı sıra birkaç politikacıyı da içeren gerçek bir sapık stu." Omuz silkiyor. "Elbette hepsi söylenti ama kesinlikle doğru." Vinny klavyeye saldırır ve yeni bir sayfa açar. "Soygundan dört gün sonra bir D-bildirisi yayınlandı," diye yüksek sesle okuyor.

"D-bildirimi nedir?"

Vinny arkasını döndü, çizgi film kedisi gibi gülümsüyordu. "Sorduğuna sevindim Joseph. Tüm medya kanallarına, gazetelere ve muhabirlere soygunla ilgili yayınları durdurmaları söylendi." Başını sallıyor, sonra ciddi bir bakışla beni süzüyor. "Hükümet düzeyinde bu tür şeyler sadece ulusal güvenlik nedeniyle yapılır."

"Dostumuz Frankie bir banka soydu ve umduğundan fazlasını elde ." Vinny dişlerinin arasından ıslık çalar. " işte böyle Bay Dokunulmaz oldu.

o fotoğraflar bir kaldıraç etkisi yarattı ve Frankie'yi gerçekten de işin geçirdi.

O

annesini ve sonra Lucy'yi öldürdü, ama bu sadece başlangıçtı. Bir kez o vardı polisin ona dokunamayacağını biliyordu. Şimdi her şey mantıklı geliyor." Başka bir bağlantıya tıklıyor. "Bir de bu var."

Manşette "Boğucu Sis Britanya'yı Tüketiyor" yazıyor. Altında resimler var maskeli insanlar ve kasvete bürünmüş araçlar. Bir başka kupürde ise " ick Sarı Duman Başkenti Durma Noktasına Getirdi" yazıyor.

"Duman mı?"

"Evet. Aralık, soygunun olduğu gece. Sanırım bu da soyguncuların sıyırmasının bir başka nedeniydi. Burada kömür rezervleri ve soğuk havanın yoğun bir sis örtüsü yarattığı yazıyor. Görüş mesafesi sıfırdı. Günlerce devam etmiş."

Amy'nin kehaneti geldikçe ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Her iki seferde de sisten bahsetti, her şeyin belirsiz olduğunu söyledi. Ayrıca camı kırık bir kiliseden de bahsetti. "Bir bakabilir miyim?" Dizüstü bilgisayarı Vinny'den alıyorum ve çeşitli bağlantılara tıklayarak sayfayı tarıyorum. Hiçbir yerde

Kiliseden bahsedilmiyor ama Amy'nin bahsettiği gece bu olmalı. Vinny'ye Amy'nin imgelemlerinden bahsetsem mi diye düşünüyorum ama bunu yaparsam Amy'nin birinin öleceğinden emin olduğunu söyleyeceğimi ve bunun da onu endişelendireceğini biliyorum. Hiçbir şey söylememeye karar veriyorum ve bilgisayarı geri veriyorum.

Vinny'nin sesi düşüncelerimi böldü. "Düşünüyordum da, belki soygundan önce inersen polise neler olduğunu anlatabilirsin ve Frankie'yi suçüstü yakalayabilirler."

"Bu iyi bir fikir," diye katılıyorum. "Kötü adamlar yakalanır, kimse ölmez."

"Gelecek geçmişte," diyor Vinny komplocu bir tavırla, "ve yeniden yazılmayı bekliyor." Bunu gerçekten gözle beklediği bir filmin fragmanındaki son replikmiş gibi söylüyor ve sonra yüksek sesle geçiriyor. "Tamam o zaman, hazır mısınız?"

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, titrediklerini görmesin diye ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sanırım ben bir korkağım."

Kolumu okşadı. "Korkaklığı korkuyla karıştırıyorsun Cash. Eğer korkuyorsan ama yine de yapman gerekeni yapıyorsan, bu cesarettir."

Omuzlarımdaki yükün bir kısmının kalktığını hissediyorum. "Onsuz ne
yapardım
Sen, Vinny?"
Çıkmak üzereyim.

Akşam oldu. Gökyüzü simsiyah. Hava soğuk ama en azından yağmur durdu. Endişeli bir şekilde eve doğru ilerliyorum, altmışlı yaşlarımı bir kağıdının içinde taşıyorum. Cep saatimi kontrol ediyorum: geçmişe gitmek için ayrılmama iki saatten biraz fazla var.

Bazı nedenlerden dolayı, doğrudan eve gitmek yerine, biraz dolambaçlı bir yoldan gidiyorum. İçinde

Uzakta altın bir parıltı görüyorum, çölün içinden çıkan Vegas gibi. Bu bir restoran, ön pencereleri bir bebek evinin içindeki mumlar gibi parlak. Kendimi oraya doğru çekilmiş hissediyorum. Girişe yaklaştığımda bardak şingirtıları ve canlı sohbet sesleri duyuyorum. Kahve ve sıcak yemek kokusu cazip bir olasılık, ama buna karşı karar veriyorum. Bunun son akşam yemeğim olabileceği hissinden kurtulamıyorum. Ama sonra, içgüdülerim beni geçiriyor, tenimi dans ettiren ve başımı uğuldatan ilkel bir enerjiyle dolduruyor. Londra'da Vinny ile Frankie'nin arabasını gözden kaybettiğimizde ve hangi yoldan gideceğimi seçmem gerektiğinde de benzer bir his yaşamıştım. Benzer bir yoğunluğa sahip olsa da bu déjà vu değil. Bu daha çok bir kesinlik hissi, dünyanın doğru olduğu ve tüm hayat oyununun, eğer sadece oyunumu oynayabilirsem, çok olduğu hissi.

u duygu, restoranın dışında duran uzun paltolu ve fötr şapkalı bir adam gördüğümde çabucak kayboluyor. Rahat bir hareketle elini kaldırdı.

beni beklediğini gösteriyor.

Bu W. P. Brown.

Birçok açıdan, bu gece görmek isteyeceğim en son kişi o, atlayışma bu kadar yakınken. Ancak, gölün kenarında yaptığı konuşmayı izlemem, artık içeriden bilgi sahibi olduğum anlamına geliyor. Şantaj tenezzül ettiği için utandığını biliyorum. Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Bu onun paçayı kurtardığı anlamına gelmiyor, ama bu utancı kullanabilirsem, görevi başaramasam bile onu Amy'yi rahat bırakmaya ikna etme şansım olduğunu düşünüyorum. Denemeye değer, ama elimi çok erken açık etmek istemiyorum. Önce ne söyleyeceğini öğreneceğim.

"Joseph," diye .

Yavaşça ona doğru yürüyorum. "Zamanlamanızın her zamanki gibi kusursuz olduğunu söylemeliyim."

"Sana rehberlik ederken başka seçeneğim yok."

"Eğer bu gece buraya bana konuşma yapmak için geldiyse, buna ihtiyacım yok," diyorum ona. "Artık yatırım yaptım, tamam mı? Lucy masum ve bile ona sırtımı dönemem."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor endişeli bir arkadaş ses tonuyla. "Sen nasılsın?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Eğer yapabilirsem, sana yardım etmek için buradayım." Fötr şapkasını çıkarıyor ve düşünceli gözlerle beni inceliyor. "Size bir içki ısmarlamama izin verir misiniz?"

" sanmıyorum," diyorum ona soğukkanlılıkla, restorana onunla birlikte gitmeye niyetli olmama rağmen. Bıçağı döndürüyorum. "Düşmanla içki içmek doğru olmaz."

Anlayışla başını sallıyor. "Londra'ya vardığınızda size yardımcı olabilecek bazı bilgilerim var. Tek istediğim on ayırmanız."

"*Tüm* istediğin bu mu?"

Benim tavrıma karşı çıkmadı. "Benim hakkımda ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirim, ama sen ve ben aynı sonucu istiyoruz." Restoranın kapısını işaret ediyor. "mi?"

Yorgunum ve kahve güzel kokuyor. "Tamam. On dakika sonra gidiyorum."

İtalyan restoranı, bir-o . Pahalı görünüyor. Brown diğer yemek yiyenlerden uzakta oturduk. Garsonu takip ederek pencerenin yanındaki küçük bir masaya geçiyoruz; burada kulak misafiri olmadan rahatça konuşabiliyoruz. Birkaç zaman yolcusunun içeri girdiğinden habersiz, kendi hayatlarını yaşayan müşterilere bakıyorum. Double espresso sipariş ediyoruz.

W. P. Brown'ın karşısında oturuyorum. P. Brown'ın karşısında oturmuş, kollarımı kavuşturmuş, konuşmasını bekliyorum. Şakaklarının etrafındaki kaz ayaklarını derinleştirerek bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "Nasılsın?"

Endişesi kafa karıştırıcı derecede samimi geliyor ama tetikte olmam gerekiyor. Havadan sudan konuşmalara kanmayacağım. "Bir bakalım. Seni son gördüğümde beri tekrar altmışlı yıllara döndüm. Bu sefer en iyi arkadaşımı hastanelik eden bir motosiklet kazasına karıştım. Senin bu görevinde ciddi anlamda kötü insanlar var ve onlar hakkında bir şeyler öğrendikçe senden daha çok nefret ."

"Arkadaşınız yaralandığı için üzgünüm," diyor.

"Yüzünü gördüğüm için özür dilerim," diye karşılık veriyorum. Tepki vermiyor. "Her neyse, bana yardımcı olabilecek bazı bilgilere sahip olduğunu söylemiştin?"

Boğazını temizliyor. "Bu gece tekrar seyahat edeceğinizi biliyorum. Verilerimiz Aralık akşamı varacağınızı gösteriyor, "

Vinny'nin yaptığı tüm araştırmalardan sonra, bu özel tarih benim Beyin. Aralık, , Knightsbridge soygununun gerçekleştiği akşam. Son atlayışımın gerçekleşeceği yerin burası olmasının belli bir simetrisi var, ama Londra'yı bir sis örtüsüyle sarılmış olarak hayal ettiğimde ürperiyorum.

Öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor. "Madem geleceğimi biliyordun, neden bana daha önce söylemedin? Daha iyi plan yapabilirdim."

e zaman yolcusu sabırla başını sallar. "Bilmiyorduk. Bu gözlemcinin . Her seyahatinizde, göldeki bir çakıl taşı gibi geçmiş bozarsınız. e dalgalar bize bilgi verir, yorumlanabilecek geri bildirimler sağlar."

Ona bakıyorum, söylediklerinin çoğu zaman ilginç olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Garson getirdi. Bir yudum alıyorum, sıcak ve acı.

W. P. Brown fincanına bir parça şeker atar ve karıştırır. "Sende zaten

Bu görevi başarıyla tamamlamak için gereken becerilerin birçoğu, ama ben istedim

Seyahat etmeden önce size bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum."

Dirseklerimi masaya koydum ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "Üzgünüm ama bana şantaj yapan bir adamdan tavsiye almakta hâlâ zorlanıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir durum," diyor, "ama yeteneğinizi kullanın, içgüdülerinize güvenin. Güçlü sezgileriniz var ve geçmişe gittiğinizde daha da hassaslaşacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin? Beni tanıımıyorsun."

"Senin bir zaman yolcusu olduğunu biliyorum ve bu ikisi el ele gidiyor. Bu sezgiye sahip olmayan hiç kimseye öğretmenlik yapmadım." Sulu mavi gözleri bir an için uzaklaşıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Buraya gelirken, restorana varmadan önce herhangi bir şey hissettin mi?"

Soruyu düşündüm. Buraya çekildiğimi hissettim ama ona söylemeli miyim? Saatim boynumda ağır ağır sallanıyor ve bana iki saatten kısa bir süre içinde zamanda geriye yolculuk yapacağımı hatırlatıyor. Kafama bir süreliğine sessiz olmasını ve içgüdülerimi dinlemesini söylüyorum. O da bana konuşmaya devam etmemi söylüyor. "Aslında bir şey hissettim," diyorum. "Kasabada yürürken, iyi bir nedenim olmadan yolumdan saptım ve buraya, restorana geldiğimde, sanki ..olmam gerekiyormuş gibi hissettim, sanırım."

Sanki bu tamamen normalmiş gibi başını sallıyor. " at sizin sezgileriniz iş başında. Öğrencilerim sık sık bunun kader mi yoksa alın yazısı mı olduğunu soruyor ama ben bunu *ince* bir *tesadüf* olarak tanımlamayı tercih ediyorum."

Bakışlarımı tutuyor ve arkasını gördüğüm bir maske taktığını güçlü bir şekilde hissediyorum. Devam ediyor: "Zaman bize yardım etmeye çalışıyor. İşini yapmamızı istiyor ve çoğu zaman bizi doğru yöne doğru dürtecek, bizi tekrar yola sokacak. Bir gezgin olarak, bu bir ayarlama ve içgüdülerinize güvenmeyi öğrenme durumudur. Yeteneklerine inancım tam Joe, ama Lucy Romano'yu kurtarmak istiyorsan bu sezgi duygularını . Her önce onlara güven."

Memnun, hatta rahatlamış görünüyor, sanki saçmalıklar zihninde ağır bir yükümüş ve şimdi içinden dökülüyormuş gibi hissediyor

Daha hafif. Kahvesinden bir yudum aldı ve ben de harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim.

"Aslında seninle bu iş bittiğinde ne olacağı hakkında konuşmak istiyorum." Burada dikkatli davranmam gerekiyor çünkü deneyimlerimden biliyorum ki insanlar sırlarını öğrenmenizden hoşlanmazlar. Amy'yi rahat bırakması için onu ikna edeceksem, o zaman gölde gördüğüm pişman adama hitap etmem gerekiyor.

Fincanını yere bırakır ve sandalyesine oturup beklemeye başlar.

Gözlerimi kırpmadan eğildim, sesim güçlü ve sakindi. "Eğer başarısız olursam ve geri dönemezsem, Amy'nin zaman çizelgesini rahat bırakmanı istiyorum."

Elindeki peçeteyle ağzını sildi. "Bunu konuşmuştuk ve çok açık konuştum. Eğer başarısız olursan, kız kardeşinin zaman çizelgesi sıfırlanacak."

Bekliyorum, maskenin altındaki adama dair bir parıltı görmeyi umuyorum ama hiçbir şey yok. O kararlı. "Yapacağın şeyin bu olduğunu *söylüyorsun* ve çok ikna edicisin, ama bunu yapacağını sanmıyorum." Ona muzaffer bir gülümsemeyle bakıyorum. "Aslında, yapmayacağını *biliyorum*."

Sağ gözü istemsizce seğiriyor.

"Kalbin bu şantaj işinde değil, değil mi?" diye üsteledim.

"Joseph, fuarda sana açıkça söyledim... eğer sen-"

"Dur artık," dedim usulca. "Bir görüşüm vardı Bay Brown. Sizi gördüm. *Gerçek* sizi."

Bunun kalmasına izin verdim, kendimi rahatsızlığı kabullenmeye zorladım.

İhtiyacım olan

tehdit altında hissetmesi için. Bu kolay değil. İnsanları su er görmekten hoşlanmıyorum. Amy'nin yüzünü zihnimde canlandırıyorum. Yardımı oluyor.

"Bana ne gördüğünü söyleyebilir misin?" diyor.

"Seni bir gölün kenarında bir kayanın üzerinde otururken gördüm. Kıştı, her yerde kar vardı."

Orada bir kadın vardı."

Bir an sessiz kaldı. Onu köşeye sıkıştırmış durumdayım ve doğal eğilimim empati kurmak yönünde olsa da, konumumun avantajını kullanmam gerekiyor. "Gördünüz mü? Sırları olan tek kişi sen değilsin."

"Sanırım bir rüya ile gerçeği karıştırıyorsunuz."

Bu bir dolandırıcılık hamlesi ama ben hazırlıklıyım. "Bana şantaj yapmaktan, Amy'nin hayatını tehdit etmekten utandığını söylemiştin. Ve kadının adı Iris'ti.

Neyden ? İşlerin nasıl olduğuna güvenmekle ilgili bir şey ortaya çıkıyor? Her şeyi gördüm."

Brown'ın yüzünün rengi soluyor. Yaşlanmış, yanakları çökmüş, gözleri çukurlaşmış. Beni daha yakından incelemek istercesine öne doğru eğildi. "Bunu nasıl görmüş olabilirsin?"

"Sık sık görüş alıyorum," diyorum ona. "Görüşler," diyor sessizce.

"Onlara böyle sesleniyorum."

"Biz de onlara böyle diyoruz." Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçiyor. "Görüntüler her zaman odak nesneleriyle bağlantılıdır. Bu olay olduğunda bir nesne aracılığıyla mı kanallık yapıyordunuz?"

"Hayır, yapmıyordum," dedim ona. "Bu benim için yeni bir şey, ama görünüşe göre biriyle duygusal bir bağ kurarsam, bu bir görüşmeyi tetikleyebilir. Bir nesneye ihtiyacım yok."

"Olağanüstü," diye mırıldanıyor, sesinde bir parça heyecan var. "Gerçekten olağanüstü." Şaşkınlıkla bana bakıyor.

Avantajı ele geçirdim. "Hoşuma gitse de gitmese de, sen ve ben artık birbirimize bağlıyız. Bunu yapmak istemediğini bu şekilde biliyorum."

Brown bakışlarını indirir ve ellerine bakar.

"Görüşmeyle ilgili başka bir şey daha hatırlıyorum," diye devam ediyorum. "Birini özlediğini söylemiştin, eskiden gölün kenarında çok konuştuğun birini. Ondan yol göstermesini umuyordun. O her kimse, bence sana doğru yapmanı söyleyecektir. Sen bir şantajcı değilsin."

"Joseph, hiçbir şey için söz veremem," diye ısrar ediyor. "Burada insanların iradesinden daha güçlü güçler iş başında."

Çaresizliğimin arttığını hissediyorum. Onun için daha kolay olacağını ummuştum.

İkna etmek. "Bakın, Lucy'yi kurtarmak ve bu görevi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama lütfen, ailemi bu işin dışında tutar mısınız?"

Sırtını dikleştirir ve soğukkanlılığını yeniden kazanır. "Eğer bunu yapma umudum varsa, o zaman bana karşı tamamen dürüst olmalısın."

İkiyüzlülüğüne duyduğum öfkeyi yutuyorum. "Deneyeceğim."

"Size daha önce Romano misyonunun bir kader olmadığını açıklamıştım. Senin için. Ne kadar yetenekli olursa olsun, böylesine zorlu bir işe bu kadar deneyimsiz bir gezgini asla göndermezdik. Meslektaşlarım ve ben, telsizi dükkanınıza kimin ve neden yerleştirmiş olabileceği konusunda hala bir karara varamadık. Araştırıyoruz ama şu ana kadar kesin bir şey bulamadık. Eğer başka bir şey gördüyseniz, yardımcı olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey, lütfen bana söyleyin. Sizin için küçük ya da önemsiz görünse bile, çok önemli olabilir."

Bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Amy'nin güvenliği için pazarlık yapmak için son şansım. Ne kadar çok şey görebildiğimi bilirse, o kadar güçlü olduğumu düşünecek ve beni o kadar ciddiye alacaktır. Umarım.

"Dükkanıma telsizi yerleştiren kişiyi gördüm," diyorum ona. Gözleri büyüdü. "Ama bu senin işin içinde olmadığını kanıtlamaz."

"Ama bu bizim haklı olduğumuzu gösteriyor. Bu bize ve size yapılan kasıtlı bir saldırıydı." Gözleri parlıyor, aniden canlanıyor. "Gördüğün kişiyi tarif edebilir misin?"

Ona hatırlayabildiğim her şeyi anlatıyorum: haneye tecavüz, kadın, radyo. Dinliyor, bu haberleri işliyor ve bitirdiğimde, "Kadın olduğuna emin misin?" diye soruyor.

Sahneyi zihnimde yeniden canlandırıyorum, hareket edişini, çerçevesini, ellerini. "Evet, eminim. O bir kadındı."

"Ve bir çantası olduğunu söylemiştiniz?" "Onu radyoyu taşımak için kullanıyordu."

"Bana tarif edebilir misiniz lütfen?"

"Metaldi," dedim. "Sert görünüyordu, silah çantası gibi."

Başını sallıyor. " at radyo, güvenli bir yer olduğunu düşündüğümüz bir yerden çalındığında çantanın ." Kahvesinden bir yudum alır. "Karanlık olduğu için minnettarım ama eldiven giyip giymediğini anlayabildiniz mi?"

Bulmacanın bir parçası yerine oturdu. "Öyleydi ama radyoyu eline aldığı anda onları da aldı. Yani bir zaman yolcusu olamaz, aksi takdirde radyoya dokunmuş olsaydı, benim yerime bağlanmış olurdu. Değil mi?"

"Çok iyi," diyor bir öğretmenin gururlu tonlamasıyla. "Gördünüz mü? Başka bir şey? Başka ayrıntı var mı?"

"Onu yakaladığımda, onu görmemem gerektiği izlenimine kapıldım," diyorum ona. "Sadece aşağı inmem, radyoyu keşfetmem ve seyahat etmem gerekiyordu."

"Evet, bu mantıklı. Hazırlanmış bir nesneye karşı koymanın senin için zor olacağını biliyor olmalı. pervane gibiydin."

Radyoyu düşünüyorum, pırıl pırıl, o şarkıyı çalıyordu. Dokunmak için sesi kısmaya çalıştığımı sanmıştım ama acaba haklı mıydı? Acaba gerçekten sadece onunla bağlantı kurmak mı istedim? Başka bir ayrıntı

hafızamda canlanıyor. "Eldivenlerini çıkardığında ellerini gördüm. Bir şey olmayabilir ama sağ elinin üzerinde küçük bir iz vardı, sanırım bir doğum lekesi... yıldız şeklinde."

"Tabii ya! Bunun olacağını neden tahmin edemedim?" Dikkati düşüncelerinin derinliklerine kayar. Parmaklarını birbirine geçirir ve parmak eklemleri beyazlaşır. "Adı Scarlett. Bir süre zaman yolculuğu yapan bir öğrencimdi. Bir süredir onu ne gördüm ne de haber aldım."

"Ama az önce onun bir gezgin olamayacağını söylediniz."

"Scarlett yetenekli ama bizim gibi değil," Brown. Konuşurken kaşlarını çatıyor, belli ki acı bir anıyı hatırlıyor. "O aynı şekilde seyahat etmiyor. Yetenekleri eşsiz ama ne yazık ki farklı olduğu gerçeğini kabullenemedi."

Bazı açılardan Scarlett dikkatimi dağıtıyor gibi geliyor, ama devam etmeye karar veriyorum. "Bunu bana neden yaptığını sanıyorsun? Kavga mı ettiniz? Senden bir şekilde intikam almaya mı çalışıyor?"

"Bilmiyorum. Bu bir bulmaca ama en azından artık bir ipucumuz var." Elini peçeteyle ağzını kapattı. "İnsanlarla duygusal bir bağ kurduktan sonra onları gördüğünüzü söylemiştiniz. Sizce Scarlett'le aranızdaki bağa ne sebep oldu?"

Ben de kahvemi bitirip arkama yaslanıyorum. "Ben de bunu merak etmiştim. Sanırım dükkânda onunla göz teması için. e durum oldukça yoğundu. O

sanırım benim kadar şok olmuştu."

"Ve hepsi bu kadar mı?" Başını sallıyor. "Yeteneğin son derece güçlü." Cep saatini yeleğinden çıkardı ve kaşlarını çattı. "Korkarım yakında ayrılıyorum."

Panikledim. Henüz gidemez. "Seninle açık konuştum. Bildiğim her şeyi anlattım. Sadece Amy'yi rahat bırakacağına söz ver."

Restoranın etrafına bir göz atıyor ve cep ustalıkla yeleğinin içine yerleştiriyor. "Dışarıda konuşalım."

Parayı ödüyor ve . Kış gecesinin soğuşunda birkaç dakika yürüyoruz, ta ki bir sokak lambasının süt gibi parıltısının altında yalnız kalana kadar. e soğuk hava kemiklerime işliyor.

W. P. Brown'ın teni yaklaşan seyahatin yarı saydam parlaklığını alıyor. Fötr başına yerleştirir ve ayarlar. "Tüm bu olanlar için üzgünüm Joseph. Keşke daha farklı olabilseydi." Saatini tekrar kontrol ediyor. Gözlerinde anlık bir hüznün külü görüyorum. "Bir zaman yolcusunun hayatının yarı gerçekler ve yalanlarla dolu olduğunu keşfedeceksin. İşler böyle yürüyor gibi görünüyor."

Soğuk daha da içime işliyor. "Ne sen?"

"Anlaşmayı değiştirmek için artık çok geç. Kız kardeşinin zaman çizelgesini sıfırlama kararı üzerinde hiçbir kontrolüm yok." Sesi sanki çoktan gitmiş gibi geliyor.

"Ama Amy'yi bu işin dışında tutmanın bir yolu olacağını umduğunuzu söylemişsiniz.

Bana yalan söyledin!"

" Çalıştığım kurum daha büyük bir resim görüyor ve bu çarklar en başından beri hareket halinde. Özür dilerim."

Öfkem taşmakla tehdit ediyor. Onu yakalayıp çılgılık atmak istiyorum ama ihtiyacım olan son şey bu orospu çocuğunun geldiği yere geri sürüklenmek.

Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki. Onun yerine, ona bir aşağı bir yukarı baktım.

dönüp . Geçmişe kendi şartlarımla, başım dik bir şekilde gideceğim.

Arkama baktığımda gitmişti.

Akşamüstü eve , çıkmam gereken saatten bir saat önce. Duş alıyorum ve Vinny'nin benim için seçtiği kıyafetleri giyiyorum, termal bir alt katman ve kalın bir deri ceket, bir atkı ve bir şapka . Duman hakkında düşünürken, birkaç dolabı karıştırıyorum ve satılan, zımparalama, kendin yap projeleri ve zaman yolculuğu için ideal olan beyaz maskelerden birini buluyorum.

Sonraki bir saatimi mektup yazarak geçirdim: Amy, Vinny ve ailem için birer tane. Onları masamın çekmecesine yerleştirdim. Eğer dönersem, onları yakacağım. Dönmezsem, birileri onları bulacak ve en azından sevdiğim insanlar için önemli olan şeyleri söylemiş, onlara bir kapanış sağlamış olacağım. Bunun ne kadar önemli olabileceğini biliyorum.

Konu Alexia olunca, bir mektup işe yaramayacak. Düşünme sürecini hayal edebiliyorum: *Kendini zaman yolcusu sanan sahte hafıza kaybı sapığı şimdi öldü mü? Aman ne önemli.* Muhtemelen rahatlamıştır.

Telefonum çığlık atıyor, zaten çalkalanmakta olan sinirlerime dokunuyor. "Joe?" Amy arıyor. Sesi üzgün geliyordu.

"Ne , sorun ne?"

Kendini tutamıyor ve boğazını temizliyor. "Yine oldu . . . Seni gördüm."

"Başka bir imgelem mi?"

"Evet. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sana söylersem yaptığın şeye göz yumuyormuşum gibi ama yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Ne gördün?"

" e araba, kilise, vitray pencere ... ama bu sefer daha fazlasını gördüm." Gördüklerini anlatırken sesi ipeksi bir nitelik kazanıyor. "Karanlığın içinde bir ışık feneri var" diyor. "Ona güvenin, onu takip edin. Önemli bir şeyin anahtarı o." İç çekiyor. "Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?"

" ineceğim gece sisliydi. Belki de bu yüzden imgelemlerin Geri kalanı henüz bir anlam ifade etmiyor ama oraya gittiğimde anlayabilirim. bana anlattığın için teşekkür ederim."

Bir süre bir şey söylemedi, ama ben bekledim ve o da geldi. "Bana karşı dürüst olmadığın için seni affedebileceğimden emin değilim. Bu çok Joe, çok endişeliyim."

"Endişelenmemeye çalış, Amy. Ben iyi olacağım."

"Sadece geri döndüğünden emin ol, böylece sana kızabilirim." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Telefonu kapattı ve ben söylediklerini düşündüm. *Karanlığın içinde bir ışık, önemli bir şeyin anahtarı.* Bir süre sessizce oturuyorum, midemde kötü korku dalgaları dolaşıyor. Eğer bu benim son günüm olacaksa, bir içkiyi hak ettiğime karar veriyorum ve bu iyi bir şey de olabilir.

Diğer Joe'nun iyi stoklanmış bir şarap rafı vardı. Bir şampanya şişesinin tozunu üfledim, bir Bollinger. "Oh iyi," diyorum sahte bir coşkuyla. "götüremezsın." Şampanyayı alıp üst kattaki terasa çıkıyorum, mantarını açıyorum, biraz zz dolduruyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Öteki Joe'ya," diyorum. "Senin kutsallığını onurlandıracağım ve Lucy'yi kurtaracağım ki W. P. Brown zaman çizgisini sıfırlamasın." Bir yudum alıyorum. İyi geldi.

Kadehimi tekrar kaldırıyorum. "Alexia," diyorum, "farklı bir dünyada, sen ve ben birlikte iyiydik." Duraksıyorum, doğru kelimeleri arıyorum ama sonunda en basit olan en iyisi oluyor. "Seni özliyorum," diyorum ona, "ve seni seviyorum." Bardağı indiriyorum.

Biraz daha kadeh kaldıralım. Amy'i temin ederim ki, onun için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bu zaman çizgisini devam ettirmek için onu burada tutmak. Döndüğümde Vinny'ye her şeyi anlatacağıma ve ona bir sürü turta alacağıma söz veriyorum. Turtalara bayılır.

Lucy'yi de kapsıyor gibi görünüyor. "Elimden gelen her şeyi yapacağım. "Cinayetini önlemek, sana bir hayat şansı ve oğlunu büyütmek için zaman vermek için." Ciddiyim, sadece Amy'yi güvende tutmam gerektiği için değil. Lucy ve Gus'a yardım etmek *istiyorum*.

Son kadehimi aileme kaldırıyorum. Basit tutuyorum. Umarım onları tekrar görürüm.

Şimdi biraz sarhoşum. e Bollinger *gerçekten çok iyi*.

Ama yine de bu doğru değil. Bir şeyi unuttum, anlayışımın sınırlarında sinsice dolaşan bir fikri.

"Yanında götüremezsin. ." Kendi kendime mırıldanıyorum. Bunu son zamanlarda nerede duymuştum? Beynimi yokladım. En sonunda hatırladım. Geçen gün dükkândaki yaşlı adamdı. O kutuları getirdiğinde de aynı şeyi söylemişti. Aşağı karıştırdım. İçindeki çeşitli şeylerin arasında eski, hafif paslanmış bir anahtar var. Basit bir tasarımı var ve ondan sadece belli belirsiz bir psikometrik enerji geldiğini hissetmeme rağmen cebime koyuyorum. W. P. Brown içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylemişti. *Ona* güvenmiyorum ama bir şeyi unuttuğum hissi artık yok. Ben hazırım.

Tam o sırada saatin vızıltısını hissettim. Vakit geldi.

Hedefim: , banka soygunu gecesi.

Görevim: Lucy Romano'nun yaşamasını ve Amy'nin zaman çizelgesine dokunulmamasını sağlamak.

Benim şarkı seçimim: bariz. e Beatles. "Lucy in the Sky with Diamonds."

Vinny'nin yerleştirdiği balkon hoparlörlerinden şarkıyı patlatıyorum ve Fab Four'un zengin tınları her zamankinden daha iyi duyuluyor.

Garip bir şekilde sakin hissediyorum. Çakırkeyif olmak muhtemelen yardımcı oluyor. Ben şimdiki zamandan sıyrılmaya başladığımda renkler parıldıyor. İlk dörtlüğün aşamalı vokalleri bitiyor, Ringo kitine vuruyor ve nakarat başlıyor, mükemmel armoniler yükseliyor. Lucy in the Sky with Diamonds.

Geçmiş bir kez değiştirdim. Bunu tekrar yapabilirim.

"cehenneme Ölüm," diyorum yüksek sesle ve .

Bedenim bir saniyeliğine ağırlıksız kalıyor ve sonra tekrar yeri hissediyorum.

Yalnızım. Londra akıntıya kapılmış, gece bir sis örtüsüyle örtölmüş. Ayaklarımın altında pürüzlü bir parke taşı yüzeyi var. Sokak lambaları büyülu bir bozkırın üzerindeki gümüş ay gibi parlıyor. Ağzımı çürük yumurta kokusuna karşı kapatıyorum, o kadar güçlü ki tadını alabiliyorum.

Karanlığın içinden tek bir ışık diski ortaya çıkıyor, sanki devasa bir tekne sürükleniyormuş gibi, pruvasından dumanlar yükseliyor. Ama bu bir tekne değil, çift katlı bir otobüs, derin bir gümbürtü ve şok edici derecede yüksek bir korna sesi eşliğinde hain dumanın içinden süzölüyor. Çok yakınımdan gürleryerek geçerken sağıma doğru daldım. Sertçe yere iniyorum, dirseğimi ve omzumu çarpıyorum, yavaş hareketlerime lanet ediyorum. Otobüs kokuşmuş bir sis örtüsü tarafından yutulmadan önce içerideki hepsi maskeli yolculara bir an göz atıyorum.

Ayağa fırladım ve maskemi yüzüme çektim. Soğuk karanlığa bakarak düşüncelerimi toparlıyorum. Saatim, tıpkı W. P. Brownın bana söylediği gibi, soygun gecesine indiğimi gösteriyor. Yerel saat : p.m.

Gün Saat Dakika

Soygunun akşam ile gece yarısı arasında gerçekleştiği tahmin ediliyordu, yani yeterince zamanım vardı ama ne yapacağımdan emin değildim. Hareket etmem, yardım bulmam ve bir şekilde Frankie Shaw'a ulaşmam gerektiğine karar verdim. Sokak lambaları arasında yolumu bulmaya çalışıyorum. Bulanık kasvetten öksüren ve sıçrayan figürler çıkıyor, hepsi de bir tür geçici maske takıyor. Benimkine rağmen hırıldıyor ve öksürüyorum, keskin bir acılığın tadını alıyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum, ara sıra durup maskeyi kaldırıyorum ve kalın bir şey çıkarıyorum. tutkal gibi hissettiren balgam. Elim, her yeri kalın bir balçıkla kaplanmış, yağlı hissi veren tuğlaların üzerinde geziniyor. Gözlerim yanan yaşlarla doluyor. Kömürleşmiş plastikte kaplı bir evin içinde sıkışıp kalmak gibi. Bir duvardan aşığı kayıyorum, gözlerim re, başım dönüyor.

Dumanın kötü olacağını biliyordum ama tamamen hafife almışım. Bir

benzine ihtiyacım var.

Maske. Kendime daha çok acıdığımı ve boyun , bunaldığımı hissediyorum. Bu çorak durgunluğun içinde, manyetik bir çekim gibi bir çekim hissediyorum. Gözlerim kapalı, yakındaki bir banka doğru sürünüyorum, kendimi yukarı çekiyorum ve Londra sokaklarında yarı kör, nereye gideceğimden emin olmadan, sadece içgüdülerimle yürümeye başlıyorum. Sonunda, süt gibi kasvetin içinden, en güzel manzarayı görüyorum: tepesinde, bir güneş gibi dumanı kırbaçlayan, titreşen kırmızı bir ışık olan devasa, katı bir siluet.

Benim kurtuluşum. Bir polis .

Vinny'nin bir önceki gezimizde bir tanesini işaret ettiğini hatırlıyorum. Belki de haklıydı, belki de ben Doktor'um!

Ona güvenin. Onu takip et.

Senin için geliyorum, Frankie Shaw.

Çaresizce yanan gözlerimi siliyorum ve üzerinde Kamu Kullanımı yazan bir panel buluyorum. Açıyorum ve ahizeyi kulağıma götürüyorum.

Hiçbir şey.

Acilen beşiğe dokunuyorum. Bu zehirli cehennemden çıkmazsam o da ölecek, ben de öleceğim. Kapıyı deniyorum. Kapı kilitli. Hayal kırıklığı içinde avucumu soğuk polis kulübesine vuruyorum. en, cebimdeki anahtarı hatırlıyorum.

Önemli, dönüştürücü bir şeyin anahtarı. *İmkânı yok.*

Titreyen ellerimle anahtarı kilide yerleştiriyorum. Anahtar mükemmel bir t ve kolayca içeri kayıyor. Çeviriyorum ve kapı açılıyor. Boğulmak üzere olmasaydım sevinçten haykırırdım. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve sarsıcı bir öksürüğe teslim oluyorum. Buranın havası temiz değil, ama dışarıya kıyasla bir orman korusu gibi tadı var. Sonunda öksürüğüm azalıyor ve polis kulübesinin içini geziyorum.

Çok iyi düzenlenmiş, dünyanın düzenli minyatür odası gibi. Her santim kullanılmış. Duvarlara dolaplar monte edilmiş ve üç pano arka arkaya düzgünce asılmış. Ahşap bir masanın üzerinde bir döner telefon, bir not defteri ve bir yığın kalem var. Bir su ısıtıcısı ve çay yapma malzemeleri bile var. o günün bakırcıları önceliklerini doğru belirlemişler.

Hala akan burnumu ve gözlerimi siliyorum. Benim ngers kaplıdır ince, treacly bir kaplama içinde. Telefonu aldım ve çevir sesi duydum.

Bağlanıyor. "Alo?" Çaresiz bir sesle söylüyorum. "Beni duyan var mı?"

Kuzeyli aksanına benzer ciddi bir ses cevap veriyor. "Limehouse İstasyon. ben DI Price. Bu kim?"

Dedektif Müfettiş Price, altı ay sonra beni sorgulayacak olan adam. İnce bir tesadüften bahsediyoruz.

Eğer bu gece başarılı olursam, o görüşme asla gerçekleşmeyecek. "Alo?" diye hırlıyor. "Orada kimse var mı?"

"İşlenmekte olan bir suçu bildirmem gerekiyor."

"Eğer bir suçu ihbar etmek istiyorsanız, bir isme ihtiyacım var." Sesi, onunla son karşılaştığımdaki kadar kızgın geliyor.

"Benim adım Joseph Bridgeman," diyorum. "Lütfen beni dinleyin. acil bir durum.

Bir banka soygunu ihbarında bulunmak için arıyorum."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Polisin zamanını boşa harcıyorsanız, bunun ciddi bir olduğunu anlıyorsunuzdur."

"Zamanınızı boşa harcamıyorum," diye yalvarıyorum. "Şu anda oluyor!"

DI Price dişlerinin arasından hava emiyor. "Beni bağışlayın ama bunu yutmuyorum. İçeride kal ve polisin zamanını boşa harcama. Dışarıya baktınız mı bilmiyorum ama-"

"Lütfen," diye ısrar ediyorum, "bu gece Frankie Shaw'ı yakalama şansınız var."

Uzun bir duraksama oldu ve korkunç bir an için telefonu kapatmış olabileceğini düşündüm. "Eğer size inanacaksam, bu bilgiye nasıl ulaştığınızı bilmem gerekiyor."

İşte *bu* güzel bir soru.

Vinny'nin bana gösterdiği web sitelerinden birinde Frankie'nin bilinen bir ortağından, bana biraz Woody Allen'ı hatırlatan bir adamdan bahsediliyordu. Birkaç yıl içinde Frankie'yi ünlenmişti. Adını hatırlayabilseydim, gerçek bir bilgi kaynağı olabilirdi.

"Eee?" DI Price talep ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sahtekârın adını yüzeye çıkarıyorum. "Şaşı Daley!"

haykırmak. "O benim kaynağım, güvenilir biri. Bana soygunun nerede olduğunu söyledi.

Bu büyük bir olay ve bunu görmezden gelerseniz, yarın uyandığınızda haberleri görürsünüz ve hayatınızın geri kalanını Frankie Shaw'u yakalayabileceğinizi bilerek geçirirsiniz."

Aslında sesim oldukça inandırıcı geliyor, muhtemelen doğruyu söylediğim için. Price'a şöhret, saygı ve terfi potansiyeli veriyorum. Umarım yemi yutar.

DI Price, "Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum," diyor. "Orada kal. Gelip seni kendim alacağım."

" teşekkür ."

"Bana teşekkür etme," diye homurdanıyor, "sadece doğru ol!"

e hattı kesiliyor. Saatimi kontrol ediyorum; : .

Günler Saatler

Dakikalar Tarihi değiştirmek

için bolca zaman.

Yirmi dakika sonra bir arabanın yanaştığını duydum. Ağzımı kapatarak geri döndüm.

Dışarıda. Hayalet ışık huzmeleri karanlığın içinden geçip üzerime düşüyor. Bu karanlık cehennemde bile, DI Price'ın arabasına, Ford Anglia'sına hayranlık duymadan edemiyorum.

kanat aynaları.

DI Price penceresini indiriyor ve bana bakıyor, asi gri saçları bu ışıkta hayalet gibi görünüyor. "Joseph?"

"Evet."

"Beni bu gece bunu yapmaya ikna ettiğine inanamıyorum. Zaten kısa süreli bir ilişkimiz var." Etrafına bakıyor. "Ve lanet anınızı seçtiğinizi söylemek doğru olur. Sis. Hiç bir şey görmemiştim." Motoru yüksek sesle devirdi. "Orada öylece durma. ."

Bana söyleneni yapıyorum. e araba sıcak ve , koltuklar gibi. Price'ın üzerinde kalın bir koyun postu ve tüm yüzünü kaplayan bir çatık kaş var. Müthiş bir varlığı var.

"Diğer o cers nerede?" Ona sordum.

İçtenlikle gülüyor. "Gerçekten de senin uyduruk hikayene askerleri çağıracağımı mı sanıyorsun?" Başını sallar. "Hayır. Gidip bunu kontrol

edeceğiz.

önce, sonra bakarız." Onu ikna etmeye çalışmayı düşündüm, ama aslında ben bile onu buraya getirmek küçük bir mucize gibi geliyor.

Zamanın içinden geçen, polis kutusunu açan ve bizi buraya getiren çağrıya yol açan anahtar gibi.

"Eee?" Bana ters ters bakıyor. "Bütün gece bekleyemem, tatlım. Nereye gidiyoruz?"

"Barclays Bankası, Brompton Yolu, Knightsbridge."

" adresini ziyaret etmek genellikle yarım saat sürerdi," diyor. "Bu koşullarda kim bilir ne kadar sürer." Arabayı döndürüyor, sert rüzgârda teknesini döndüren bir kaptan gibi direksiyonla boğuşuyor. Gerçekten de hidrolik direksiyon kullanabilir. Terk edilmiş bir savaş gibi ıssız Londra sokaklarında ilerliyoruz.

Görüş mesafesi en iyi ihtimalle 3 metre. Vinny muhtemelen arabanın arkasında zıplayıp şakalar yapıyor olurdu. Onu özlüyorum.

"Bu arada, uyarayım," diyor Price kararlılıkla, "eğer ortalıkta dolanırsan, sadece tutuklanmayacaksın. Sana lanet kitabı fırlatacağım, anlıyor musun?"

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar ediyorum. "Frankie Shaw' yakalayacaksın ama sadece ikimiz olacağımız için biraz endişeliyim."

"Onun için endişelenme," diyor Price. "Eğer haklıysan ve bankayı soyuyorsa, emin ol, destek çağıracağım ve onu diğer suçlular gibi yakalayacağız."

DI Price'ın kenarları kaba ama aynı zamanda düzgün, iyi bir polis ve bana şüphenin faydasını veriyor.

Yutkunuyorum, ona şüpheyile bakıyorum. "Silahın var mı?"

Price . "Eğer *biz silah taşımaya başlarsak, onlar* da silah taşımaya başlar ve o zaman nerede ?" Ona şimdiki zamanda olacağımızı söylemek istiyorum. Elleri direksiyonu kavıyor ve dikkatle karanlığa bakıyor. "Her neyse, birilerini tutuklamaya ve kutlamaya başlamadan önce oraya varalım, olur mu?"

Price sağa dönüyor ve neredeyse vardığımızı haber veriyor. Sis her zamankinden daha yoğun ve yolda başka araç yok. Silecekler cama çamur bulaştırıyor. İkimiz de öksürüyoruz.

Price aniden arabayı , farlar ışı ışı ışı yanar.
Tarihteki en ünlü banka olacak binanın ön cephesi. Motoru durduruyor.
Saat .

Vinny'nin araştırmasına göre, Frankie ve ekibi şu anda orada olmalıydı, ama soygunun zamanı sadece tahmin ediliyordu. Tek yapabildiğim çok geç kalmadığımızı ummak, ama Price yanımda hareketsiz oturuyor.

"Gidip onları yakalayabilecek miyiz diye bakmamız gerekmez mi?" Ben soruyorum.

Price sıkıntılı bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana bakıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Ne oldu?"

"Beni rahatsız eden bir şey var." Gözlerini kırpıştırıp başını sallıyor.
"Tarifiniz bir süredir konuşmak istediğimiz bir adamın tarifine uyuyor.

Eylül ayında Royal'de bir dans vardı." O konuşurken ben de kronolojiyi gözden geçiriyorum. "Sen ve diğer adam orada ne yapıyordunuz? Lucy Romano ile neden konuşmak istediniz?"

Price Lucy ile konuşmak istediğimi nereden biliyor? "Dinle, bence gerçekten oraya girmeliyiz."

"Peki o cep saatinin hikayesi neydi? Onu nasıl aldın?"

Dehşet, korkunç bir farkındalık dalgasıyla kabarır. e bilen tek insanlar Frankie ve onun katil haydudu Harry Hurst'tü.

"Saati nereden biliyorsun?" Ağzım kuru bir şekilde sordum. "Sen orada değildin."

"Hayır, ." Price gülümser ve ceketinden bir silah çıkarır. "Ama öyle olan bir adam tanıyorum."

BÖLÜM

Korku. Çok güçlü bir şey. İnsanın buzgibive ben zaten donmuş durumdaydım.

Çaresiz bir şekilde tabancaya bakıyorum. Price konuşmaya devam ediyor ama ben onu duyamıyorum. Bir yanım arabadan çığlık çığlığa gecenin içine doğru koşmak istiyor ama bunu yaparsam beni vurur.

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım zımpara kağıdı gibi kuru. En iyi seçeneğimin konuşmayı olduğuna karar veriyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesim ince ve titreyerek soruyorum.

Bu soruyu gerçekten düşünüyor gibi görünüyor. "Tommy'i pek sevmezdim." "Ama Frankie kesinlikle bir yerlere gelecek." diyor.

Evet, hapse ve sonra da cehenneme. "Yani bunu para için mi yapıyorsun?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Ne kadar çok çalıştığımızı biliyor musun? Ne kadar aldığımızı?" Başımı sallıyorum. *Hep para.*

Price'ın yüz ifadesi neredeyse hüznünlü bir hal alır. "Bu benim karımın hatası, gerçekten,"

bana söyledi. "Emekliliği yaklaşıyor ve ... şey, pahalı bir zevki var diyelim."

Silahı üzerimde kaldı.

"Frankie Shaw katil," diyorum, "ve eğer ona yardım edersen, kan dökeceksin."

"Kapa çeneni," diye hırılıyor dişlerini göstererek. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu konuda yanılıyorsun. Ben çok şey biliyorum." Onu kışkırtıyorum ama eğer öleceksem, *Her Şeyi Bilenler* gemisinin Kaptanı Con Dent olarak öleceğim.

Price eğilir. "Kötü bir kuruş gibi ortaya çıkmaya devam ediyorsun," diyor, sesi sakın ve kasıtlı, "ve şimdi sen de işin içindesin, Sunshine. İşin tam ortasındasın. Keşke sen ve tombul arkadaşın evde kalsaydınız diyeceksin."

Gösterge panelindeki radyodan kalbimi hızlandıran bir ses geliyor. "Viper'dan Stingray'e. Daha gelmedin mi?" Düşük ses kalitesine rağmen Frankie olduğunu anlayabiliyorum. Onun sesini tekrar duymak içime yeni panik dalgaları gönderiyor.

Price telsizi aldı. "Stingray . Dışarıdayız."

"O seninle mi?" Frankie soruyor.

Price neşeyle bana döndü. "Evet, o burada."

"Peki o zaman," diyor Frankie neşeyle, "içeri gelin ve partiye katılın."

Price beni arabadan çıkardı ve silahını küçük kısmına dayayarak beni sokağa doğru itti. Duman o kadar yoğun ki, önümü birkaç metreden fazla göremiyorum.

"Ellerini görebileceğim yere koy," diye emrediyor Price.

Bence çok fazla kovboy filmi izlemiş olabilir. Ellerimi kaldırıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Aslan başı şeklinde pirinç bir tokmağı olan tanıdık bir sütun kutusu kırmızı ön kapıya varırız. Burası Brompton Yolu'dur. Lucy'nin kendini savunarak tüm bunları harekete geçirdiği ev. Price kapıya kasıtlı bir sırayla vurur. İki sürgü kayar ve kapı açılır.

İstenmeyen görünümlü bir adam Price'a başını salladı ve bizi içeri aldı. Bir koridora yönlendirildim. Karanlık ama gördüğümünden hatırlıyorum. Lucy ve Tommy'nin tartıştığı odayı geçip bodruma doğru taş basamaklardan iniyoruz. Bodrumda

Merdivenlerin dibinde Vinny ile birlikte çalıştığımız bir sahne beni karşıladı. Siyah-ve-beyaz fotoğraf gözümün önünde canlanıyor.

Tünelin girişi bir kapı aralığı kadar geniş ve tonlarca molozla çevrili. Price beni tünele sokuyor, silahı hâlâ sırtıma dayalı. Tünel ahşap bir çerçeveye desteklenmiş ve her on bir güçlendirilmiş. Bir dizi ampul uzaklara doğru yılan gibi uzanıyor. Soğuk ve klostrofobik. Yukarıdaki Londra caddesiyle aramdaki muazzam toprak, beton ve asfalt kütesinin son derece farkında olduğumu hissediyorum. *Büyük Kaçış* filminde tünelin çöktüğü sahneyi düşünmemeyi tercih ediyorum. Söz konusu sahnede, tarihsel bilgi benden yana. Tünelin sağlam kaldığını biliyorum. Sonuna yaklaştığımızda, bana Bunsen brülörlerini ve fosforu hatırlatan zararlı bir kimyasal kokusu alıyorum. Bir dizi merdiven tünelin sonuna dayanıyor.

"Önden buyur, tatlım," diyor Price.

Tırmanıyorum. Price peşimden geliyor, silahını bana doğrultmuş. Doğrudan bankanın kasasına çıktık.

Etrafımıza para ve mücevher dolu deri çantalar saçılmış. Çılgın Harry Hurst'ü görüyorum -tam on tonluk- çantalardan birini çamaşır toplar gibi taşıyor. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, uygun bir şekilde giyinmiş. Bana bakıyor, sırtıyor ve işine devam ediyor. Kalın sakallı bir adam kasalardan oluşan bir duvarı yüksek sesle deliyor. e adamlar düzenli çalışıyor; rahat görünüyorlar.

Frankie Shaw gülümsüyor, yüzü ay gibi solgun. Koyu mavi bir gömlek, krem rengi bir pantolon ve sivri kahverengi süet ayakkabılar giymişti. Yanıma geliyor, DI Price ile birkaç kelime mırıldanıyor, sonra benden birkaç adım ötede duruyor. Ellerini ceplerine soktu ve beni inceledi, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu sabah uyandığımda bir planım vardı. Uzun üzerinde çalışıyordum." Yüzüme yaklaşıyor, tıraş losyonu ve nane kokusu alıyorum. İyi niyeti kayboluyor. "Ve sonra yine ortaya çıkıyorsun."

Ben bir şey söylemedim.

"Joe', değil mi?"

Sadece başımı sallıyorum.

"Sana bir soru soracağım Joe." Sesi yavaş ve sakin. "Bütün

bana dürüst bir cevap vermeni istiyorum. TAMAM MI?"

Tekrar başımı salladım.

"Bu gece bu bankaya gittiğimi nereden biliyorsunuz?"

Bu güzel bir soru ama benim dilimi tutuyor. Dedektif Price'a Squint'in soygunu ağzından kaçırdığını söylerken iki kere düşünmedim. Ona bir zarar gelmeyeceğinden emindim. Ama Frankie'ye oyunu Squint'in ele verdiğini söylememin imkanı yok. Şimdi adını anarsam zavallı adamı nasıl bir işkenceye mahkum edeceğimi Tanrı bilir.

Frankie cevabımı beklemekten yoruldu. "Sakın bana şanslı bir tahmindir deme!" Etrafindakilere bakıyor. Adamlar itaatkâr bir şekilde gülüyor. Harry'nin gülümsemesi beni birkaç derece daha ürpertiyor. Frankie eğilip bana fısıldıyor. Hasar tamamlandı. Price az önce bana bahsettiğin köstebekle ilgili her şeyi anlattı. Küçük ispiyoncu bunu hak etti."

Birden matkap durur ve oda sessizliğe gömülür. Kimse hareket etmiyor ama hepsi aynı yöne bakıyor.

Bakışlarını takip ettiğimde, daha önce fark etmediğim bir adam görüyorum, Woody Allen'a benzeyen biri bir taburede oturuyor, kulaklık takıyor ve bir radyo ünitesiyle uğraşıyor. Elinde bir nger tutuyor. Onu tanıdım. Bu Squint Daley. Bu gece burada olacağından hiç haberim yoktu, DI Price'ın sahtekâr olduğunu bildiğimden daha fazla. Ne halt ettim ben?

"Yakınlarda devriye gezen birkaç polis var," diye fısıldar Squint. Dakikalar sessizlik içinde geçer. Sonunda alnını siler. "Her yolunda. Devam ediyoruz."

Frankie o kadar yakın ki naneli nefesinin kokusunu alabiliyorum. "Biliyor musun, bu işi seviyorum," diyor kasanın etrafına bakarak. "Aslında daha fazlasını yapabilirim. Jock, şu matkabı tekrar çalıştır."

"Buna inanamayacaksınız," diye cevap verir Jock adındaki adam. bir zarf tutuyor ve içindekileri yakındaki bir masanın üzerine yayıyor. e ekip zarfın etrafında toplanıyor. DI Price silahını bana doğrultuyor.

Vinny ve benim okuduğumuz politikacıların ve kraliyet mensuplarının suçlayıcı fotoğrafları olmalı.

Frankie keyifle kıkırdıyor, "Üfle bana," diyor.
"Eminim öyle diyordur," diye yanıtlıyor Jock.
Frankie DI Price'a döner, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirir. "
ikramiyeyi kazandık. Artık kimse bana dokunamaz."
İhtiyacı olan tüm kozlara sahip. *Jackpot haklı.*
Ekibi tünel girişine torbaları yığıyor. Frankie bir aerosol kutusunu sallıyor,
duvara püskürtüyor ve geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla izliyor.

Sırıtarak bana döndü. "Burada olmamam gerekiyordu, biliyorsun." Gözleri
bir an için donuklaşıyor ve gülümsemesi çenesi dışarı fırlıyor. "Burada,
bankada demek istemiyorum. Yani *yaşamamam* gerekiyordu. Sevgili yaşlı
annem bir keresinde benim bir kaza olduğumu söylemişti."

Frankie konuşurken oda sessiz, adamlar sessiz ve beklenti içinde.

"Annem, hamileliğim boyunca çok parti yaptı... düşüncesiz bir kaltak. İki ay
erken doğurdum. Doktor başaramayacağımı söyledi. Geceyi çıkarabileceğimden
şüpheliydi. Şimdi halime bak. kanıtladım, değil mi? Hepsinin yanıldığını
kanıtladım. Ben bir . Her zaman çok hevesliydim."

Bana doğru yürüyor.

"Bunu sana neden anlattığımı merak ediyor olabilirsin," diyor cevap
vermemem gerektiğini belli eden bir ses tonuyla. "Şu anda bulunduğum yere
gelmek için çok mücadele ettim. Ve hiç kimse, özellikle de senin gibi bir serseri
bunu benden alamaz." Daha yakına eğiliyor, naneli nefesi gözlerimi yakıyor.
"Alacak olan Frankie Shaw. Anlıyor musun?"

Üçüncü şahısa geçti. Kontrolden çıkmış bir egonun kesin işareti. "Bu
gece her ne yaptığını sandıysan, başarısız oldun," diyor Frankie.
empatik olarak. "Kimse beni durduramaz, hiç kimse." Gözleri soğuk mavi
renkte parlıyor, tıpkı bir kaynakçının meşalesinin beyaz bir ame'yi sıkması gibi.
"Şimdi, Dedektif Price

Bana telefonda ona ne söylediğini anlattı. "çok ilginç." Dönüyor kulaklık takan adama. "Squint, o zavallı kıcını buraya getir."

Squint boğazını temizler ve öne çıkar. "Ne oldu patron?" diyor korkmuş bir fare gibi.

Frankie bana doğru işaret etti. "Joe'yu , değil mi?"

Şaşı, şişe kalınlığındaki gözlüklerinin ardından bana göz kırpmıyor. "Hayır, sanmıyorum.

Onunla daha önce tanıştığımı sanmıyorum."

"Onunla daha önce tanıştığını düşünmüyorsun değil mi?"

Bu benim hatam ama Price'ın yanlış takımda oynadığını nereden bilebilirdim ki?

Squint sesli bir şekilde yutkunur.

"Frankie devam ediyor: "Polislerle konuşurken görülmüşsün. Ve tarihi önceden biliyordun." Bana baktı. "Ve sonra Joe bu gece ortaya çıktı ve ona her şeyi anlattığını söyledi. Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Bu moruğu tanımıyorum," diye fısıldıyor Squint, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Onu hiç görmedim, yemin ederim." Koluyla burnunu siler.

Frankie, Squint'e sertçe bakıyor. "Jock eski zzeriyle tam bir iblis, betonu sorunsuzca keser," diyor tehditkâr bir . "Seni kesip açmaya ne dersin, Squint? Bakalım *hain* kelimesi üzerine yazılmış mı?"

"Lütfen. Ben bir sıçan değilim, seni asla ele vermem. Her şeyi yanlış anladın."

Jock devreye girer. "Patron," der ihtiyatla, "sanmıyorum-"

"Kapa çeneni!" Frankie ona homurdanıyor. Squint'e, "Bu güzel çocuk bu geceki planlarımızı başka nasıl bilebilir ki?" der.

Squint kesinlikle korkunç görünüyor.

Price da bunu görüyor. "Frankie, neden , bunu düşün. Eğer sıçan Squint olsaydı, bundan haberim olurdu."

Frankie, "Bunu enine boyuna düşünmemi istemezsiniz, Dedektif Müfettiş," diye onu temin eder. "Çünkü bu her iki şekilde de olabilir." Hayaletimsi bir sırıtışla gülümsüyor. "Bana sıçan *olduğunu* , değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Price, kızgın bir şekilde.

"Peki ya sen, Jock?" Frankie sorar.

Jock başını sallar. "Beni bilirsin patron, sağlamımdır."

Frankie gözlerini kapatır ve uzun bir nefes alır. "Sana güvendim Squint ve senden hoşlanıyorum ama bunu yanına bırakamam." Harry'ye başıyla selam verir ve haydut ona küçük bir tüfek uzatır. Frankie tüfeği Squint'e doğrultur ve tetiğin üzerinde.

Price devreye girer. "Dinle Frankie," der dikkatlice. "Neden güvenli eve gidip her şeyi orada halletmiyoruz?" Gözlerini kasanın etrafına diker. "Burada milyonların üzerinde oturuyoruz, fotoğraflardan bahsetmiyorum bile. Harekete geçmeliyiz."

Frankie ona dik dik bakıyor, göğsü inip kalkıyor.

Price devam ediyor: "Güvenli eve vardığımızda, istediğin kadar istediğin şeyi yapabilirsin. Öldürmek için günlerimiz olacak."

En sevdiğim ifade tarzı değil.

Squint kederli bir nefes veriyor ve kasıklarının etrafında koyu bir leke fark ediyorum.

Frankie havayı kokluyor. "Oh, Squint, bu iğrenç!"

Squint yere , bayılır.

Price bana bakıyor, duyguları bir manzara üzerindeki hızlandırılmış bulutlar gibi yüzünün üzerinden geçiyor. Korku, endişe, kabullenmişlik, kendi açgözlülüğünün gölgesini görüyorum. Kaybolmuş görünüyor; derinlerde olduğunu biliyor.

Vinny'nin bana Price'ın birkaç yıl öldürüleceğini söylediğini hatırlıyorum. Onu uyarmayı planlıyordum ama sanırım artık çok geç. Kaderi çoktan belirlenmiş.

Frankie bana ters ters bakıyor. "Sende bir şeyler olduğunu biliyordum," diyor. "Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ama bulacağım. . . Her zaman yaparım." Ekibe dönüyor. "Pekâlâ, iyi işti beyler. Hadi ." Harry'ye, "Squint'i bağla ve Joe'yu benimle arabaya bindir." der.

"Gözlerini bağlamamı ister misin?" Harry

sorar. Frankie başını sallar. "Hayır, gerek yok."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Güzel ve sessiz bir yer." Frankie beni inceliyor. "Sana bir sürprizim var."

sen."

Londra'dan çıkan başka bir arabayı takip ediyoruz, fren lambaları zar zor görünüyor. Deli Harry sürüyor. Ben arkada Frankie ile birlikteyim. Nane şekeri çtırdatıyor, radyoda mırıldanıyor. Sarı sise bakıyorum, kendimi korkunç derecede yalnız hissediyorum. Vinny'yi özlüyorum ama burada olmadığına da seviniyorum. En azından güvende. Şimdiki zamanı bir daha görebileceğimden şüphe etmeye başlıyorum. Zamanın tükenmekte olduğunu anlamak için saatime gerek yok. Hissedebiliyorum, kum gibi ngers. Gittiğinde, .

Ve yeterince gangster filmi izledim, eğer gözlerinizi bağlamıyorlarsa, bunun ne gördüğünüzü umursamadıkları için olduğunu biliyorum. Bir önemi yok.

Evler fundalıklara dönüşüyor. Sis azalıyor. Sonunda dar, çukurlu bir yola sapıyoruz. Arabanın farları sarmaşıklarla örtülü eski, hırpalanmış bir tabelanın üzerinden geçiyor. "St. David Kilisesi" yazıyor. Tanrı'nın Çocuklarına Hoş Geldiniz."

Terk edilmiş bir garaja giriyoruz. Harry motoru kapatır. Bir garajın Arabadaki saate göre saat sabahı biraz geçiyordu. Gün doğumuna daha birkaç saat vardı.

Frankie son yarım sessiz. Tüfeğiyle dizime vuruyor. "Arabadan çık, yavaşça," diyor. "Ve sakın aklına komik fikirler gelmesin."

Hava soğuk ve nemli. Duman yerini yerden birkaç metre yükseklikte asılı duran bir sise bırakmış. Deli Harry, Squint Daley'i başka bir arabadan çıkarır. Squint'in gözleri kapana kısılmış bir hayvanınki gibi vahşi, nefesi korku dolu soluklarla dışarı fırlıyor.

Uzakta bir kilise görüyorum, Gotik kulesi gri gökyüzüne karşı siyah bir kılıç gibi duruyor. Pencereleri tahtalarla , taşları kırılmış ve uzun bir zincir çitle çevrilmiş. Sarmaşıklar her yeri kaplamış.

Biz yürürken el fenerleri kasvetin içinden ılık konileri kesiyor.

kilise avlusunda. nemli toprak kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Yaratıklar çalılıklarda hışırdıyor, gümüşü gözleri bizi izliyor. Mezar taşları kırık dişler gibi yerden yükseliyor.

Bir tabelanın yanından geçiyoruz. Tehlike: Uzak Durun. e sense of solitude and decay is all- Tüketiyorum. Titriyorum. Amy'nin öngörülleri şimdiye kadar doğru çıktı. Sis, ışık feneri ve şimdi de kilise. Amy'nin öngördüğü her şey gerçekleşiyor. Bu, bu gece burada birinin öleceği anlamına mı geliyor? Benim için her şeyin bittiği yer burası mı olacak? Benim hikayem çoktan yazıldı mı?

Kilisenin girişine ulaşıyoruz, büyük ahşap bir kapı. Frankie ekibine dönüyor. "Pekâlâ, siz çocuklar gidip partiyi başlatın." Harry'ye bakıyor. "Squint'i bağla ve kilisenin girişine koy. Onunla sonra ilgileneceğim."

Ekip Frankie ve beni yalnız bırakarak içeri girdi. Işığını mezarlığın üzerinde sakın bir denizin üzerindeki bir deniz feneri gibi yavaşça gezdiriyor, sonra vakur görünümlü taştan bir meleğin üzerine düşüyor. Işığı onun bedeninden aşağıya, yeni kazılmış toprak yığınının geçip açık bir mezara doğru ilerletiyor.

"Bu senin seçimin," diyor usulca, "bu gece orada kalıp kalmayacağın." Etrafıma bakıyorum, kaçmanın yollarını arıyorum ve kararmış gökyüzünde, kilisenin girişinin hemen üzerinde asılı duran hilali fark ediyorum. İçimi bir hüznün kaplıyor. *Ya bir daha güneşin doğuşunu göremezsem?*

Frankie beni kiliseye götürüyor. e nave yüksek, kavernöz bir alan. Portatif lambalar taş zemine uzun ve güvenilmez gölgeler düşürüyor. Süslü pencereler tahtalarla kapatılmış, duvarlar ise gra ti ile . Bazı sıralar koridor boyunca dağılmış halde duruyor ve hava eski ahşap, toz ve nemli taş kokuyor.

Frankie ısıklık çalarak yanımdan geçti. Başka bir portatif lambayı yakıyor, yamalı tavanı aydınlatıyor. Sarmaşıklar içeride kendine bir yol bulmuş, devasa bir orga ait paslanmış, kırık boruların üzerinden örgü gibi sarkıyor. Bir sıçan koşarak uzaklaşıyor, bu da zaten çarpmakta olan kalbime hiç iyi gelmiyor.

Frankie mihraba doğru yönelir. "Burası İkinci Dünya Savaşı'nda çok kötü bombalanmış, bu yüzden onu " Bana dönüyor ve solgun yüzünü kül ışığıyla aydınlatıyor. "Burayı satın aldım ve bir gece kulübüne dönüştürmeyi

planladım.

Bunu Şimdi yapmalıyım. Yüklüyüm, bir ton param ve elmaslar da. Ya o fotoğraflar? Söylemeliyim ki, artık dünya benim istiridyem ..." Kıkırdıyor ve mumları yakmaya başlıyor. "Burası mükemmel bir saklanma yeri. Kilometrelerce uzakta kimse yok." İfadesiz gözlerle bana döndü. "Seni son gördüğümde, sen ve şişman arkadaşın bir motosikletle beni kovalıyordunuz, bir çift şakacı. Bu arada o nerede?"

"Selamlarını gönderdi."

Frankie sırtıtmaya başlar. "Benimkini geri , değil mi? Ondan hoşlandım." Gümüş avcım vızıldıyor.

Frankie yakamı tuttu ve keskin bir çekişle gömleğimi yırtarak düğmeler yuvarlanıyor. "O lanet saati nasıl geri aldın?" diye feveran ediyor. "Arabayla giderken bendeydi, sonra kaybettim... ve Şimdi yine boynunda" Çenesini kaşıyor. " bu imkansız."

Evet, öyle.

Frankie'nin beynindeki çarkların umutsuzca ne olduğunu çalışmasını izliyorum.

" Şunu" dedi. Bu sefer endişeli değilim. Kaybedemeyeceğimi biliyorum ama bunun bir önemi olmayacağını da düşünmeye başlıyorum. Bundan kurtulabileceğimi düşündüğüm tek bir senaryo bile yok. Ona veriyorum. Bunu yaparken, yol noktasının güncellendiğini fark ediyorum, ama tıpkı daha önce olduğu gibi, o dokunur dokunmaz saat tekrar sıradan bir saate dönüşüyor.

benden kaptı ve inceledi. "O benim ve bu sefer onu kaybetmeyeceğim." Tüfeğı doğrulttu. "Şimdi işimize bakalım, olur mu? Don Dickerson için çalışmayacak kadar zekisin. Bu yüzden iki şey bilmek istiyorum. Güzel ve basit. Bir: Bankayı soyma planımı nereden biliyordun? Ve iki: Ne istediğini bilmek istiyorum, çünkü herkes bir şey ister." Büyük bir ahşap kapı gıcırdayarak açılır ve Frankie'nin monologunu böler. Manyakça sırtarak bir nger tutuyor. "Ama önce, sizin için küçük bir sürprizim var. Buna yeniden birleşme diyelim."

Harry, önünde mücadele eden bir kadını iterek beliriyor. Kalbim taş gibi oldu. Bu Lucy Romano. Usta ama gibi. Koyu renk gözleri kiliseyi tarıyor. "beni! Ne cüretle beni kaçırıp buraya getirirsin? Kim?"

olduğunu mu sanıyorsun?" İtalyan aksanı daha belirgindi ve her ne kadar Ufak tefek, tavırları yer kaplıyor. Ceketini kulaklarına kadar çekiyor ve sonra beni görüyor. Lucy'ye benimle üç ay önce dans salonunda tanışmış. Beni tanıdığını söyleyebilirim ama bunu söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor. Frankie'ye ters ters bakıyor. "Neler oluyor?"

Altın haçını çıkarıyor ve parmaklarının arasında döndürüyor. Dikkatini aramızda gezdiriyor, sonra yüzüne tanıdık bir gülümseme yayılıyor ve bir anlığına gözlerine dokunuyor. Ellerini çırpıyor. "Oh, Lucy, bu tam bir performans. Birbirinizi hiç tanıımıyormuş gibi davranıyorsunuz!"

Lucy tekrar bana bakıyor. "Aslında onu hatırlıyorum, ama sadece Bir keresinde. Royal'de benimle uğraşıyordu."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" Frankie onu işaret ederek şöyle diyor. "Beni dışarı çıkarmak için Don Dickerson'dan para alıyorsun ve tüm pis işlerini erkek arkadaşına yaptırıyorsun."

"Ne?" Lucy inanamayarak güler. " at çılgınca."

Frankie dudaklarına bir nger bastırıyor. "Sesin başımı ağrıtıyor. Eskiden hoşuma giderdi ama artık beni rahatsız ediyor." Bana döndü. "Bu gece bitmeden cevaplarım olacak. Bu konuda ne düşünüyorsun, güzel çocuk?"

"Doğruyu söylüyor," diye cevap veriyorum. "tanımıyoruz."

"Hadi bir oyun oynayalım," diye öneriyor Frankie, sesi neşeli. "Tahmin et bu gece neredeydim, Lucy."

Burnunu kıvırıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bankaya gittim."

Lucy bekler.

"Evet," diyor Frankie. "Barclays Bankası." "Doğru." Lucy omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

" Bankanın tam karşısında Ashburn Estates adında bir şirkete ait bir ev var. Adlarını duyan var mı?"

"Hayır," diyor Lucy.

"Hayır mı?" Frankie taklit eder. "Peki ya sen Joe?"

Başımı sallıyorum.

" işin güzelliği de bu. Ashburn Estates'in benimle hiçbir ilgisi yok. Tamamen izi sürülemez." Şakağına hafifçe vuruyor. "Ne yazık ki o evin sahibi ben ve kardeşimiz."

Frankie tüfeğini yakındaki bir sıranın üzerine yerleştirir ve bir yığının üzerine yaslanır.

masalar tozla kaplıydı. Silaha bakıyorum, onu alıp alamayacağımı hesaplıyorum.

"Şimdi," diye devam ediyor Frankie, "uzun bir hikâyeyi kısa keseceğim."

Davul çalıyor

masanın üzerine koymuş, dikkatini Lucy'ye vermişti. "Kardeşim komada ve ona ne olduğunu anlamaya çalışmak beni deli ediyor. Bu komik, biliyorsun. Joe ortaya çıkıp seninle bu kadar ilgilenmeseydi, her zaman ne kadar korkmuş görüldüğünü fark edeceğimi sanmıyorum."

"Sen neden ?" Lucy itiraz ediyor.

Zihnim zaman çizelgesi üzerinde çalışıyor. Ben müdahale etmeden önce, Lucy'nin Tommy'nin ölümünden sonra yaşadığı panik Frankie'nin onun bu işe karıştığından emin olmasını sağlamıştı. zaman, benim müdahalem Frankie'nin şüphelerini öne çıkardı. Planlarını tahmin ettim ve Lucy ile konuşurken görüldüm. Planlanandan aylar önce Lucy'yi ona bir tabakta sundum. *İşleri daha da kötüleştirdim.*

Frankie başını sallar. "Bana gerçeği söylemenin zamanı geldi Lucy ve Tanrı vergisi yeteneğimi unutma. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım."

Lucy'nin zeytin rengi teni neredeyse soğuk taş zemine uyana kadar soluyor. Bana bakıyor, gözlerinde umutsuz bir ifade var. Ağlamaya başlıyor, son umut kırıntıları da . Frankie onu inceliyor, hareketsiz, dişlerini gıcırdatarak. Sonra tüm kişiliği değişiyor. Omuzları düşer, yüzü yumuşar ve daha empatik bir ton benimser. Altın haçı hâlâ göğsünde tutuyor. "Onunla evde tanıştınız. Orada bir şey oldu, değil mi? Tommy yaralandı ama bu bir kazaydı. , değil mi?"

Gerçeğe doyduğunda ikimizi de öldüreceğinden korkuyorum. Frankie bağıırıyor, "Kafasına , değil mi?"

"Hayır," diye fısıldar Lucy.

"Sonra ne olduğunu anlat bana!"

Çenesini kaldırıyor. "Bana saldırdı. Nefsi müdafaaydı." Sesinde suçluluk duygusu var. "Kardeşine ilgilenmediğimi defalarca söyledim. I

size de söyledi, onu durdurmanızı istedi ama dinlemediniz. Tommy kuruntulu. Elimizde bir şey olduğunu sandı." Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. "Onu incitmek istemedim, gerçekten ."

Frankie yere bakar, uzun ve titrek nefesler alır. Birkaç dakika sonra Saniyeler sonra Lucy'ye isteksiz bir gülümseme verir. " teşekkür ," der, neredeyse nazikçe. " bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Tüfeği alır ve ona doğru yürür.

Zihnini koşturuyor. *Ona saldırıp silahı elinden alabilir miyim? Onun yerine beni vurmaya zorlayabilir miyim?*

"Frankie!" Bağırıyorum.

Durur, Lucy ile arasında birkaç metre vardır.

"Onu öldürme, lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Birlikte çalıştığınız için mi?" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yoksa onu sevdiğin için mi?"

Birdenbire, her şey netleşir. Sadece intikam almak istemiyor, aynı zamanda kıskanıyor.

Ben de. Frankie de Lucy'yi istiyordu. Kardeş kıskançlığı ve ihanetinden oluşan mükemmel bir fırtına.

Ona doğru bir adım attım. "O sadece kendini savunuyordu," diyorum. "Başka seçeneği yoktu."

İnkâr ederek başını sallar. "Hayatının geri kalanında bir lahana olabilir! Ve onunkini bağışlamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Sana gerçeği söyledi. Başka seçeneği yoktu."

"Bekle bir dakika." Tüfeği bana doğrulttu, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen de mi oradaydın? Nasıl *her yerde* olabiliyorsun? Sen de kimsin be? Konuşmaya başla yoksa ateş etmeye başlarım."

Onu konuşturmaya çalışmalıyım. Frankie beni vurursa, sırada Lucy var. Frankie'nin altın haçı aniden parlıyor.

Bir fikir hızla şekillenir ve bir plana dönüşür. Frankie'nin kendi annesini öldürdüğünü biliyorum. Bu, günümüzde yaygın bir bilgi, sayısız kitapta, haberde ve internet röportajlarında . burada ve şimdi, bu Frankie'nin en derin, en karanlık sırrı ve bir ve yıl daha kendine saklayacağını biliyorum. tehlikeli bir oyun, ama sanırım en iyi açığı biliyorum

Oynamak için.

Frankie'nin inancı.

Ona bir zeytin dalı uzatmalıyım, bağışlama ve kefaret için bir yol açmalıyım.

"Sana rehberlik etmek için gönderildim Frankie. Seni bulunduğun yoldan devam et."

"Doğru ya... Sen benim koruyucu meleğimsin, değil mi?" Gülüyor ama kalbi pek . Bence Frankie Shaw korkuyor.

"Evet," diye elimden geldiğince sakın bir şekilde onu temin ediyorum. "Hepimiz hata yaparız ama yaptığın şeyler için affedilmek istiyorsan tek yapman gereken Lucy'yi affetmek." Duraksıyorum. "O kendini savunuyordu Frankie. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

"Yaptıklarım için affedilmek mi?" Frankie yutkunur, çok sevdiği altın haçını dudaklarına götürür ve öper. Gözleri umutsuzca kiliseyi inceliyor ve sonra neredeyse çocuksu bir ses tonuyla, "Sanırım bunun için biraz geç." diyor.

Kırık tavana bakıyorum. "Tanrı bu şekilde görmüyor."

Frankie bana şüpheyle bakıyor. "Ne yaptığımı *düşünüyorsun?*"

verdim. "Annemi öldürdüğünü biliyorum Frankie. bu yüzden buradayım."

"Sen neden ?"

"Onu boğarak öldürdün," diyorum, sesim kasıtlı olarak kısık. "Kendi esh'ini ve kanını öldürdün."

Lucy unutuldu. Frankie'nin göz kapakları titriyor ve dudakları sert bir O harfi şeklinde bükülüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tanrı gizemli yollarla hareket eder," diyorum, derinlere inerek, bir inanç adamının söyleyebileceğini hayal ettiğim şeyi kanalize etmeye çalışarak. "Ve o her şeyi görür."

"Ama . . . Tanrı ve benim bir anlaşmamız var."

Uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum. "Biliyorsun, ama bu sefer çok ileri gittiğini düşünüyor."

Frankie'nin yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirir. "Demek Tanrı gerçekten her şeyi görüyor," diye mırıldanır.

"Öyle," diyorum.

Frankie'nin tavrı değişir. Gülümsüyor. "Tamam o zaman. En son yapacağım şey annem bana ne dedi?"

Kendimi bir bilgi gibi hissediyorum. Şimdiye kadar tüm cevaplar kolaydı, ama bu son, ani ölüm sorusu ve yaşam çizgilerim tükendi. Frankie, annesinin her şeyi anlattığı kitabında söylediklerini tüm dünyaya aynen anlattı. Kelimeleri gözümde canlandırabiliyorum. Hatta Vinny bana yüksek sesle okudu. Ama *ne demişti*?

Dakikalar geçiyor.

e altın haç ışığı yakalıyor, kırmızı bir göz bana göz kırpmıyor.

Birden annesinin ne dediğini hatırladım. Frankie'ye söylemek suçluluk duygusunu körükleyebilirdi ama başka seçeneğim yoktu.

"Onu öldürmeden hemen önce annen '*Send e o yürek yok*' dedi. "

Şaşkınlık ve inançsızlık onu sarar. Dudakları aralandı ve silahını yanına indirdi. Çok sevdiği haçını kavradı. "Bunu nasıl bilebildin? .. bunu nasıl bilebilirsin?"

"Size söyledim, ben size yardım etmek için gönderildim," diyorum temkinli bir şekilde. "Tanrı günahlarınızı affetmeye hazır. Şimdi tek yapman gereken Lucy'yi affetmek ve gitmesine izin vermek."

Frankie donup kaldı. Mavi gözleri Lucy, ben ve üzerimizde umutsuzca yarattığım ilahi varlık arasında gidip geliyor.

Ona doğru bir adım attım. "Silahını indir, Frankie."

Bana bakıyor, ruhu kaybolmuş, ama sonra tavrında tanıdık ve korkunç bir değişim meydana geliyor. Bakışlarını daraltıyor, dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer bir meleksen," diyor yavaşça, "o zaman seni ve zarar görmezsin."

Yutkunuyorum, boğazım tıkanıyor. "Az önce sana söylediklerimden sonra neden böyle bir şey yaptın?"

"Gördüğüm kadarıyla, birbirimizin inancını test ediyoruz. Eğer bir melekseniz, bir şeyiniz yok demektir. Ölümsüzsün."

"İşler öyle yürümüyor," diyorum çabucak. "Buraya affetme yoluna girmene yardımcı olmak için insan formunda geldim." Sözlerim zayıflıyor. Frankie Shaw bizi öldürecek, muhtemelen Squint Daley de. Ve mışıl mışıl uyuyacak

Sonrasında.

Gülüyor. "Daha fazla numara. Bütün nasıl bildiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama nasıl yaparsan yap, bu müthiş bir yetenek. Bunu sana vereceğim. Yazık oldu, senin gibi iyi bir dolandırıcıyı kullanabilirdim." Tüfeği kaldırdı ve bana doğrulttu. "Ne yazık ki, veda etme vakti geldi. İyi bir melek gibi dualarını et ve *O'na* selamlarımı ilet, olur mu?" Haçını dudaklarına ve öpüyor.

Ani bir ses patlaması beni ağlattı. Silahın ateş aldığını sanıyorum ama değil.

Bu gerçek bir mucize.

Her nasılsa, imkansız bir şekilde, burada insanlar var, bir sürü insan. Düdükler çalıyor. Bir adam bağılıyor, "Silahını bırak!"

Polis kiliseye doluşur. Biri bağılıyor, "Yap şunu, Frankie. Silahını indir!" e sesi yüksek ve agresif, ama bana bir melek gibi geliyor.

Bir polis Frankie ve Lucy'nin arasına girerek onu korur.

Bu kargaşa ve panik içinde bile bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Bunu yapmış olabilirim. Onu kurtarmış olabilirdim.

Bir şey gözüme çarpıyor ve bakışlarımı çatıya doğru çekiyor. En az yirmi metre genişliğindeki dairesel rozet şeklindeki pencereden aşağıya çok renkli sıcak bir ışık süzülüyor. Kalan vitrayları sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanıyor.

Bir hareket görüyorum; bir adam girişlerden aşağı bakıyor, şok olmuş ifadesi bu mesafeden bile belli oluyor.

Ama benimki kadar şaşkın değil. W. P. Brown, tüm bu olanları izliyor.

Sevincim şimdi kafa karışıklığı ve giderek koyulaşan bir endişeyle birleşiyor.

Amy'nin imgelemi tekrar aklıma geliyor, sözleri aklımı kurcalıyor. e
kilise.

Burada dönüştürücü bir şey oluyor. Güçlü kuvvetler iş başında.

Onları şimdi hissedebiliyorum, ama neden? Lucy güvende. Görevimi tamamladım, değil mi?

Frankie'ye bakıyorum, gözleri şafağın ışığında kırmızıya dönmüş. Yüzündeki şeytani ifade, "*Eğer , seni de yanımda götüreceğim*" diyordu.

Silahını bana doğrulttu ve tetiği çekti.

Çevresel görüşümde gölgeli bir şekil beliriyor. Döndüğümde bir adamın kilisenin içinden inanılmaz bir hızla koştuğunu görüyorum.

e av tüfeği parlak beyaz bir kül havlıyor.

Sağ kulağıma bir acı saplanırken şok içinde haykırıyorum. Yaralıyım ama kötü değil. Frankie beni göğsümden vurmaya niyetlenmişti ama hız yapan adam patlamanın tüm gücünü üzerine çekti. Tökezledi ve yığıldı.

Tüm bunları garip bir şekilde .

Kulaklarım tüfek patlamasının sesiyle çınlıyor. Beyaz ve turuncu şekiller görüşümde dans ediyor. Odaklanmaya çalışarak göz kırpmıyorum.

Frankie şaşkınlıkla bana bakıyor. Manik bir sırtışıla tüfeği tekrar kaldırdı. Lucy çığlık atıyor. Frankie'nin ekibi bağırıyor. Frankie bir el daha ateş edemeden, iki iri yarı polis üzerine çullanıyor. Onu yere yatırıp tüfeği elinden aldıklarında protesto çığlıkları atıyor.

Anlar bir fotoğraf albümünün kararan sayfaları gibi geçiyor. Polislerden biri Frankie'nin sırtına dizini geçirirken bir kelepçe külü görüyorum. Gangster homurdanıyor ve çırpınıyor ama polis onu sürükleyerek götürüyor.

"Bu sefer başardın Frankie," diyor bir diğeri. " ey'll have you for

cinayet."

Cinayet. Ölüm benim için geldi . . . ama *birinin* başka fikirleri vardı.

Dikkatimi tekrar yerde hareketsiz yatan kurtarıcıma veriyorum. Gözlerimi ovuşturarak yavaşça ona doğru yürüyorum. Bir yanımda bunun PC Green olmasını bekliyor; genç ve hevesli polis bunu yapacak kadar aptal olabilir.

en Acaba kendimi uzak bir gelecekte gelip başka bir hatamı düzeltmek için görebilir miyim?

Ona yaklaştığımda, her iki konuda da yanıltıldığımı fark ettim. Bu W. P. Brown.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Bay Brown-Bill, ne yaptınız?"

Gözleri titreyerek açılıyor, etrafa bakıyor ve sonra bana yerleşiyor. Elini tutuyorum.

Hava soğuk.

"Hırsızlık ... ve şimdi de cinayet," sesi çatlıyor. "Sen , oğlum." "Hayır, Bill, *sen* ." Yeleğine bakıyorum, kana bulanmış, yırtılmış

Omzun hemen altında.

Sevgiyle gülümsüyor. "Yaptığımız şey bu, Joseph. Kutsarız."

Lucy yanımda. Eşarbını bir top haline getiriyor ve "Yaraya basınç uygulamamız gerekiyor" diyor.

Bana uzatıyor, ben de belli belirsiz W. P. Brown'ın omzuna bastırıyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyor Lucy. " bastır."

Ben yapıyorum ve Bill yüzünü buruşturuyor. "Bay Dokunulmaz'ı daha başlamadan durdurmayı başardın Joseph."

Sesler dönüyor. İnsanlar. Hareketlilik. Suçlular bağırıyor ve küfrediyor. Deli Harry ne zaman duracağını bilmiyor. Onu dışarı çıkarmak için üç polis gerekiyor.

Lucy Bill'in elini tutar. "Polisi getirdin. Bizi kurtardın. teşekkür ."

Başını sallar. "Hayır, Lucy. Teşekkür etmen gereken kişi Joseph. O hiç durmadı. Seni ve Gusı kurtarmaya kararlıydı."

"Gus?" Lucy'nin sesi temkinli. "Bunun onunla ne ilgisi var?" "Her şeyle." Bill ona gülümser.

Bir polis bize ambulansın yolda olduğunu söylüyor. Lucy'ye bir

birkaç battaniye. Birini Bill'in başının altına koyar ve diğeriyle üzerini örter. Diğerleri. Bu şekilde sarıldığında, zarar görmediğini hayal etmek kolay.

"Teşekkür , Lucy," dedi. "Joseph her şeyi açıklayacak ama sakıncası yoksa onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Lucy bakışlarımı tutuyor. "Yaraya baskı uygulamaya devam et," diyor. "Uzun sürmez. Ben göz olacağım."

İsteksizce bizi terk etti. Kargaşa yatıştığında, sanki kilisede sadece Bill ve ben kalmışız gibi hissediyorum. Cildi nemli ve korkunç derecede solgun, ama sanki iyi bir gün gibi sakin, neredeyse huzurlu görünüyor. Onu konuşturmaya devam etmeliyim.

"İyi olacaksın," diyorum ona, sesim kasıtlı olarak yüksek çıkıyor.

Göz kapakları . "Cep saatini kontrol eder misin?"

Gümüş avcımın ağırlığını ait olduğu yerde, boynumda hissetmek beni rahatlatıyor. Atlama kadrانlarını kontrol ediyorum.

Waypoint

Ekрана kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum. Görev tamamlandı mı, mı?" "bazen olabiliyor," diyor biraz yüzünü buruşturarak. " e yol noktasının kendisi

zamanı değiştirdiğimiz gibi

değişebiliriz." "Değişmek mi? Nereye?"

Girişin yakınında duran Lucy'ye bakar. "İyi iş çıkardın. Lucy güvende, ama henüz işin bitmedi." Elimi sıktı. "Yarım kalmış işler var. Onu yoluna koymalı, doğru yöne itmeli. Lucy'nin oğlu için orada olduğundan emin olmalısın."

"Peki bunu yaparsam Amy iyi olacak mı?"

"Evet, Joseph. Her şey birbirine bağlı. Sen Lucy'yi kurtar, Amy yalnız kalacak."

"Peki çalıştığınız kurum da bunu bilecek mi?"

"Evet." Ağırlığını kaydırıyor. "Şimdi, sana söylemem gereken şeyler var." Beni inceliyor ve açıkça bir e ort olmasına rağmen gülümsemeyi başarıyor. "Ölüyorum, Joseph."

"Hayır, değilsin."

"Korkmuyorum," diyor, "ama lütfen beni dinle. Beni gölde gördün. Sana şantaj yapmak istemediğimi biliyorsun. Özür dilerim." Sanki derin dalmış gibi kaşları çatıldı. "Sen benim için çok özelsin."

"Ama beni çok az tanıyorsun."

"Sana karşı dürüst olmadım," diyor, "en başından beri." Yutkunuyor, dudaklarını yalıyor. "Dükkâna geldiğimde ilk karşılaşmamız değildi. Senin için ilkti ama benim için değildi." İç çekiyor. "Süreklilik. Bir zaman yolcusu için etmesi en zor şeylerden biri. Rol yapmak, rolünü oynamak, uyum sağlamak gibi... yine de en zorlarından biri."

Sorularım var. Ama kesmek istemiyorum.

"Şikayet edemem Joseph," diye devam ediyor. "Nasıl ki? Gördüğüm şeyler ... saçlarımda zamanın rüzgarları ... gölgelere ışık tutuyor, işleri yoluna koyuyor. Harika... Çoğu insanın hayal edebileceğinin ötesinde bir hayat."

Güneş ışığı vitray pencereden hafif ve sıcak bir parıltı yayıyor. Ben kaçınılmazlık hissine kapıldım. Amy'nin . e kilise, pencere, bu an. Şantajcıma bakıyorum, şimdi aynı zamanda kurtarıcım. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum ama ölmesini istemiyorum.

" doğru olamaz," diyorum. Kelimelerim ağzımdan döküldü. "Seni yeni yeni tanıyorum. Kötü adam olmayabileceğine daha yeni inanmaya başladım."

Gülümsemeye zorluyor ve konuştuğunda sesi tıkırtılı bir fısıltıya dönüşüyor. "Benim için bir şey yapar mısın?"

Başımı sallıyorum, boğazım o kadar gergin ki konuşamıyorum.

"Sen ve ben birlikte çok büyük maceralar yaşayacağız," diyor. "Onları benim için hatırla."

Soğuk adrenalin üzerimde dolaşiyor. "Böyle konuşma, Bill. "Böyle konuşma, Bill.

iyi olacak."

"Sen olduğun için memnunum," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun, kesik kesik bir nefes çekiyor. "anlamadın mı?" diye sorar. "Son görevim *sendin*, Joseph."

Nefes verir ve muziplik ve merak dolu pırıl pırıl mavi gözleri soluklaşır ve kapanır. Yüzü gevşiyor ve kayboluyor.

Yavaşça battaniyeyi başının üzerinden kaldırıyorum. Ellerim onun kanıyla lekелendi.

Etrafımdaki dünyaya dair farkındalığım yeniden ortaya çıkmaya başladı. Başım ağrıyor, kulağım yanıyor. Sanırım vuruldum. Adrenalin harika bir şey.

Bakışlarımı artık örtülü olan W. P. Brown'ın üzerinde gezdiriyorum. Nasıl hissedeceğimi, tüm bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Ama şimdi harekete geçmeli ve sonra hissetmeliyim.

Bill henüz işimin bitmediğini söyledi. Lucy'nin yüz ifadesine bir kez baktım ve sanırım ne demek istediğini anladım.

Atlama kadrانlarını kontrol ediyorum.

Dakika

Bunu düzgünce bitirmek için yeterli zaman.

Lucy bana doğru bir adım atıyor, yüzünde saygılı bir ifade var. "Arkadaşın için üzgünüm," dedi. "Kimdi o?"

Ne söyleyeceğimi merak ediyorum. Tek bildiğim benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını verdiği. Neden? Bu daha sonra sorulacak bir soru. Lucy sabırla cevabımı bekliyor. Onun zamanını sonsuza dek terk etmek üzereyim ve ne söylersem söyleyeyim hayatının geri kalanında W.P. Brown hakkında ne hissedeceğini belirleyecek.

"Adı Bill'di," dedim ona. "İyi adamlardan biriydi."

PC Green geldi. Beni tanımasını bekliyordum ama iyice düşündüğümde henüz benimle tanışmadığını fark ettim. Gelecek yılın Haziran ayına kadar tanışmayacağız. Hayır, bekle. Şimdi olmaz. Frankie hapiste olacak. Lucy kaçmayacak.

Memur Green Bill'in kefenlenmiş bedenine bakıyor ve biraz temiz hava almamızı öneriyor. Onu dışarıda takip ediyoruz.

abah güneşi ufku lekeliyor, kalan sis soluk sarı bir parıltıya dönüşüyor. Çok sayıda polis arabası ve minibüsü, etrafı mavi ışıklarla aydınlatacak şekilde uygun açılarla park etmiş durumda. Nazik görünümlü bir kadın polis bize tatlı çay bardakları ve daha fazla battaniye uzatıyor.

Squint Daley yakınlarda sorgulanıyor. O gece hayatta kaldı. tr

Tekrar söylüyorum, *neredeyse* ölmesinin tek sebebi . Frankie arkada.

Yasanın tüm ağırlığı bu korkunç adamları güçsüz gölgelere indirgedi ve dönüştürdü. Frankie çenesini sıkarak bana bakıyor. Çenemi kaldırdım ve bakışlarını tuttum.

Minibüs uzaklaşırken saatimi çıkarıp görebileceğinden emin oluyorum. Gözleri inançsızlıkla açıldı. Beni şaşırtarak, gerçekten korkmuş görünüyor.

Atlama kadranslarını tekrar kontrol ediyorum.

Dakika

PC Green'e dönüyorum. "Buraya geleceğini nereden biliyordun?"

Genç polisin yüzü aydınlandı. "Bay Brown karakola geldi, bize DI Price'ın Frankie Shaw ile işbirliği yaptığını ve bir banka soyacaklarını söyledi. Tahmin edebileceğiniz gibi buna inanamadık ama Brown o kadar ısrarcı ve ikna ediciydi ki birlikleri toplayıp yola çıktık." Kaşlarını çatıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Ve sonra Ne yaptığını gördünüz. O bir kahraman."

"Evet, öyle."

"İngiliz tarihinin en büyük soygunu olduğunu söylüyorlar. Çavuş tabanca bile dağıtmış." Green dudaklarını ısırdı. "Bir tane almaya çok korktum."

Silahsız polis, eski güzel günler.

"İkinizin de karakola gelmenizi istiyorum," diyor. "İfadenizi almamız gerekiyor."

"İlk adın ne?" sordum. "Şey,

Robert," diyor, şaşırmış bir halde.

"Bu gece iyi iş çıkardın Robert," diyorum ona. "Ama dinle, bir yere gitmeden önce Lucy ile bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Boynunun arkasını ve düşünür. "Çavuş mutlu olmayacak." "Biliyorum, ama uzun sürmez."

Genç olabilir ama akıllı. "Burada garip bir şey oldu, değil mi?" Kaşlarını çatı. "Bay Brown'ın böyle ortaya çıkması, bizim Frankie Shaw'ı yakalamamız."

"Tadını çıkar," dedim ona. "Kötü adamları yakaladın. önemli olan bu."

Yüz ifadesinden bana gerçekten inanmadığını anlayabiliyorum, soluk gri gözleri yaşının ötesinde bilge.

en it clicks. ose eyes.

Bridgeman Antikacılık'a polis kulübesinin anahtarını getiren adam. Yaşlıydı, muhtemelen seksenlerindeydi ve bu taze yüzlü genç adamla aynı kişi olduğuna inanmak zor ama o olduğunu biliyorum. Polis memuru Green'di. Dükkâna girdiğinde beni tanıdığını hissettim. Neredeyse altmış yıl sonra beni şimdiki halimle görmek onun için nasıl bir şey olmalıydı? O anahtarı bana getirmesine sebep olan neydi ve o zaman neden? Bill buna ne diyordu? *İnce tesadüf.*

Bana anahtarı getirdiği için ona teşekkür etmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Onun yerine, " bu gece burada olduğun için teşekkür ederim. Sen çok iyi bir polissin."

Omuz silkiyor. "Hepsi bir günlük iş. İkinizi yalnız bırakayım. Birkaç dakika içinde döneceğim." Kilisenin içine yöneldi.

"Peki şimdi ne olacak?" Lucy bana soruyor.

"Yakında gidiyorum, Lucy. Konuşmamız gerek. Herkesten uzak bir yere gidelim. Benimle gel."

Şaşkınlığı çok açık ama itiraz etmiyor. Kilisenin yan tarafındaki kırık melek heykeline kadar beni takip ediyor.

"Tommy ve Frankie artık sana zarar veremez," diye onu temin ediyorum. "Her şey bitti."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yüz ifadesindeki saf acıyı görüyorum, ama aynı zamanda daha derin bir şey hissediyorum. "Tommy'yi o komaya ben soktum," diyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Ve bunu *son kez* söylüyorsun." Elimi omzuna koyuyorum. "Sen kendini koruyordun. Başka seçeneğin yoktu. Ne sorarlarsa sorsunlar, bu işe karıştığını inkâr ediyorsun."

"Frankie onlara söyleyecek," diyor sesi ağırlaşarak.

"Eminim yapacaktır ama polisin elinde seninle ilgili *hiçbir şey yok* Lucy. Anlıyor musun?"

"Olanların kefaretni ödemem gerekiyor," diye karşılık veriyor. "Frankie artık aramızda olmadığına göre, polise bunun bir kaza olduğunu söyleyebilirim. . . anlayacaklardır. Zaten Tommy de uyandığında onlara anlatacaktır. Tek yolu bu."

Zaman geri sayıyor ve saatime göre görev hala devam ediyor.
tamamlanmamış. Bill onlara *gevşek uçlar* diyordu.

"Lucy, Tommy Shaw ," diyorum geldiğinde nazik bir şekilde. "Gelecek yıl ölecek."

Ağzı açık kalıyor. İki eliyle ağzını kapatıyor, gözleri parlıyor. "Kimsin sen?" diye soruyor. "nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Neler olacağını nasıl bilebilirsin?"

Ona anlayacağı ve kabul edeceği bir şey söylemeliyim, onu korkutmayacak ve kaderini değiştirmeyecek şey. Sakin görünmeye çalışıyorum. "Frankie'ye söylediklerim bir bakıma doğru."

Yutkunuyor ve konuştuğunda sesi ancak duyulabilecek kadar yüksek çıkıyor. "Sen benim koruyucu meleğimsin." Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

"Bir bakıma öyle ama ben Tanrı tarafından gönderilmedim. Benim adım Joseph Bridgeman. Buraya seni kurtarmaya geldim çünkü hayatın tam olarak anlayamadığım şekilde önemli. Frankie ve Tommy Shaw kötü haberdi Lucy. Sen de bu işe bulaştın ama bu senin hatan değildi. Shaw'ların artık bir önemi yok ama senin var ve Gus'ın sana ihtiyacı var. O çok zeki. İnanılmaz şeyler yapacağına inanıyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, büyülenmiş gibi. "Ama ne olacağını nereden biliyorsun?"

Garip ve mahcup bir omuz silkmeyle, "Ben gelecekte geliyorum. Yakında geri döneceğim ama söylediklerimi *anladığını* söyleyene kadar gidemem. Tommy'den kimseye bahsetmeyeceksin."

Bunu düşünür, yaklaşmıştır ama henüz ikna olmamıştır. "Ama onlara bu gece neden burada olduğumu nasıl anlatacağım?"

"Frankie'nin sana aşık olduğunu ama bu duygunun karşılık bulmadığını söyleyeceksin. Onu terslediğinizde saldırganlaştığını ve size karşı takıntılı hale geldiğini söyleyeceksiniz. Bu yüzden bu gece sizi kaçırdı."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Tommy ile yaşananlar değiştirilemez," diye ısrar ediyorum, "ama

Senin hatan. Yaşaman gereken kendi hayatın var. Doktor olmak istediğini biliyorum." I

Eğilerek söylediklerimi tam olarak anladığından emin oluyorum. "Bunu . İnsanları iyileştirebilir ve aklına koyduğun her şeyi başarabilirsin ama aynı zamanda Gus'ın yanında da olmalısın. Bunları ancak özgür bir kadın olarak yapabilirsin."

Gözyaşlarını siler. "Gus yanlış insanlarla vakit geçiriyor. Yanlış yola girdiğinden çok endişelendim."

"Biliyorum, ama bunu şimdi değiştirebilirsin." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Eski hayatımı, olmayan bir ailenin acı veren yalnızlığını düşünüyorum. Lucy'nin gözlerinde korku var, önünde bilinmeyen bir gelecek var. Ona "Sadece olman gerekiyor," diyorum. "Her zaman doğru yapamayacaksın ama tek yapman gereken Gus'ın yanında olmak. Senin gibi iyi kalpli biri için bu kolay olacaktır."

Lucy'nin omuzları biraz düşüyor. Başını yana eğip beni inceliyor. "Sen iyi bir adamsın Joseph. Senden geriye bir tane bile kaldığından emin değildim."

"Yani yapacak mısınız?" Ona nazikçe sordum. "Tommy'ye olanları arkanda bırakıp Frankie'yle ilgili hikayeye sadık kalacak mısınız?"

Mezarlığın nemli soğuğuna tamamen zıt, ılık bir esinti üzerimden geçiyor. İyonlar havada çıtırdıyor ve gördüğüm her şeyin üzerine yayılan mavi bir çiçek Lucy'yi güzel bir aura ile çerçeveleyiyor. Bana bakıyor, gözleri dalıyor ve sonra tek bir baş hareketiyle tüm hayatının akışını değiştiriyor.

Saatim bip sesi
çıkartıyor. *Görev*
Tamamlandı

Tam olarak ayrıldığım noktaya, Casa Bridgeman'ın teras katına varıyorum. "Lucy in the Sky with Diamonds" sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Aniden gelen gün ışığı irkilmeme neden oluyor.

Amy'nin güvende olup olmadığını bilmem gerek.

İlk belirtiler iyi. Zaman çizgim sıfırlanmış olsaydı Casa Bridgeman var olmazdı, değil mi? Beynim sıkışıyor ve bu konuda fazla düşünmemeye karar veriyorum.

Cam kapıyı kaydırarak açıyorum ve çatı katına bakıyorum -aynen bıraktığım gibi, yarısı boş Bollinger şişesine kadar. Şimdiye kadar, çok tanıdık. Saati kontrol ediyorum. Bugün Pazar sabahı, : a.m.

Alt kata inip Bridgeman Antikacılık'a giriyorum. Dükkânda her şey sessiz, terk edilmiş. İçimde bir rahatlama hissettim. Her şey yoluna girmiş olmalı. Şimdiki zaman aynı, bu da ailemin hâlâ hayatta ve iyi olduğu anlamına geliyor olmalı. *Öyle olmalı.*

Gülümsemem kıkırdamaya, o da manik bir kahkahaya dönüşüyor.

"Kesinlikle !" diye bağıriyorum.

Bir kadın çığlık atıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve neredeyse çığlık atarak karşılık veriyorum. Bu Molly; korkunç görünüyor.

"Amacınız bana neredeyse kalp krizi geçirtmekse, bunu !" beni azarlıyor.

"Molly! Tanrım. . . üzgünüm, burada olduğunu bilmiyordum."

Bana doğru bir adım atıyor, tüm dikkatini şüpheye vermiş. "Ve içeri girdiğini duymadım."

"Daha yeni döndüm," diyorum, neredeyse sırtarak çünkü şifreli *zaman yolculuğu* şeyleri söylemek eğlenceli.

Molly benim zeki olduğumu düşünmüyor. "Buraya gel." Söyleneni yaptım.

"Tanrım!" Ağzı açık kaldı. "Kulağına ne oldu?"

"Bir yok," diye onu temin ediyorum. "Molly, Amy iyi mi?"

"Amy?" Kafası karışmış görünüyor. "Neden ki? İkiniz yine mi ayrı düştünüz?"

"Düştü . . ." Adrenalin karıncalanmaları omuzlarımda patladı. Biriyle bozuşmak için, onun var olması gerekir. "O iyi!" .

"Bildiğim kadarıyla," diye yanıtıyor Molly, "ama sen öyle misin?"

"Ben !" O kadar geniş sırtıyorum ki canım yanıyor. "Seni görmek güzel, Molly!" Kendimi Noel sabahındaki Cimri gibi hissediyorum: sıfırlanmış, yenilenmiş, küçük şeylerin kıymetini bilen. "Hayatta olmak güzel."

Molly bana bakıyor, yüzünde derin bir endişe var. Başım zonkluyor oda beni kısa bir dönüşe götürüyor. Yutkunuyorum, özür dilemeye çalışıyorum ve . Ağzım kurudu. Titreşen kırmızı noktalar gözüme batıyor.

"İyi misiniz Bay Bridgeman?" Molly'nin sesi çamur gibi, çok geliyor.

Belli ki . Sıfır uyku, ödünç alınmış adrenalin ve sürekli ölüm tehdidi beni yakalıyor. Molly'nin kolunu etrafımda hissediyorum. Göründüğünden daha güçlü.

"Pekâlâ," diye anons etti, "seni temizlememiz ve sonra da dinlenmen gerekiyor."

"Vinny'yi görmem gerek."

"Kesinlikle olmaz!" diye ağlıyor. "İhtiyacın olan şey uyku." "Ama sabah oldu."

"Artık tartışmak yok, Bay Bridgeman." Nefesini içine çekiyor. "Ne yaparsan sana söylendi."

Direnmek nafile. Molly üst kata çıkmama yardım etti ve beni mutfağa götürdü. Yüzümü ve ellerimi yıkıyor ve kulağımdaki yarayı sarıyor. Hemşire olmadığını kabul ediyor ama dikiş atmadan kurtulabileceğimi düşünüyor. Hiç soru sormuyor.

"Tamam," diyor yemek yerken. "Biraz dinlen. Yarın seni kontrol edeceğim."

" teşekkür , Molly. Gerçekten minnettarım."

Kapıyı kapattı ve ben yine yalnız kaldım. Amy'ye mesaj atıp geri döndüğümü ve her şeyin bittiğini bildiriyorum. Her yönden sıcak su fiskiyelerinin bana çarptığı duşa giderken kıyafetlerimin izini bırakıyorum. Neredeyse ağlayacaktım, çok iyi hissettiriyor.

Düşüncelerim Bill'e dönüyor.

Son görevim. Sen olduğun için mutluyum, Joseph.

Nereye gittiğini bilmiyorum ama umarım neredeyse orada onu önemseyen, yaptıklarına layık bir cenaze töreni düzenleyecek birileri vardır. Gölde gördüğüm kadın Iris'in şimdi nasıl hissettiğini merak ediyorum. Onun öldüğünü biliyor mu? Peki ya Scarlett, yıldız şeklinde doğum lekesi olan kız? Onun öğrencisi olduğunu söylemişti. Orada neyin yanlış gittiğini merak ediyorum. Beni kurtardığında bir şeyleri telafi etmeye mi çalışıyordu?

Tüm bunları çözmek yıllar alacak ve benim zavallı bağımlı beynim başka hiçbir şeyi çözemiyor.

Yorgunluk beni tüketiyor.

Pijamalarımı giydim, yatağa uzandım.

Öğlen oldu ama Molly haklı. Dinlenmem gerek.

Uyuyamayacağıma ikna olmuş bir şekilde tavana bakıyorum ve hemen kendimden .

Hala Bill'i düşünürken uzaklardan gelen tren ve kuş sesleriyle uyanıyorum. Saat sabah, Pazartesi sabahı, bu da on sekiz saat uyuduğum anlamına geliyor. Bu uyku borcunun gerçek olduğunun kanıtı ve benim için bir rekor olabilir. Kulağım zonkluyor ama o kadar da kötü değil.

Tekrar duş aldım ve Other Joe'nun pahalı tasarımcılarından birini giydim. Kıyafetler: gömlek, siyah kazak, biraz daha iri olan bedenime uygun, akıllıca esnek bir malzemeden yapılmış kot pantolon ve kahverengi çöl botları. Bu kombinasyonun işe yarayıp dair hiçbir fikrim yok, çünkü modayı yüzüme tokat gibi çarpsa tanımam, ama bence derli toplu görünüyorum. Omuz silkiyorum ve dükkâna doğru ilerliyorum.

Molly açılıyor. "Günaydın" diyor. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Çok daha iyiyim," diyorum ona. "Dünkü yardımın için anks."

"ederim." Ses tonu dostane ama aynı zamanda biraz da temkinli. Eğer böyle bir şey bir daha olursa, Molly bir açıklama talep edecektir.

"Gidip Vinny'yi görmem gerek," diyorum. "Dükkanâ göz kulak olur musun?" Kaşlarını çatıyor.

"Ah, evet. Sana , değil mi?"

"*Eskiden* hiç yapmazdın," diyor şaşkın bir ifadeyle, "ama bir şeyler değişti."

"Evet, öyle oldu," diye cevap veriyorum neşeyle. "Daha iyisi için."

Vinny's Vinyl, eski hayatımdan hatırladığımın aynısı. İçeri giriyorum ve klasik, eski okul havasının harika aşinalığını içime çekiyorum.

Binlerce plak ahşap raflarda özenle istiflenmiş. El yazısıyla yazılmış işaretler dönemleri belirtiyor: ' s, ' s, ' s. Posterler ve klasik albüm kapakları duvarları süslüyor. Vinny sadece eski plakları stoklamıyor. Bir keresinde bana "*Yeni stu çocukları getiriyor*" demişti. Dükkanın ortasında, yeni CD ve sergilendiği kalın kadife örtülerle kaplı bir masanın üzerinde bir disko topu asılı duruyor. e mekan yeni plastik ve nemli, sirkemsi gazete kokuyor.

Tanımadığım Amerikan garaj grubu hoparlörlerden bangır bangır bağıyor. Kadın şarkıcı nasıl hissettiğini anlamanın öneminden bahsediyor. Sesi kızgın geliyor. Hoşuma gitti.

Her on seferden dokuzunda dükkânı ziyaret ettiğimde boş oluyor ve bugün de bir istisna değil. Altmışlı yıllardaki davranışlarımla şu anda Vinny ile olan arkadaşlığımı bozması için tek bir neden bile düşünemesem de yine de gerginim. Önemli insanlarla sürekli yeniden başlamak istemiyorum.

Vinny dükkânın arka tarafında oturmuş, bir müzik dergisi okuyor. Üzerinde bir Guns N' Roses *Appetite for Destruction* tişörtü - orijinal, kenarları yıpranmış. Dizine buz torbası sarılmış. Beni gördüğünde tüm yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeye dönüşüyor. "Nakit!" diyor. "Yıldızlara borçluyum. Nasıl geçti?"

"Gerçekten mı?"

"Ben de seni bekliyordum." Ayağa kalkıyor. "Amy nasıl? O da iyi mi?"

"Evet, o ne."

"Tamam, seninle birlikte o ce'ye," diyor. "Dükkânı kapatıyorum. Her şeyi duymak istiyorum." Bana bakıyor. "Ne saklıyorsun?"

"Hmmm?"

"Arkandan mı?"

"Buraya gelirken yoldan sapmışım." İki devasa kahvaltı bağıetini ortaya çıkarıyorum.

Çenesi düştü. "Cash, sen bir meleksin."

"Evet, son zamanlarda bunu çok duyuyorum."

Kalori bombalarımızı yiyoruz. Bitirdiğimizde Vinny ağzını sildi. "Çok güzel. Tamam, hadi o zaman," diye mırıldanıyor, "Interweb'e girmeden önce bunu senden duymak istiyorum. Beni bilgilendir."

En baştan başlıyorum ve kiliseye gelmeme neden olan her şeyi anlatıyorum. Sonunda duraksadım ve bundan sonra olanları en iyi nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalıştım.

"Cash, beni pantolon askısıyla tutma!"

" e polis geldi," diyorum, "ve sonra ..." Ellerime bakıyorum, olayı yüzüncü kez tekrar ediyorum. Vinny'ye bakıyorum, onun acı dolu ifadesi aynası. "Bill benim için kurşun yedi. Beni kurtarıırken öldü."

"Bill kim?"

"Pardon, W. P. Brown demek istedim." Sandalyemde arkama yaslandım. "Vinny, onu tamamen yanlış tanımışım. Bana şantaj yapıyordu, ama şimdi çok açık ki tamamen inançlıydı ve bunun için ölmeye hazırды."

" at's a shocker, Cash," der Vinny. Birkaç saniye saygıyla konuştuğundan sonra

"Dinle Cash, önemli olan Lucy ve Amy'nin güvende olması ve kötü adamların yakalanması."

"Doğru."

Dizüstü bilgisayarını kapıyor. "Tamam o zaman, bir sürü tarihi yakalayalım mı?" Manşetleri tarıyoruz.

Knightsbridge Banka Soygunu

Engellendi! *Gizemli Adam Olay*

Yerinde Vuruldu.

Vinny bana baktı. "Bill."

"PC Green ona kahraman dedi," diye yanıtlıyorum, "ve haklıydı." Vinny gülümsüyor. "Evet, haklıydı."

Küçük kutulu bir makale dikkatimi çekiyor.

YENİ ÇILGINLIK DANS SALONLARINI KAVURUYOR!

İşte en iyi arkadaşımın, makalede *e Funky Vincent* olarak tanımlanan şeyi yaparken çekilmiş küçük, grenli bir fotoğrafı.

Vinny kıkırdar. "Sonunda ünlü oldum."

Göz atmaya devam ediyoruz. Frankie, Lucy'yi kardeşine saldırmakla suçladı, ancak olayı mahkemeye taşımak için yeterli kanıt yoktu. Lucy her şeyi inkar etti.

Vinny ekrana dokunarak, "Deli Harry Hurst'ün hayatı var," diyor. "Burada Londra'nın çete dünyasındaki deneyimleri hakkında bir sürü kitap yazdığı yazıyor. Harika!

"Okuma listemi sıraladım."

DI Price'ın bir kuzu gibi melediği ve her fırsatta anlaşmalar yaptığı ortaya çıktı. *En azından bu ölmedi.*

Vinny klavyeye dokunur. "İlginç. İlk görüşmeler sırasında Frankie soygun gecesi bir melek tarafından ziyaret edildiğini iddia ediyor." Bana baktı. "Seninle bir ilgisi var mı?"

"Bana silah doğrultuyordu. Ona bir şey söylemek zorundaydım."

Vinny kıkırdar. "Güzel. İşe yaramış gibi görünüyordu. Frankie tam bir

Birkaç faili meçhul cinayet de dahil olmak üzere tüm suçlarını itiraf etti. O değişmiş bir adam olduğunu düşündü."

Ben öyle düşünmüyorum. Bence o korkmuş bir adamdı, ruhunun nereye gidebileceğinden korkuyordu. "Ona ne oldu?"

Vinny dudağını kıvrır. "Görünüşe göre dini aydınlanması uzun sürmemiş. Hikayesini birkaç kez değiştirmiş, sonra da hapishanede kendini asmış."

"Geçen seferkiyle aynı tarih mi?"

Vinny ekrana bakarak, "Hayır, aslında," diyor. "Şey, aynı *gün*, Nisan ama bir yıl önce."

"İlk Nisan." Zamanın kara bir mizah anlayışı vardır. "Kötü çöplerden kurtulduk."

Vinny, Lucy'nin yüzünü kapatmaya çalışarak karakoldan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. İfadesinde bir güven görmek beni memnun etti.

"Sert bir kadına benziyor," diyor Vinny.

"Öyleydi," diye katılıyorum. "Sert ve son derece bağımsızdı. Ona ne oldu?"

Vinny arıyor. "Lucy Romano önce doktor, sonra adli tıp doktoru oldu." Bana döndü. "CSİ'daki gibi!"

Bir fotoğrafta Lucy'nin etrafı genç doktorlardan oluşan bir ekiple çevrili. Ona saygı duydukları çok açık. saçıyor.

Vinny başka bir makaleden bahsediyor. "Öğrencilere konuşmalar yapardı ve öğrencilerden biri onu 'tıp alanındaki kadınlar için yol gösterici bir ışık ve hepimiz için bir ilham kaynağı' olarak tanımladı. Görünüşe göre evlenmiş ve kocası olmadan yaptıklarını başaramayacağını söylemiş. Onu bir mucize, biri olarak tanımladı." Dudaklarını büzüyor ve sonra saygıyla Lucy'nin adresinde öldüğünü bildiriyor.

Onu hatırlayarak başımı salladım. Aksiliklerin onu dejenere etmesine ya da diğer insanlara, özellikle de erkeklere bakışını kirletmesine izin vermedi. Umut ve kararlılığı dengeledi, bir amaç ve iç huzur buldu.

Vinny başka bir makaleye tıklar, olaydan yıllar sonra yazılmış soygunla ilgili bir retrospektif. Lucy Romano'dan bahsediyor ve onu

Ünlü fizikçi Gus Romano'nun annesi.

"İlginç." Vinny birkaç sekme daha açtı. "Gus Romano'nun kendi Wikipedia girişi var." Ekrana dokunur ve başka bir makale getirir. "Sheesh madeesh!"

Sayfayı taradım. Sheesh madeesh, gerçekten.

Profesör Gus Romano, Vinny'nin dizüstü bilgisayarından dışarı bakıyor. Yetmiş üç yaşındadır ve tuzlu biberli sakalı ve kalın siyah gözlükleriyle muazzam zeki görünmektedir.

Vinny makaleyi tarıyor, bazı bölümleri yüksek sesle okuyor, konuşması gittikçe hızlanıyor ve yükseliyor. "Gus, zaman dönüşümü simetrisi üzerine teorisiyle adresinde Nobel Fizik Ödülü'nü aldı." Bana bakıyor, omuz silkiyor ve sonra devam ediyor. "Burada Romano Yasası'nın zaman hakkındaki düşüncelerimizi temelden değiştirdiği yazıyor. çok havalı. Tam anlamıyla ünlü!"

u makale, Gus'ın ilk yıllarına, zorluklara ve kurumlara karşı çalışmasına, tanınmak için mücadele etmesine odaklanıyor. Sanırım annesinin ruhunu taşıyor. Bilim derslerinin çoğu bizim ortalama kafamızı aşıyor: kuantum mekaniği, altta yatan değişmezlikler, dejenerasyonlar, termodinamiğin ikinci yasası.

Yüzümü ovaladım. "İlk yasa olduğunu bile bilmiyordum."

Vinny güler. "Ben de!" Gus'ın laboratuvar önlüğü giymiş, Lucy'nin de yanında olduğu daha genç bir fotoğrafa ilerliyor. Saçları ağarmış. Gururlu ve güzel görünüyor.

Başlığı yüksek sesle okudum. "Bu ödülü, her zaman yanımda olan ve bana kendi örneğiyle yeteneğimi başkalarına yardım etmek için kullanmam gerektiğini öğreten annem Lucy Romano'ya adıyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Neyi mümkün kıldığına bir bak," diyor Vinny, sesi sessiz ve nazik. "Tüm bunları sindirmem biraz zaman alacak. gereken çok şey var, Vinny, ve benim bir sürü sorum var."

Vinny elini omzuma koydu. "Ne olduğunu, hatta neden olduğunu asla tam olarak anlayamayabilirsin ama artık bunu unutmalısın. Sen iyi bir iş yaptın. İşin bitti."

"Umarım öyledir, Vin. Yeterince zaman yolculuğu yaptım."

EPILOG

Vinny'den döndüğümde dükkânda yüzümü gösteriyorum ama Molly günün geri kalanında dinlenmem için kesin talimatlar vererek beni doğruca yukarı gönderiyor. Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlama. Zaman yolculuğundan sonra ortaya çıkan bir tür dekompresyon var. Biraz akşamdan benziyor; geleceğini biliyorsunuz, bu sadece anlaşmanın bir parçası.

alışma ilk başta acı verir, ancak daha sonra o yulaflı hissi alırsınız ve yorgun bir sakinlik hissi çöker.

Amy'yi aradım ve ona her şeyi anlattım. Ona görevin tamamlandığını ve ailemizin güvende olduğunu söylediğimde son derece rahatladı. En azından şimdilik imgelemlerinin durduğunu açıklıyor. Konuşmamız devam ederken, açılan duygusal boşluğun acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Onun güvenini kırdım ve şimdi yapabileceğim tek şey eninde sonunda aklının başına geleceğini ve başka seçeneğim olmadığını anlayacağını ummak.

Salı günü erken kalkıyorum ve sabah 'da dükkânda oluyorum.

. O zamana kadar başımayım.

Bridgeman Antikacılık'ın etrafına bakıyorum. Saatler tik tak ediyor ve toz zerrecikleri sabah güneşinin ışıkları arasında tembelce süzülüyor. Bir an için hareketsiz duruyorum ve normalliğin verdiği huzuru takdir ediyorum. Sessiz ve sıradan bir gün için sadece ne olacak.

O sırada.

Cebimden gümüş avcıyı çıkarıyorum. Bill onu bana verdiğinden beri boynumda kurşun bir ağırlık gibi hissetmeme rağmen, onu tam olarak hazır değilim. Merhametli bir şekilde boş olan atlama kadransları dışında, tüm dünyaya on dokuzuncu yüzyıldan kalma sıradan bir cep saati gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor. Arka kapağı açıyorum ve içindeki iskelet mekanizmaya hayran kalıyorum. Çarklar rahatça dönüyor, ibreleri mutlak bir hassasiyetle yüzün etrafına itiyor. Merak ediyorum: Acaba zamanı makro ölçekte de manipüle eden gizemli bir evrensel mekanizma mı var?

Belki Lucy'nin, Amy'nin, benim hikâyem, belki de hepsinin yavaş çalışan bir saat gibi ayarlanmaya ihtiyacı vardı. Belki de Bill'in "ince tesadüfleri" her birimizi doğru zamanda doğru yere çekiyordur, bir tür manyetizma gibi. Alexia ve ben miyiz? Umarım öyledir. Onu tekrar hayatımda istiyorum. İyi davrandım. Onu rahatsız etmedim, mesaj atmadım ya da aramadım. Sizi sevmeyen birini sevmek aptalca bir oyun, ama ne yazık ki ben oyundayım. Telefonumu çıkardım, Facebook'u açtım ve ne yaptığının farkına varmadan pes edip ona bir mesaj yazdım.

Sevgili Alexia,
Muhtemelen şimdiye kadar kafayı yediğimi düşünmüşsünüzdür ama geçen gün dükkanımda olanlar için tekrar özür dilemek istedim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Görünüşe göre o adamın beni suçladığı şey doğruymuş. Ama bunu yapan ben değildim, en azından hatırlamıyorum. Ne olursa olsun, kimseyi bilerek aldatmam.

Mesajı tekrar okudum ve neredeyse tamamını silecektim. Ama bu benim gerçeğim, gizlenmemiş. Yazmaya devam ediyorum.

Ayrıca sana birlikte geçirdiğimiz zamanlara, gittiğimiz bir düğüne dair bazı şeyler hatırlamaya başladığımı söylemek istedim. Sen ve ben balkonda bir konuşma yapmıştık, hatırladın mı? Duyguların hakkında dürüsttün, ama eski ben dedi ki bazı aptalca şeyler. Özür dilerim.

Eğer hala okuyorsanız, son zamanlarda bir şey öğrendiğimi bilmenizi isterim. Bazen hatalar düzeltilebilir. Bazen tek gereken

dürüstlük ve alçakgönüllülük. Ancak hataların kabul edilemeyeceği zamanlar da vardır.

Geri. Hayat devam ediyor ve aniden çok geç oluyor.

Bunun biz olmasını istemiyorum. Hâlâ bir şansımız olduğuna inanıyorum. Beni affetmenin bir yolunu bulabilirsen, en azından bu konuda konuşacak kadar, minnettar olurum.

Joe

Nger'im gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Fikrimi değiştiriyorum, ama ngerim itaat etmiyor ve gönderilen bir mesajın iyimser zil sesini duyuyorum.

Artık bitti. Bakalım ne olacak.

Molly'nin yeni eşyalar alıp almadığını görmek için depoya giriyorum ve Polis Memuru Robert Green'den gelen kutuları buluyorum. İçinde polisle ilgili çeşitli hatıra eşyaları var: kıyafetler, rozetler, bir defter ve oldukça mükemmel bir polis kılavuzları koleksiyonu. Onları dükkânda gezdiriyorum, dolaplardan birinde yer açıyorum ve eşyaları düzgünce yerleştiriyorum. Her birini çok mutlu edecek.

Eksik olan tek şey şifre polisin kutusunun anahtarı. Şifre anahtar artık zaman içinde kayboldu,

Ama o olmasaydı Lucy'yi asla kurtaramazdım. Bu kadar basit. Green o kutunun aylardır boş odasında olduğunu söylemişti. Böyle mükemmel bir zamanlamayla onu buraya çeken neydi? Bu bana otomatik pilota Ludlow'a gidip Amy'ye ulaşmamı sağlayan kamerayı bulduğum zamanı hatırlattı. Tüm bunlar nasıl oluyor?

Boş kutuyu depoya geri atıyorum ve gitmek için masama oturuyorum. Molly'nin benim için bıraktığı posta yığınına karıştırıyorum. Donuk kahverengi zarflar ve topluluk arasında bana gönderilmiş beyaz bir zarf görüyorum. El yazısını tanıyorum ama tam çıkaramıyorum. Açtım ve okumaya başladım.

Sevgili Joe,

Bu mektubu yazmak için uzun süre bekledim.

Devam etmeden önce, size gelecekte yazdığımı açıklamam gerekiyor.

Sana söylediğim her şey, uzun yıllar öncesini görmenin avantajıyla geliyor.

Bana güvenmeni istiyorum, Joe. Eğer beni dinlersen, her şey olduğu gibi ortaya

çıkacak.

gerekir.

Kimden *gelmiş* bu? Kağıdı çeviriyorum, sayfanın altına kadar tarıyorum ve ... görüyorum. Amy'nin imzası! Bu gerçek mi? Kâğıt ve zarf sıradan görünüyor ve ne kadar dikkat etmeye çalışsam da hiçbir şey vermiyorlar. Kız kardeşim nasıl olur da bana gelecekten yazabilirdi? Romano görevini tamamlayarak tüm bunlara bir son vereceğimi düşünmüştüm. Okumaya devam ediyorum.

Şu anda nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım zaman yolculuğunu bitirmiş gibisin? Ama muhtemelen hala bir sürü sorunuz var. Onları senin için cevaplamaya çalışmak istiyorum.

Bill'in size zaman yolcularından oluşan organize bir grupta çalıştığını söylediğini biliyorum. Kendimize Süreklilik diyoruz. Yaptığımız iş bir tür iyileşme sürecidir. Her görev iyileşmenin bir parçasıdır. Sizinki, Romano görevi, özellikle önemli bir görevdi, bu yüzden başarılı olmanıza yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bu görevin size ait olmaması gerektiği halde ve baskı altında çalıştığınız halde, bir adım öne çıktınız ve kült bir durumu en iyi şekilde değerlendirdiniz. Şimdi Gus Romano'nun çalışmalarından -ve mümkün kıldığı parlak teknolojiden- uzun yıllardır faydalanıyoruz. teşekkür ederim Joe.

Sana şantaj yaptığında Bill'e kızgın olduğunu biliyorum. Bunu yapmak istemedi, ama Scarlett seni göreve bağladığında, seni tamamen gemiye almanın ve diğer taraftan sağ salım çıkarmanın tek yolunun bu olduğunu anladık. Ve sonunda her şey tersine döndü. Seni kurtarmak için geri dönerek aldığı riski biliyordu. Onunla bu konuyu saatlerce konuştuk ama görevin kendisine ait olmasında ısrar etti. Gitmesine izin verdiğim için biraz suçluluk ama senin hayatını kurtardığı için ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Bill bir keresinde bana hayatlarımızın bağlantılarla, başkalarını etkileme becerimizle ölçüldüğüne inandığını söylemişti. Eğer bu doğruysa, zengin bir adam olarak öldü ve hiçbirimizin onun yasını tutmasını istemezdi.

Joe, benim için şey yapmanı istiyorum. e genç ben, senin zamanında yaşayan ben, hayatında kült bir döneme giriyor. Yardım isteme konusunda her zaman çok iyi olmasa yardımınıza ihtiyacı olacak. Yapmanız gereken tek şey

Onun için, benim için orada ol, her zaman olduğun gibi. Ama lütfen. Bu mektubu ona vereceğim. Henüz değil. Hazır değil ve gelecek üzerindeki etkisi felaket olabilir. Sabırlı olun ve endişelenmemeye çalışın. Eninde sonunda kaderini yakalayacak ve karanlığın içindeki ışığı bulacaktır.

Ayrıca sizden bir adım daha ileri gitmenizi istiyorum. Şimdilik yeterince zaman yolculuğu yaptığınızı biliyorum ama anlamamız gereken daha çok şey var. Yakında Iris Mendell adında bir kadın sizinle iletişime geçecek. Lütfen onu dinleyin. Ona güvenebilirsiniz. O bizim tarafımızda.

Sevgilerimle, daima,

Amy

Mektuba bakıyorum, hiçbir şey anlamıyorum. Amy'nin sesine ve el yazısına benziyor ama Amy neden gelecekte yazıyor? Orada ne işi var? Ve Gus Romano görevimi bu kadar kritik hale getirecek ne yaptı?

Iris Mendell'in Bill'in gölde konuştuğu Iris olduğunu varsayıyorum, ama o kim? Ve tüm bunları kendime nasıl saklayacağım ve her şey normalmiş gibi davranacağım?

Mektubu tekrar okuyorum, detayları yavaşça bir araya getiriyorum, sonra bir defterin içine koyup masamın çekmecesine kilitliyorum. Pencereden dışarı, sabahın solgun gökyüzüne bakıyorum. Bugünkü ışığın kalitesi bana Bill'in geldiği günü hatırlatıyor. sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Sen ve ben birlikte büyük maceralar yaşayacağız. Onları benim için hatırla.

Bill bana son görevi olduğum için mutlu olduğunu söyledi. Beni kurtarmak için kendini feda etti. Ama neden?

Roberts radyosunun bulunduğu dolaba bakıyorum. Görünüşe göre Molly beni görmezden gelip ona tutunmaya karar vermiş. Eski ve hırpalanmış ve artık bir zamanlar sahip olduğu güç ya da karanlığa sahip değil. Geçmişle olan özel bağlantısı artık tamamen zararsız. *İşi bitti.*

Peki ben? Benim işim ne zaman bitecek?

Kahvemi yudumlarken dışarıdaki caddeden geçen dünyayı izliyorum. Cheltenham. Evim.

Nefes alıyorum, yavaş ve sabit. Tek yapabildiğim her seferinde bir gün yaşamak.

Tercihen, şimdiki zamanda. Ve ideal olarak, kronolojik sırayla.

TEŞEKKÜRLER

Bilge biri bana bir keresinde, eğer büyümüyorsan ölüyorsun demişti. Bunu her düşünürüm. Bu yüzden ne zaman bir fırsat çıksa, gereken efor ya da finansal kazanç gibi bariz şeyleri sormadan önce kendime şunu soruyorum: Bu büyümeme yardımcı olacak mı? Yayınlanma süreci ve son derece mükemmel insanlardan oluşan bir ekiple çalışmak, son birkaç yılda çok büyüdüğüm anlamına geliyor. Bunun başlıca nedeni, bu romanın elinize ulaşmadan önce pek çok zihinden geçmesi... Minnettar olduğum pek çok insan var. İşte bu süreçte bana yardımcı olanlardan sadece birkaçı. (Eğer unuttuğum biri varsa, gerçekten özür dilerim. Bana e-posta gönderin, sizi bir sonraki kitaba ekleyeyim).

Her zamanki gibi parlak menajerim David Fugate'e teşekkürler. Bilge bilgeliğiniz her zaman pozitiflik ve iyimserlikle sunuluyor. Daha ne ki? (En kısa zamanda bir film ya da TV anlaşması dışında.)

Jason Kirk. Bu romanın ilk taslağına verdiğiniz yanıt, mutlu anılar galerimde sonsuza dek yer alacak. Vizyonumu şekillendirmeme yardımcı olduğunuz için her zaman olduğu gibi teşekkür ederim.

Kathryn Zentgraf. Detaylara gösterdiğiniz özen, son taslaktaki "gizli sos". anks!

Blackstone Publishing'deki herkes bana inandıkları ve yatırım yaptıkları için dizi. Hepinizle çalışmaktan keyif alıyorum.

Beta okuyucularım: Bazı hikayeler neredeyse tamamen şekillenmiş olarak gelir. Diğerlerinin ise bir heykeltıraşın bir taş parçasının içindeki heykeli keşfetmesi gibi ortaya çıkarılması gerekir. Bu hikâyeyi şekillendirmemde ve önemli olana odaklanmamda bana gerçekten yardımcı oldunuz. Hepiniz harikasınız, özellikle de Ninjalarım (kim olduğunuzu biliyorsunuz).

Ve son olarak, Kay. En iyi arkadaşım, hayat ortağım ve bu serideki işbirlikçim. Sen olmasaydın *Diğer Nick'in* nerede ve ne olacağını bile istemiyorum.

YAZARIN NOTU

Joe'nun yolculuğuna benimle devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Her ne kadar hikayesinin bir seri olmasını planlamış olsam da, *And en She Vanished'in* devamını yazmak ilginç bir zorluk ortaya çıkardı. İlk kitabı özel kıldığını düşündüğüm şeyleri kaybetmeden riskleri nasıl artırabilir ve dünyayı nasıl genişletebilirim?

Geleceğe Dönüş'ü ilk izlediğimden beri bilinçaltımı tırmalayan bir şeyle başladı. Filmi sinemada üç kez izledim ve Marty'nin eve döndüğünde ailesinin çok bir versiyonuyla karşılaştığı sonu hep sevdim. Ancak filmde bu konu pek işlenmemişti ve ben de bu fikri tam olarak keşfetmek, bilmediğiniz bir hayatın tam ortasına düşmenin nasıl bir şey olduğunu ortaya çıkarmak istedim.

Peki ya akıl hocası W. P. Brown? İşler nadiren planlandığı gibi gider, değil mi? Joe'nun oryantasyonuna mecazi bir el bombası atmaya karar verdim, onu büyümeye ve kendisi ve yeni yetenekleri hakkında bir şeyler keşfetmeye zorlamak için. Onu desteksiz bir şekilde altmışlı yıllara geri göndermek ve paniklemesini izlemek eğlenceliydi.

Sonunda fikir şekillendikçe orijinal konseptime geri döndüm: Bu çılgın dünyada her gün yaşanan küçük, gizli hikayelere ışık tutmak.

Büyük fikirler yazın ama bunları normal, sıradan bir adamın gözünden anlatın.
Oh,
ve biraz eğlenin. Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken
eğlenmişsinizdir.

Okuyucularımla iletişim halinde olmayı seviyorum, bu yüzden
ilgiliniyorsanız lütfen imzalayın
<http://NickJonesAuthor.com/Signup> kaydolunadresinden e-posta listeme .
Aboneler, yazı hayatım ve ilham verici bulduğum stu hakkında e-postalar
alıyor.

Beni her zamanki yerlerden de takip
edebilirsiniz: Web sitesi: <http://NickJonesAuthor.com/>
Facebook: <https://www.Facebook.com/AuthorNickJones/>
Twitter: <https://Twitter.com/AuthorNickJones> Instagram:
<https://Instagram.com/AuthorNickJones> Goodreads:
<https://Goodreads.com/AuthorNickJones>
BookBub: <https://www.BookBub.com/Authors/Nick-Jones>

İsterseniz bana Nick@NickJonesAuthor.com . adresinden e-posta
gönderebilirsinizBana gelen her şeyi okurum.

YAZAR HAKKINDA

NICK JONES Stratford-Upon-Avon, Warwickshire'da doğdu ve şimdi Cotswolds, İngiltere'de yaşıyor. Önceki hayatında kendi medya şirketini yönetti ve Karate'de 4. Dan siyah kuşak sahibiydi. Bu günlerde yazı odasında, en son akıl almaz fikirleri üzerinde çalışırken, notlarla çevrili ve büyük bir beyaz tahta üzerinde karalamalar yaparken bulunabilir. Filmleri, iyiliği, cini ve plakları seviyor.

DİĞER KİTAPLAR

JOSEPH BRIDGEMAN SERİSİ

Ve tr Kayboldu Londra'nın
Gölgeleri
e Gözlemci E ect

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.